

NNCL495-36Av2.0

John Castle – Arthur Hailey
Rémület a levegőben

**ALBATROSZ KÖNYVEK
BUDAPEST**

John Castle & Arthur Hailey
FLIGHT INTO DANGER

Fordította
KECSKÉS PÉTER

© 1958 by Ronald Payne, John Garrod and Arthur Hailey
Hungarian translation by Kecskés Péter, 1980

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ
Felelős kiadó Kardos György
Athenaeum Nyomda, 79.2340, Budapest, 1980
Felelős szerkesztő Zentai Éva
Műszaki vezető Sebestyén Lajos
A kötetet Romhányi Katalin tervezte
Kiadványszám 4480
Megjelent 10,4 (A5) ív terjedelemben,
Primusz betűtípusból szedve
MA 3671

ISBN 963 271 228 5
ISSN 0324–3117

EGY

22.05 – 00.45

Állhatatosan zuhogó eső ferde pászmái vágta a winniepei repülőtérhez érkező taxi lámpáinak erős fénykévéibe, a kanyarban tiltakozva csikorogtak a gumik, majd rugózást rázó hirtelen fékezéssel a ragyogó neonvilágítású főépület előtt állt meg a kocsi. Egyetlen utasa jóformán kiugrott belőle, néhány bankjegyet lökött a vezetőnek, maga után rántott egy kézitáskát, és a lengőajtók felé rohant.

A hatalmas csarnok fényei és melege egy pillanatra megállították. Fél kézzel visszatúrte átázott felöltője gallérját, felpillantott az órára, és hosszú léptekkel, majdnem futva a helyiség egyik sarkába indult, ahol a Cross-Canada Airlines elhagyatott bárpultra emlékeztető jelentkezőhelyénél most egyetlen alkalmazott állt, s éppen egy rakományjegyzéket ellenőrzött. Mire a sietős férfi odaért, a Cross-Canada tisztviselője szemöldökrándítással csendet parancsolva kis mikrofont vett a kezébe, és kimért pontossággal beszélni kezdett:

– 98-as járat. 98-as járat. Direkt légi járat Vancouverbe, csatlakozással Victoria, Seattle és Honolulu felé, négyes gépállásról azonnal indul. Kérjük a 98-as járat utasait a négyes kijárathoz fáradni. Felszállás közben kérjük a dohányzást mellőzni.

Az utasok megkönnyebbülten álltak fel a csarnok foteljeiből, abbahagyták az unott szemlélődést az újságosstandoknál, és megindultak a kijárat felé. A felöltős férfi szóra nyitotta a száját, de egy aggodalomtól hebegő idősebb nő szó szerint félrelökte.

– Fiatalember – kérdezte –, beérkezett már a 63-as járat Montrealból?

– Nem, asszonyom – válaszolt nyugodtan a tisztviselő, és rápillantott egy feljegyzésre. – Körülbelül harminchét percet késik.

– Jaj, istenem. Elintéztem az unokahúgomnak, hogy...

– Mondja – vágott közbe sietősen a felöltős férfi –, van egy helye a 98-as vancouveri járatra?

– Sajnálom, uram – rázta meg a fejét a tisztviselő. – Egy sincs. Érdeklődött a helyfoglalásnál?

– Nem volt rá időm. Egyenesen a repülőtérre jöttem, gondoltam, hátha visszamondta valaki a jegyét. – A férfi idegesen rácsapott a pultra. – Tudom, hogy időnként lehet így helyhez jutni.

– Pontosan, uram. De a holnapi vancouveri meccs miatt dugig vagyunk. Minden járatunk foglalt, nem hinném, hogy holnap délutánig fel tudna kerülni bármelyikre is.

A férfi halkán káromkodott, ledobta a csomagját, és hátra tolta fején a nemezkalapot.

– A nyomorult életbe. Legkésőbb holnap délre Vancouverben kell lennem.

– Ne tolakodjon – vágta oda ingerülten az idős hölgy. – Most én beszélek. Nos, jól figyeljen, fiatalember. Az unokahúgom magával hozza...

– Csak egy pillanat, asszonyom – szakította félbe a tisztviselő. Áthajolt a pulton, és ceruzájával megveregette a férfi kabátujját. – Nézze, ezt nem kéne megmondanom...

– Igen, micsodát?

– Nahát, igazán! – tört ki az öreg hölgy.

– Van egy torontói bérelt gép. Futballi szurkolókat visz a meccsre. Úgy tudom, volt egypár üres helyük, mikor beérkeztek. Talán meg tudná kapni az egyiket.

– Nagyszerű – kiáltott a felöltös férfi, és felemelte a csomagját. – Gondolja, hogy van rá esélyem?

– Mibe kerül megpróbálni?

– Akkor hol érdeklődjem? Melyik fickótól kérdezzem meg?

A tisztviselő elvigyorodott, és a csarnok túloldalára mutatott.

– Ott szemben. A Maple Leaf Air Charternél. De nem tőlem tudja!

– Ezer köszönet – mondta a férfi. A társaság emblémája alatt álló kisebb pulthoz sietett. A Cross-Canada Airlines fess egyenruhájához képest szerénynek tűnt a Maple Leaf-alkalmazottak sötét öltönye. A szolgálatban levő tisztviselő ceruzáját felemelve figyelmesen nézett az odaérkező férfira.

– Uram?

– Nem tudom, segíthetne-e rajtam. Volna szabad helye egy vancouveri gépre?

– Vancouver. Megnézzük. – A ceruza sebesen végigfutott egy utaslistán. – Véletlenül van egy hely – mondta a tisztviselő. – Rögtön indul is a gép, ami azt illeti, éppen ideje.

– Nagyszerű! Akkor megkaphatnám azt a helyet?

A tisztviselő egy jegy tömböt húzott maga elé.

– A neve, uram?

– George Spencer.

Gyorsan bejegyezte a többi szükséges adattal együtt.

– Hatvanöt dollár Vancouverig. Köszönöm, örülök, hogy segítségére lehettem. Csomagja van, uram?

– Csak ez. Magamnál tartom.

Egy pillanat alatt lemérték és felcímkézték a poggyászt.

– Hát akkor meglennénk, uram. Csak a jegyet kell felmutatnia a gépnél. Fáradjon a hármaskijáráshoz, és érdeklődjön a 714-es járat után. Siessen, kérem, mert a gép indulófélben van.

Spencer bólintott, megfordult, hogy felemelt hüvelykujjával köszönetet intsen a Cross-Canada pultja felé, ahonnan a tisztviselő odabiccentett a hölgy vállá fölé; aztán a kijáráshoz sietett. Kint a repülőgépmotorok vijjogásától remegett a hűvös éjszakai levegő; mint minden forgalmas repülőtéren, sötétedés után itt is kaotikusnak tűnt mindaz, ami valójában egy szigorúan előírt, állandó rendszer részeit képezte. Egy repülőtéren megbízott útbaigazította a reflektorfényben csillogó, esőáztatta betonszönyegen; a várakozó gép működő légszűrőjei ragyogó, ezüstös korongoknak tűntek az ívfénylámpák világításában. Már hozzákészülődtek az utasfeljáró eltávolításához. Spencer a pocsolyák közt szökdelve még éppen hogy odaért, átadta menetjegye letéphető szelvényét, és könnyedén felszaladt a lépcsőn, miközben a légszűrők szeleke majd levitte a kalapját. Beugrott a gép ajtaján, aztán megállt, igyekezett visszanyerni a lélegzetét. Egy esőköpenyes stewardess lépett hozzá, rámosolygott, és rázárta az ajtóra a biztonsági zárat.

– Gondolom, szabálytalanul érkeztem – mentegetőzött Spencer.

– Jó estét, uram. örülök, hogy a fedélzeten van.

– Szerencsém volt, sikerült.

– Elöl van egy szabad ülés – mondta a lány.

Spencer kibújt a – felöltőjéből, levette a kalapját, és az ülések közti folyosón előrement a gazdátlan helyig. Üggyel-bajjal begyömöszölte kabátját a csomagtartóba.

– Ezeket soha nem tudják elég nagyra csinálni – jegyezte meg közben, felpillantó szomszédjához intözve szavait, aztán táskáját az ülés alá tolt, és megkönnyebbülten ereszkedett a puha kárpitozásra.

– Jó estét – sugározta a stewardess vidám hangját a fedélzeti hangerősítő berendezés. – A Maple Leaf Air Charter Társaság üdvözli a 714-es járat fedélzetén az új utasokat. Reméljük, kellemes repülésben lesz részük. Szíveskedjenek bekapcsolni a biztonsági öveket Pillanatokon belül felszállunk.

Miközben Spencer az öv csatjával bíbelődött, a szomszédja az előttük levő ülés hátán olvasható *Mentőöv az ülés alatt* felirat felé intett a fejével.

– Eléggé kijózanító mondat. Nem valami gyakran látható – dörmögte.

– Én aztán tényleg vízben lettem volna, ha nem kapom el ezt a gépet – nevetett Spencer.

– Nocsak? Annyira lelkes drukker?

– Drukker? – Spencernek eszébe jutott, hogy labdarúgó-találkozóra bérelték a járatot. – Ööö, nem – mondta sietve. – Még csak nem is gondoltam

a meccsre. Nem szívesen vallom be, de üzleti ügyben sietek Vancouverbe. Nagyon megnézném azt a meccset, de attól tartok, szóba se jöhet.

A szomszédja olyan bizalmasra halkította a hangját, amennyire csak engedte a hajtóművek növekvő zaja.

– A maga helyében ezt nem mondanám ilyen hangosan. A gép dugig van Vancouverbe tartó fanatikussal, akik előtt csak az a cél lebeg, hogy pokoli szurkolással biztassák a csapatukat, és átkozódva ócsárolják az ellenfelet. Még utóbb ellátják a maga baját, ha ennyire félvállról veszi a dolgot.

Spencer elégedetten nevetett, és kihajolt az üléséből, hogy körülnézzen a zsúfolt utastérben. Minden azt bizonyította, hogy a tipikus, lármásan handabandázó, de ártalmatlan szurkoló társaság útjának egyetlen célja, hogy megfélemlítsék az ellenfelet, és győzelemre segítsék a csapatukat. Rögtön jobbra egy férfi ült a feleségével, ki se látszottak a sportmagazinok rikító színű lapjai mögül. A mögöttük ülő négy férfi papírpoharokból rozspálkázott, szemlátomást a játékosok érdemeinek megvitatásával készültek tölteni az éjszakát; beszélgetésük foszlányai mintha a pálya levegőjét hozták volna magukkal:

– Haggerty? *Haggerty*? Ezt ne add be nekem. A közelébe sem jön Thunderboltnak. De ha érdekel, neked való ember ez a...

Az enyhén beszszelt négyes mögött a csapatuk színeit viselő további szurkolók vitáztak, többnyire jól megtermett, vörös képű férfiak, mintha előre le akarnák játszani a Vancouverben sorra kerülő mérkőzést.

Spencer a szomszédjához fordult. Mint a részletek gyakorlott megfigyelője, észrevette a diszkrét, eredetileg jól szabott, de most már meglehetősen gyűrött öltönyt, a hozzá nem illő nyakkendőt, a barázdált arcot, őszülő haját, a magabiztosság és a tekintély meghatározhatatlan levegőjét. Karakteres arc, döntötte el Spencer. Mozgásba lendült a gép, kezdtek elmaradozni a bekötőpálya vörös jelzőfényei.

– Szentségtelenül hangzik – jegyezte meg Spencer –, de be kell vallanom, üzleti ügy szólít a partvidékre, méghozzá nagyon fontos ügy.

A szomszédja udvarias érdeklődést mutatott

– Mit árul? – kérdezte.

– Kamionokat. Rengeteg kamiont.

– Kamionokat? Azt hittem, azokat a lerakatok árulják.

– Ők hát. Engem akkor hívnak, mikor harmincnál több, esetleg százdarabos üzletet kell nyélbe ütni. Nem is nagyon szeretnek a helyi kereskedők, mert szerintük én vagyok a központi iroda mesterlövésze, aki jön a rendkívüli árajánlatokkal, és egyszerűen letarolja az üzleteket, amiket ők heteken keresztül nevelgettek. De azért elég méltányos megélhetés. – Spencer cigarettá

után kotorászott, aztán meggondolta magát. – A fenébe, még nem vagyunk a levegőben, vagy igen?

– Ha ott vagyunk is, nagyon alacsonyan repülünk. És nulla csomóval.

– Akkor jó. – Spencer kinyújtotta a lábát. – Ember, hogy kivagyok! Olyan hülye nap volt ez is, amitől falra mászik az ember. Érti, mire gondolok?

– Meghiszem azt.

– A vevő először úgy dönt, jobban kedveli egy konkurens cég kamionjait. Aztán megfelelő kezelés után végre úgy áll a helyzet, hogy ma este vacsoránál nyélbe üthetem vele a boltot, és holnap estére már az asszony meg a srácok mellett lehetek, és akkor kapok egy táviratot, hogy tegyek féke mindent, és holnap ebédidőtájt legyek Vancouverben. Nagy üzlet van kisiklóban, méghozzá gyors iramban, így aztán mehetek menteni, ami menthető. – Spencer sóhajtott, majd tréfás szemfülességgel felegyenesedett. – Ha esetleg szüksége lenne negyven-ötven kamionra, jelentős árkedvezményt adhatok. Mit szólna egy autóparkhoz?

– Sajnálom, de attól tartok, nem tudnék mit kezdeni annyival – nevette el magát a szomszédja. – A szokásos területemen kissé kívül esne.

– Milyen területen? – kérdezte Spencer.

– Egészségügyi.

– Orvos, mi?

– Igen. És mint ilyen, attól tartok, kamionvásárlásban nem lehetek hasznára. Nemhogy negyvenet, de még egyet sem tudnék megvásárolni. Egyetlen különkódést engedhetek meg magamnak, a futballt, azért pedig akárhova elutazom, ha időm engedi. Mint például ma este.

– Örülök, hogy itt van, doktor – mondta Spencer az ülés fejtámaszának dőlve. – Ha nem tudnék elaludni, felírhat valami altatót.

A hajtóművek közben dörögve, teljes erőre kapcsoltak; a futómű fékjei ellen feszülő gép egész testében remegett. Az orvos Spencer fülébe kiabált:

– Ilyen lármában semmit sem ér a nyugtató. Nem értem, miért csinálják ezt a zajt felszállás előtt.

Spencer bólintott; aztán amikor pár másodperc múlva annyira csökkent a dübörgés, hogy érthették egymás szavát, válaszolt:

– Ez a hajtóművek szokásos felpörgetése. Mindig elvégzik, mielőtt a gép megkezdéné a tulajdonképpeni felszállást. Két gyújtómágnes van a hajtóművekben arra az esetre, ha repülés közben bedöglene az egyik; a felpörgetés alatt egyenként teljes gázt adnak a hajtóműveknek, külön-külön ellenőrizve a gyújtómágneseket. A pilóta csak akkor kezdi el a felszállást, ha meggyőződött róla, hogy rendben működnek, előtte soha. A légitársaságok ebben a tekintetben bogarasak, hála istennek.

– Úgy beszél, mint aki ért ezekhez a dolgokhoz.

– Ma már nemigen. Vadászpilóta voltam a háborúban, de az elmúlt tíz év alatt egészen berozsdásodtam. Gondolom, mindent elfelejttem.

– Na, most már megyünk – jegyezte meg az orvos, amint a dübörgés mélyebb hangra váltott. Erőteljesen az ülés támlájához préselődtek, amiből érezhették, hogy a kifutón gördülő gép növeli a sebességét; enyhe lökés jelezte a levegőbe emelkedést, a hajtóművek zaja pedig nyugodt zúgássá csöndesedett. Az emelkedő gép élesen megdőlt; Spencer látta, hogy kisebbednek a repülőtéren a fények, miközben a gép folyamatosan növeli a magasságát.

– Kioldozhatják a biztonsági öveket – hangzott a hangosbemondóból. – Szabad dohányozni.

– Sose bánom, mikor vége ennek a résznek – morogta az orvos kikapcsolva az övet, és elfogadott egy cigarettát. – Köszönet. – Különben Baird vagyok, Bruno Baird.

– Örülök az ismeretségnek, doktor. Spencer a nevem, egyszerűen George Spencer, a Fulbright Motor Companytól.

Egy időre elhallgattak, szórakozottan figyelték a cigarettáikból felszálló füstöt, ahogy eltűnik a légkondicionáló berendezés elszívójában. Spencert sötét gondolatok foglalkoztatták. Úgy döntött, amint visszatér a központba, jól beolvas nekik. Mielőtt taxit hívott volna, hogy kijöjjön a repülőtérré, telefonon elmagyarázta ugyan a helyzetet a winniepei vevőnek, de nem biztos, hogy összejön a rendelés. Nagyon nagy üzlet kell ahhoz Vancouverben, hogy igazolhassa ezt az eltolást. Talán jó ötlet lesz fizetésemelési ürügyként felhozni ezt az egészet. Akár elő is léptethetnék. Ha végre ő lenne az üzletkötő részleg ügyvezetője – amit az öreg már annyiszor emlegetett –, akkor Maryvel, Bobsie-val és a kicsi Kittel elköltözhetnének abból a favázas házból, fel a Parkway Heightsra. Vagy kifizethetnék a tartozásokat az új víztárolóra, a tandíjakra, a Chevy és a mélyhűtő javításaira meg Mary utolsó betegsége után a kórházi költségeket is. De mindez együtt nem megy, – tűnődött Spencer, még ügyvezetői fizetésből sem.

Baird doktor nem tudta eldönteni, aludjon-e egyet, vagy éljen a nagyszerű alkalommal, és átböngéssze a B. M. J. légi kiadását. Végül azon kapta magát, hogy a pár napra hátrahagyott kisvárosi rendelője foglalkoztatja. Azon tűnődött, hogyan boldogul vele Evans. Ígéretes fickó, csak képtelenül fiatal. Az isten szerelmére, csak eszébe jusson, hogy Mrs. Lowrie-nak közönséges köhögésoldó folyadékot kell adni, nem pedig azt a gyári pancsot, amit csodaszernek tart. De Doris majd kordában tartja a fiatal Evanst; az orvosfeleségek értenek ehhez. Kell is nekik, az istókját. Ezt Lewisnak is idejében meg kell tanulnia: megtalálni a megfelelő nőt. Kissé elbóbiskolt, és hirtelen arra ébredt, hogy ujjait perzseli a cigaretta.

Az átellenesen ülő házaspár még mindig a sportújságokba mélyedt. Ha valaki leírta volna Joe Greer külsejét, Hazel Greer leírásával már nem is kellett volna fáradnia; nehezen lehetett volna elképzelni két embert, aki jobban hasonlít egymásra. Pirosposztságok voltak mindketten, tiszta szemük éles tekintetű, mint a szabad levegőn élő embereké; mindketten úgy hajoltak a sűrűn szedett hasábok fölé, mintha a világegyetem titkainak megoldása lenne ott közzétéve.

– Árpacukor? – kérdezte Jose, mikor körbehordozták a tálcát.

– Aha – mondta Hazel, aztán a két barna fej nyugodt rágszálás közepette újból az újságokba temetkezett.

A mögöttük ülő társaság már a harmadik kör rozspálínkánál tartott. Négyük közül három tipikus futballszurkoló volt, tagbaszakadt, kötekedő és agresszív, s szemlátomást felkészültek rá, hogy az elkövetkező két napban alaposan ki fognak rúgni a hámból. A negyedik alacsony, vézna, gyászos arc kifejezésű, meghatározhatatlan korú emberke volt, ízes, gördülő lancashire-i kiejtéssel beszélt:

– Hát akkor a Lionsra – kiáltotta, a csapatukra emelve papírpoharát. Társai méltósággal csatlakoztak hozzá. Egyikük körbekínálta a cigarettatárcáját; kabátja hajtókáján ott díszelgett az oroszlanos jelvény, amelyen az oroszlán inkább lepusztult, dühödten ágaskodó kóbor macskát ábrázolt.

– Hát nem gondoltam volna, hogy sikerül elindulnunk. Mikor ott vesztegeltünk Torontóban a köd miatt, azt mondtam magamban, Andy, bármennyire fáj, erről a meccsről lemaradtál. És végül alig pár óra késésünk van, s a gépen még alhatunk is egyet.

– De nem evés előtt – mondta egy másik. – Éhen halok. Mikor hordják már körbe a kaját?

– Mindjárt itt lesz, azt hiszem. Általában nyolc körül van a vacsora, de a késlekedés miatt minden eltolódott.

– Nem számít. Addig is igyunk egyet – javasolta a lancashire-i kiejtésű, aki az 'Otpot becenévnék örvendett, és már tartotta is az üveget.

– Lassabban, fiú. Már alig maradt.

– Á, van még ott, ahonnan ez jött. Na, nyomás. Jobban fogtok aludni tőle.

Az ötvenhat utas, köztük három-négy nő, olvasott vagy beszélgetett. Mindannyian várakozással tekintettek a nagy meccsnek elébe, meg annak, hogy hamarosan teljes szélességében átszelik a kontinenst. A kabinablakokból látni lehetett Winnipeg külvárosainak utolsó, sárgán-kéken pislákoló fényeit az emelkedő gép alatt, melyeket aztán elnyelt a felhőtakaró.

A kicsi, de jól felszerelt konyhában Janet Benson stewardess kétórás késéssel a vacsora felszolgálásához készülődött. Az üvegnemű tárolására szolgáló szekrény feletti tükör visszaadta az arcára kiülő vidámságot. Minden

repülőút kezdetén elfogta ez a jókedvű izgalom, és örült, hogy ilyenkor egy kicsit magára maradhat. Miközben a beépített szekrényből elővette a terítéshez a szalvétákat meg az evőeszközöket, elégedetten dudorászott magában. A stewardess munkájának legkevésbé vonzó része a felszolgálás, és Janet tudta, hogy igazán kimerítő munka lesz élelemmel ellátni egy repülőgéprakomány kiéhezett utast, de ezzel együtt boldog volt, és jól érezte magát. Ahogy ott sürgött-forgott a konyhában, formasapkája alól hullámozó szőke haját, csinos testének mozdulatait figyelve akármelyik stewardess társa elismerően kapta volna vissza a lélegzetét, és érhetőnek találta volna a magabiztosságát. A huszonegy éves Janet most kezdte ízlelgetni az életet, és jónak találta.

Elöl, a pilótafülkében csak a hajtóművek duruzsolása hallatszott. Egy-egy kéz- vagy lábmozdulattól eltekintve mindkét pilóta mozdulatlanul ült a műszertáblák rengeteg számlapjának halvány fényében. A fülüket félig takaró fejhallgatóból más gépek és a földi irányítás közti üzenetváltások hangjai recsegték. Nyakukon apró gégemikrofonok függtek.

Dunning kapitány szokása szerint kinyújtózott ültében, megfeszítette izmait, és bajsza buján tenyésző bozontján keresztül hangosan fújta ki a levegőt. Harmincegy événél idősebbnek látszott.

– Pete, hogy állunk a hármas hajtómű hengerfej-hőmérsékletével? – kérdezte, futólag az első tisztre vetve tekintetét.

Pete megmozdult, és a műszerfalra nézett.

– Már oké, kapitány. Winnipegben ellenőriztettem, de sehol nem találtak hibát. Talán magától rendbe jött. Már nem forrósodik.

– Jó. – Dun kinézett az éjszakai égboltra. Vékony holdsarló világította meg halványan a felhőbuckákat. Tépett gyapotcsomóra emlékeztető gomolyagok közeledtek lustán, hogy hirtelen elhussanjanak a gép mellett, aztán szürkésfehér felhőbe fűrődött a gép, hogy egy-két másodperc múlva – kiszabadulva úgy rázza le magáról a vizet, mint egy spániel. – Egy kis szerencsével sima utunk lesz, gondolom – jegyezte meg. – A meteorológiai jelentés változékony időjárást ígér. Egy ilyen kéjutazáson nem mindig érvényes az eredeti útvonalterv.

– Ahogy mondd – helyeselt az első tiszt. – De egy-két hónapon belül már egészen más lesz a helyzet.

A gép hirtelen egymást követő meleg légáramlatokba ütközött, hánykolódni kezdett. A kapitány néhány percig a kiegyensúlyozásra összpontosította a figyelmét.

– Hogy tervezed, kimész a vancouveri meccsre, ha elég idő marad előtte pihenésre? – kérdezte aztán. Az első tiszt habozott, mielőtt válaszolt volna.

– Még nem tudom – mondta. – Meglátom, hogy alakul.

A kapitány átható tekintettel nézett rá.

– Ezt hogy érted? Meglátod, hogy alakul? Ha szemet vetettél Janetre, akár máris leveheted róla a szemed. Túl fiatal még ahhoz, hogy egy magadfajta Casanova megrontó hatása alá kerüljön.

Kevés ember volt, akire annyira nem illett volna ez a vád, mint az üde arcú, merengő tekintetű, húszas éveit taposó első tisztre.

– Miket beszél, kapitány – tiltakozott elpirulva. – Életemben senkit meg nem rontottam.

– Ez elég valószínűen hangzik. Akkor meg ne Janettel kezd a sort. – A kapitány elvgyorodott. – A kanadai repülőszemélyzet fele tűzte ki célul, hogy randit kérjen tőle. Ne komplikáld az életedet, tökfej.

Beszélgetésük tárgya az elhúzható ajtó túloldalán, tizenkét lányira mögöttük a vacsorarendeléseket vette fel.

– Óhajt most vacsoráznì, uram? – kérdezte csendesesen, és mosolyogva előrehajolt.

– He? Mi az? Ó, igen, kérem. – Baird visszacsöppent a jelenbe, és megbökte Spencert, akinek sikerült elaludnia. – Ébresztő! Akar valami vacsorát?

Spencer ásított, aztán összeszedte magát.

– Vacsorát? Persze. Kicsit elkésett a vacsora, kisasszony, nem? Azt hittem, már rég lemaradtam róla.

– Torontóban vesztegeltünk, uram, és még nem szolgáltuk fel a vacsorát – mondta Janet Benson. – Mit parancsol? Ürübordánk van és lazac roston.

– Ööö... igen, kérem.

Janet mosolya kissé megmerevedett.

– Melyiket, uram? – kérdezte türelmesen.

– Ó, igen – Spencer végre teljesen felébredt. – Elnézést, kisasszony. A bordából kérek.

– Én is – mondta Baird.

Janet visszatért a konyhába, és a következő félórában teljesen lefoglalta a vacsora elkészítése és felszolgálása. Aztán, amikor már minden éhes utasnak kiosztotta a főfogást, felvette a konyhai intercom kagylóját, és lenyomta a hívógombot.

– Pilótafülke – válaszolt Pete hangja.

– Végre viszem a vacsorát – mondta Janet. – Jobb későn, mint soha. Mi legyen, ürüborda vagy lazac roston?

– Egy pillanat – Janet hallotta, amint felteszi a kérdést a kapitánynak. – Janet, a kapitány azt mondja, az ürüből kér. Nem, egy pillanat, meggondolta magát. Jó a hal?

– Nekem okénak látszik – csicseregte Janet. – Nem panaszkodtak rá.

– Akkor lazacot kér. És én is. Nagy adagokat, ne feledd! Kamaszkorban vagyunk.

– Rendben, dupla adag, mint rendszeren. Két hal indul.

Gyorsan elrendezett két tálcát, és megindult velük, gyakorlott könnyedséggel egyensúlyozva a gép alig érezhető mozgását. Pete hátrament, kinyitotta a tolóajtót, és elvette a lánytól az egyik tálcát. A kapitány beállította a robotpilótát, és folytatta a winniepei irányítással a rutin üzenetváltást.

– Magasság 16 000 – mondta a szája elé nyúló apró mikrofonba. – Haladási irány 285, szabályos. Utazósebesség 210 csomó. Gurulósebesség 174 csomó. Várható érkezési idő Vancouverbe 05.05, csendes-óceáni zónaidő szerint. Vége.

Adásról vételre kapcsolt, és fejhallgatója alól recsegve érkezett a földi válasz:

– 714-es járat. Itt Winnipeg, Irányítás. Vettem. Vége.

Dun a fedélzeti naplóért nyúlt, belejegyzett, majd hátracsúszta az ülését úgy, hogy eléggé eltávolodjon a kormányberendezéstől, de nem annyira, hogy szükség esetén ne tudja könnyedén újból kezelésbe venni. Pete tálcáját a térdén keresztbe fektetett párnára helyezve enni kezdett.

– Rögtön végzek, kapitány – mondta.

– Minek sietni? – válaszolt Dun, s a feje fölé emelte és kinyújtotta a karját, amennyire a pilótafülke szűkös tere csak engedte. – Tudok várni. Élvezd csak. Tényleg, milyen a hal?

– Nem rossz – dűnnyögte tele szájjal az első tiszt. – Ha úgy háromszor-négyszer ennyi lenne, még becsületes étkezésnek is elmenne.

– Ügyelned kéne a derékbőségedre, Pete – nevetgélt a kapitány. A stewardesshez fordult, aki az ülése mögött, a félhomályban állva várakozott. – Janet, hátul minden oké? Hogy vannak a szurkolók?

– Most egészen csendesen – vont vállat Janet. – Kifáraszthatta őket a hosszú várakozás Torontóban. Négyen közülük igen szívósan döntögették magukba a rozspálínkát, de nem kellett rájuk szólni. Attól legalább nyugton maradnak. Úgy néz ki, békés, könnyű éjszakánk lesz, ölbe tehetjük a kezünket.

– Aha, ifjú hölgy – rántotta fel kötekedve a szemöldökét Pete. – Olyan éjszaka ez, amikor valahol már készülődik a baj. Fogadok, hogy ebben a pillanatban máris kezd valaki rosszul lenni.

– Még nem – mondta Janet könnyedén.

– De figyelmeztess, ha te veszed át a gépet, hogy előkészíthessem a zacskókat.

– Jól van, Janet – mondta a kapitány.

– Örülök, hogy ilyen hamar kiismerted Pete-et.

– Milyen az idő? – kérdezte Janet.

– Lássuk csak. Általános köd a hegyektől keletre, majdnem Manitobáig. De a magasban nincs, ami zavarjon. Sima utunk lesz a nyugati partig.

– Jó. Hát akkor tartsd távol ezt a fiatalembert a kormányberendezéstől, amíg felszolgálom a kávé, megteszed?

Mielőtt Pete visszavághatott volna, a lány kisurrant a pilótafülkéből, és az utastéren végigmenve felvette a kávérendeléseket, majd kis idő múlva a pilótáknak is bevitte a kávé. Addigra Dun is elfogyasztotta a vacsoráját, és élvezettel hajtotta föl a feketéjét. Pete minden figyelmét a műszerek számlapjaira összpontosította, mikor a kapitány fölállt.

– Tartsd gőz alatt, Pete. Megyek, és ágyba dugom az utasokat.

– Igenis, kapitány – bólintott rá Pete anélkül, hogy megfordult volna.

Janet mögött a kapitány hunyorogva kilépett a fényesen megvilágított utastérbe, és elsőnek Spencer és Baird üléséhez lépett. A két férfi átadta tálcáját a stewardessnek.

– Jó estét – mondta Dun. – Minden rendben?

– Hát persze, köszönet – nézett fel Baird. – Prima volt a vacsora. De meg is érdemeltük.

– Igen, sajnálom, hogy ennyi ideig késett.

Az orvos egy kézlegyintéssel elhessegette a bocsánatkérést.

– Badarság. Magát nem lehet hibáztatni azért, mert Torontóban köd van. Most pedig – tette hozzá, és kényelmesen elhelyezkedett az ülésen – szundikálásra fogom hajtani a fejem.

– Én szintúgy – mondta Spencer ásítva.

– Remélem, kényelmes éjszakájuk lesz – mondta Dun, és kikapcsolta az olvasólámpáikat. – A stewardess majd hoz takarókat. – Továbbment az ülésükön, minden utassal váltott egypár halk szót, egyeseknek megmutatta, hogyan kell hátrahajtani az ülést, másoknak a gép haladásáról és a várható időjárási viszonyokról beszélt.

– Hát akkor most egy nagyot alszunk – mondta Spencer. – Ma éjjel legalább nem hívják majd beteghez, doktor.

– Mennyi is lesz az? – mormogta Baird pilledten, csukott szemmel. – Mindenképpen jó hét óra. Érdemes lesz kihasználni. Jó éjszakát.

– Jó éjszakát, doki – morogta Spencer, tarkója alá tekerve az ülés fejtámaszát. – Hú, igazán rám fér az alvás.

Vastag felhőtakaróba zárt hideg, magányos világában a repülőgép zúgva, biztosan haladt útvonalán. Tizenhatezer lábnyira alatta Saskatchewan csendes, alvó prérii terültek el.

Dun a pálinkázó négyeshez érkezett, és éjszakára udvariasan betiltott minden további szeszfogyasztást.

– Tudják – mondta rosszálló fintorral –, ez itt mindenképpen tilos. Ne lássak több üveget, mert kiszállnak, és gyalog mennek tovább.

– A kártya ellen van kifogás? – kérdezte a társaság egyik tagja, s a legközelebbi lámpa felé tartotta az üveget, legörbült szájszéjjel nyugtázva az ital megfogyatkozását.

– A legkevésbé sincs – mondta Dun –, ameddig nem zavarják velem a többi utast

– Sajnálom a szegény kapitányt – mondta a lancashire-i ember. – Kemény munka vár rá egész éjszaka.

– Rutinmunka – mondta Dun. – Egyszerű, unalmas rutinmunka.

– Akkor magának minden ilyen utazás csak rutinmunka, nem igaz?

– Azt hiszem, így van.

– Amíg nem üt be valami, igaz?

Dun is részt vett a kitérő heherészésben, mielőtt továbbment volna. Mintha egyedül a lancashire-i gondolkozott volna el a saját szavain, az esti ivászat ködén keresztül.

KETTŐ **00.45 – 01.45**

A kapitány már körútja végén járt, és jóleső lazításként pár pillanatra szoba elegeedett egy kis emberrel, aki nyilván már máskor is utazott vele.

– Tudom, hogy kicsit a Királyi Légierőre emlékeztet – mondta Dun, ujjával bocsánatkérően babrálgatva bajsza hatalmas bozontját –, de olyan régóta megvan, hogy már nem tudok megválni tőle. Olyan, mint egy régi barát.

– Fogadok, buknak rá a lányok – mondta a kis ember. – Hogy szólítják, Rozmárnak?

– Hát, nem – válaszolt Dun árnyalatnyi vigyorral. – Eléggé sznobok vagyunk ennél a társaságnál. Van, aki egyszerűen Dunsinane-nek szólít.

– Minek? – kérdezte a kis ember.

– Dunsinane-nek – mondta a kapitány egészen fesztelenül. – Tudja, nem? Hogy áll a Macbethtel?

– A Machbethtel? – bámult fel rá a kis ember, kifejezéstelen tekintettel. – Hé, mit akar nekem beadni?

A kapitány továbbment. Láta, hogy valamivel távolabb a folyosón a stewardess egy asszony fölé hajol, és tenyerét a homlokára helyezi. Az asszony inkább feküdt, mint ült, az ülés fejtámaszának dőlve. Az arca hirtelen

görcsbe rándult, a szeme összeszűkül, mintha fájdalmai lennének. A kapitány könnyedén megérintette a stewardess karját.

– Valami baj van, Miss Benson? – kérdezte.

A lány fölegyenesedett.

– Az időjárás kissé megviselte a hölgyet, kapitány – mondta halkán. – Hozok egy aszpirint. Pillanat, és már itt is vagyok.

Dun átvette a helyét, és odahajolt a házaspárhoz.

– Sajnálattal hallom – mondta együttérzéssel. – Mi lehet a baj?

Az asszony felnézett rá.

– Nem is tudom – mondta gyenge hangon. – Egészen hirtelen jött rám, alig pár perce. Rosszul vagyok, szédülök és... és komiszan fáj a gyomrom. Sajnálom, hogy a terhükre vagyok...

– Na, na, édes – dörmögte mellette a férje. – Feküdj csak nyugodtan. Egyből jobban leszel. – A kapitányra pillantott. – Tán egy kis légibetegség, nem?

– Remélem, hogy az, uram – válaszolt Dun. Elgondolkodva nézett le a nőre. Sápadt homlokát kezdte kiverni a verejték, a haja máris szétzilálódott; összeszorított öklén kifehéredtek az ízületek, ahogy az ülés karfáját meg a férje kezét markolta. – Sajnálom, hogy rosszul érzi magát – mondta gyengéden –, de biztosra veszem, hogy a stewardess segítségére lesz. Próbáljon megnyugodni, amennyire csak tud. Vigasztalásul annyit mondhatok, hogy nyugodt útnak nézünk elébe.

Félreállt, utat engedve Janetnek.

– Már itt is vagyok – mondta a stewardess, és odakínálta az aszpirint. – Próbálja meg. – Megtámasztotta az asszony fejét, amíg pár korty vizet nyelt egy pohárból. – Így jó lesz. Most pedig helyezzük el kényelmesebben. – Takarót terített a térdére. – Milyen így? – Az asszony hálásan bólintott. – Néhány perc múlva visszanezél, lássam, hogy érzi magát. Ha szüksége van rá, ne szégyellj e, használja nyugodtan a papírzacskót. Ha pedig engem akar hívni, csak nyomja meg az ablak mellett levő gombot.

– Köszönöm, kisasszony – mondta a férj. – Hamarosan rendbe jön, biztos vagyok benne. – Mosolyogva a feleségére nézett. – Próbálj pihenni, kedves. Majd elmúlik – tette hozzá, önmaga megnyugtatóására is.

– Remélem én is – mondta Dun. – Tudom, mennyire kellemetlenek tudnak lenni ezek a dolgok. Remélem, rövidesen már jobban érzi magát, asszonyom, és mindkettőn kellemesen tölthetik az éjszakát.

Hátralépett, és végigment az ülések közti folyosón, majd a konyhában bevárta Janetet.

– Kik ezek? – kérdezte, mikor a stewardess visszatért.

– Mr. és Mrs. Childer, John Childer. Negyedórája még semmi baja nem volt.

– Hm. Szólj azonnal, ha rosszabbra fordulna az állapota, hogy előre szólhassak rádión.

– Miért? – nézett rá hirtelen Janet. – Mire gondolsz?

– Nem tudom. Nem tetszik nekem, ahogy kinéz. Lehet, hogy légibetegség, az is lehet, hogy epegörcs, de úgy látszik, nagyon megviselte. – A kapitány aggódni látszott, ujjai szórakozottan doboltak a fémmel burkolt öblítőn. – Szerepel orvos az utaslistán?

– Senki sem jelentette be, hogy orvos – válaszolta Janet –, de utánanézhettek.

Dun megrázta a fejét.

– Ne zavard most őket! Legtöbben már aludni készülnek. Egy félóra múlva közöld velem, hogy van. Az a baj – tette hozzá csendesen kifelé menet –, hogy több mint négyórás út áll előttünk a nyugati partig.

Mielőtt visszament volna a pilótafülkébe, egy pillanatra megállt, és rámosolygott a beteg asszonyra. Az megpróbálta viszonzni a mosolyt, de a szemét hirtelen hasító fájdalom zárta le, és görcsbe rándult testét visszakényszerítette az ülésbe. Dun figyelmesen szemlélte néhány másodpercig. Aztán továbbment, a gép elejébe, behúzta maga mögött a pilótafülke ajtaját, és becsusszant a helyére. Levette ellenzős sapkáját, fejére helyezte a nagyméretű fülhallgatókat, és a gégemikrofont is beállította. Pete a kormányberendezést kezelte. Tépett felhőfoszlányok igyekeztek sebesen az elülső ablakok felé, futólag beborították az üveget, majd eltűntek.

– Kumulonimbusz-képződés – jegyezte meg az első tiszt.

– Izmosodik a helyzet, mi? – mondta Dun.

– Úgy néz ki.

– Átveszem. Jobb lesz, ha fölé emelkedünk. Kérjél húszezret, jó?

– Igenis. – Pete lenyomta mikrofonján az adógombot. – 714-es, Regina rádióknak – kezdte az adást.

– Mehet, 714-es – ropogott a válasz a fülhallgatókban.

– Felhőzónába ütköztünk. Engedélyt szeretnénk húszezres magasságra.

– 714-es. Kivárni. Megkérdem a Légi Irányítóközpontot.

– Köszönet – mondta Pete.

A kapitány kibámult a kavargó felhőképződményre.

– Jó lesz figyelmeztetni Janetet, hogy kapcsoltsa be az öveket, Pete – tanácsolta, s közben automatikus koncentrációval tartotta egyensúlyban a hánykolódásra kész gépet.

– Oké – Pete a falon függő telefonkagyló után nyúlt. A gép hirtelen rázkódással kiszabadult egy felhőgomolyagból, hogy rögtön utána behatoljon a következőbe.

– 714-es járat – jelentkezett rádión a hang. – LI engedélyezi a húszezres magasságot. Vége.

– 714-es – igazolt vissza Pete –, köszönet, kiléptem.

– Indulás – mondta a kapitány. A felfelé billenést a hajtóművek mélyülő hangja kísérte, és a számlapok hunyorgó fénye világította műszerfalon az altiméter mutatója percenként ötszáz lábnyi emelkedést jelzett. A hosszú ablaktörlő széles ívben ritmikusan mozgott ide-oda.

– Nem leszek szomorú, ha kimásztunk ebből a ganéból – jegyezte meg az első tiszt.

Dun nem válaszolt, szeme az előtte levő számlapokra tapadt. Egyikük sem hallotta, hogy Janet belépett. A stewardess megérintette a kapitány vállát.

– Kapitány – kezdte sürgetően, de igyekezett uralkodni a hangján. – Az a nő. Máris rosszabbul van. És van egy újabb beteg is, egy férfi.

Dun nem fordult feléje. Egyik karját felnyújtotta, és bekapcsolta a leszállófényeket. Előttük éles fénykévék hasítottak a hóval vegyesen zuhogó esőbe. Kikapcsolta a fényeket, és nekifogott, hogy beállítsa a hajtóművek és a jegesedésgátló kapcsolóit.

– Nem tudok most hátramenni, Janet – válaszolta közben. – Inkább tedd azt, amit mondtam, próbálj felhajtani egy orvost. És ellenőrizd, hogy biztosan be legyenek kapcsolva az övek. Még szükség lehet rá. Amint tudok, ott leszek.

– Igen, kapitány.

Janet a pilótafülkéből átment az utastérbe, és megszólalt:

– Kérem, kapcsolják be a biztonsági öveket. Lehetséges, hogy egy kissé hánykolódní fog a gép. – Aztán a jobb oldali első sarokban ülő két utashoz hajolt, akik álmosan pislogtak fel rá. – Bocsánat, uraim – mondta csak úgy mellékesen –, nem orvos véletlenül valamelyikük?

A közelebb ülő férfi megrázta a fejét.

– Sajnálom, nem – dörmögte. – Valami baj van?

– Nem, semmi komolyabb.

Hirtelen fájdalmas kiáltás hallatszott. Janet végigsietett az ülések között oda, ahol a beteg Mrs. Childer összekuporodva, nyögve, csukott szemmel hevert a férje karjában. Janet gyorsan mellé térdelt, és megtörölte az asszony verejtéktől csillogó homlokát. Childer aggodalmas arccal nézte:

– Mit tehetünk, kisasszony? – kérdezte. – Mit gondol, mi a baj?

– Takarja be jól – mondta Janet. – Utánanézek, hátha van orvos a fedélzeten.

– Orvos? Bárcsak lenne! És mit csinálunk, ha nincs?

– Ne aggódjon, uram. Azonnal visszajövök.

Janet felállt, még egy pillantást vetett a szenvedő asszonyra, aztán végigjárta a többi utast, mindenütt halk hangon érdeklődött.

– Beteg valaki? – kérdezték.

– Csak nem érzi jól magát. Repülőgépen előfordul az ilyesmi. Elnézést a zavarásért.

Valaki hirtelen megfogta a kezét. A pálinkázó társaság egyik tagja volt, arca sárgán fénylett.

– Kisasszony, bocsánat, hogy megint háborgatom. Pokolian érzem magam. Kaphatnék egy pohár vizet?

– Igen, természetesen. Már hozom is.

– Ilyen rosszul még soha nem voltam.

– A férfi hátradőlt, és felfújta orcákkal eresztette ki magából a levegőt. Egyik társa megmozdult, felnyitotta a szemét, és felült.

– Mi van veled? – kérdezte.

– A gyomrom – panaszkolt a beteg. – Úgy érzem, mintha szét akarna esni. – Újabb görcs rántotta össze, keze a hasára kulcsolódott.

Janet finoman megrázta Spencer vállát. Az felnyitotta egyik szemét, majd a másikat is.

– Igazán sajnálom, hogy felébresztettem, uram – mondta a lány –, de nem orvos valamelyikük?

– Orvos? – szedte össze magát Spencer.

– Nem. Azt hiszem, hogy nem, kisasszony.

– A lány bólintott és már majdnem továbbment, amikor Spencer hangja megállította: – Várjon csak egy kicsit! Úgy emlékszem... igen, hát persze! Ez a mellettem ülő úriember orvos.

– Ó, hála istennek – lélegzett fel a stewardess. – Felébreszteni, lenne olyan kedves?

– Persze. – Spencer felnézett a lányra, miközben megrázta Baird doktort. – Valami baj van?

– Rosszul érzi magát valaki – mondta Janet.

– Gyerünk, doki, ébresztő – mondta Spencer barátságosan. Az orvos megrázta a fejét, dűnnyögött valamit, aztán hirtelen felébredt. – Úgy néz ki, végül csak bejött az éjszakai hívás.

– Ön orvos, uram? – kérdezte Janet aggódva.

– Igen. Igen, doktor Baird vagyok. Miért, mi a baj?

– Két utasunk rosszul van. Megnézné őket, lenne olyan szíves?

– Betegek? Igen, természetesen. – Spencer felállt, hogy utat engedjen neki.

– Hol vannak? – kérdezte Baird, és a szemét dörgölte.

– Gondolom, jobb lesz, ha elsőnek az asszonyt nézi meg, doktor – mondta Janet, megindult előre, és közben csendesen oda-odaszólt az utasoknak. – Kérem, csatolják be a biztonsági öveket.

Mrs. Childer elnyúlt az ülésen, amennyire csak a hely engedte. Kapkodva, nehezen szedte a levegőt. A haja összetapadt a verejtéktől.

Baird egy pillanatig állva tanulmányozta. Aztán letérdelt, és kitapintotta a pulzusát.

– Ez az úr orvos – mondta Janet.

– Örülök, hogy itt van, doktor – mondta Childer megkönnyebbülten. Az asszony felnyitotta a szemét.

– Doktor úr – mondta erőltlenül, remegő ajakkal.

– Nyugodjon meg, kérem – mondta Baird az óráját figyelve. Aztán elengedte az asszony csuklóját, a zakója zsebébe nyúlt, és egy oftalmoszkópot vett elő. – Nyissa tágra a szemét – rendelkezett gyengéden, majd a ceruza alakú műszer fényénél megvizsgálta a szemét. – Kész. Fájdalmai vannak? – Ahogy a hasfalat tapogatta, az asszony hirtelen megmerevedett, s az ajkába harapott, hogy fel ne kiáltson. Az orvos újból betakarta, tenyerével megtapintotta a homlokát, majd felegyenesedett. – A felesége a hölgy? – kérdezte Childert.

– Igen, doktor.

– Másra is panaszkodott a fájdalomon kívül?

– Nagyon rosszul volt, mindent kiadott magából.

– Mikor kezdődött ez?

– Most nemrég. – Childer tanácstalanul nézett Janetre. – Olyan hirtelen jött az egész.

Baird elgondolkodva bólintott. Távollabba lépett, félrevonta Janetet, és halkra fogta a hangját, hogy a közelben ülők ne hallhassák, amit beszélnek.

– Adott neki valamit? – kérdezte.

– Csak aszpirint és vizet – válaszolt Janet. – Erről jut eszembe, ígértem egy pohár vizet a másik betegnek, egy férfinak...

– Várjon – mondta Baird élesen. Már eltűnt az álomossága. Éber volt, és átvette az irányítást. – Hol tanulta maga a betegápolást?

Ezt úgy kérdezte, hogy Janet belepirult.

– A légitársaság kiképző tanfolyamán, de...

– Ne is mondja tovább! Tudhatná, hogy tilos aszpirint adni annak, aki hány, mert csak rosszabbul lesz tőle. Kizárólag csak vizet kaphat.

– Nagyon sajnálom, doktor – hebegte Janet.

– Akkor talán induljon inkább a kapitányhoz – mondta Baird –, és kérem, mondja meg neki, hogy azonnal le kellene szállnunk. Kórházba kell vinni ezt az asszonyt. És kérjék, hogy mentőkocsi várjon a repülőtéren.

– Tudja, mi baja?

– Így nem tudok pontos diagnózist adni. De elég súlyos ahhoz, hogy leszálljunk, és beszállítsuk a legközelebbi kórházba. Ezt megmondhatja a kapitánynak.

– Megmondom, doktor. De azalatt megnézné a másik beteg utast? Hasonlóak a panaszai.

– Mit mond? – nézett rá Baird élesen. – Hol az az ember?

Janet odavezette. A beteg férfi összegörnyedve öklendezett, a barátja fogta a vállát. Baird leguggolt, és az arcába nézett.

– Orvos vagyok. Hajtsa hátra a fejét, legyen szíves. Mit evett az elmúlt huszonnégy órában?

– A szokásost – motyogta a férfi. – Reggelire szalonnás tojást... Ebédre egy salátát... Szendvicset a repülőtéren... aztán itt a vacsorát... – Észre sem vette, hogy az állán végigcsorog a nyál. – Borzalmas ez a fájdalom, doktor. Meg a szemeim...

– Mi van a szemével? – kérdezte gyorsan az orvos.

– Homályosan látom a dolgokat, és mindent duplán látok.

A társát ez nagyon mulattatta.

– Erős rúgása volt annak a pálinkának, az ám, uram – kiáltott fel.

– Maradjon nyugton – mondta Baird. Felállt, és ott találta maga mellett Janetet és a kapitányt. – Takarják be jól, több takarót is tegyenek rá – mondta. A kapitány intett, hogy kövesse a konyhába. Amint kettesben maradtak, Baird azonnal megkérdezte: – Mennyi idő múlva szállhatunk le, kapitány?

– Éppen ez a baj – mondta Dun röviden. – Nem tudunk leszállni.

Baird rámeredt.

– Miért?

– Az időjárás miatt. Az imént ellenőriztem rádión. A hegyek innenső oldalán alacsony felhőréteg és köd van a prérük fölött. Calgary nem fogad gépeket. Muszáj lesz átrepülnünk a hegyek fölött.

Baird egy pillanattal töpregett.

– Mi lenne, ha visszafordulnánk? – kérdezte.

Dun megrázta a fejét, arcvonásai feszesek voltak a hideg mennyezetvilágítás fényében.

– Az is kiesik. Röviddel indulásunk után Winnipeg bezárt a köd miatt. Úgy a leggyorsabb, ha továbbmegyünk.

Baird elgondolkodva ütögette körméhez az apró szemvizsgáló műszert.

– Mikorra számítja a leszállást?

– Csendes-óceáni zónaidő szerint hajnali öt körül. – Dun látta, hogy az orvos önkéntelenül a karórájára pillant. – Tehát három és fél óra múlva esedékes a landolás. Ezek a bérelt gépek nem a leggyorsabbak.

Baird nagyot sóhajtott:

– Akkor hát nekem kell megtennem, amit tudok, ezekért az emberekért, addig is, amíg Vancouverbe érkezünk. Szükségem lesz a táskámra. Elérhető, mit gondol? Torontóban adtam le.

– Megpróbálhatjuk – mondta a kapitány. – Remélem, hogy a rakás tetején van. Adja ide a szelvényeit, doktor.

Baird hosszú ujjjaival belenyúlt a farzsebébe, és előhúzta a pénztárcáját. Kivette belőle a két poggyász jegy ét, és átnyújtotta Dunnák.

– Két csomagom van, kapitány – mondta. – A kisebbiket kérem. Nem sok, ami benne van, csak amit mindig magammal hordok. De az is kapóra jön.

Alig fejezte be a mondatot, a gép hatalmasat lódult, s a falhoz vágta mindkettőjüket. Hangos, állhatatos csöngetés hallatszott. Elsőnek a kapitány tápáskodott fel a földről, és az intercomhoz ugrott.

– A kapitány beszél – recsegte. – Mi baj, Pete?

– Rosszul vagyok... gyere gyorsan – hangzott fel kínlódva az első tiszt hangja.

– Jobb, ha velem jön – mondta a kapitány a doktornak, és sietve megindult kifelé. – Elnézést a hintázásért – szólt nyájasan a felénk forduló utasokhoz –, csak egy kis légörvényen haladtunk át.

Mikor berontottak a pilótafülkébe, minden jel arra mutatott, hogy az első tiszt igazán beteg: arcát verejték borította, összegörnyedt az ülésen, és szemlátomást utolsó erejével markolta a kormányrudat.

– Szedjék ki onnan – rendelkezett sietve a kapitány. A férfiak nyomában Janet is belépett a pilótafülkébe, s most együttes erővel ragadták meg Bairddal a másodpilótát, kiemelték az ülésből, mialatt Dun becsusszant saját helyére a kormányberendezéssel szemközt, és kézbe vette a rudat.

– A fülke végében van egy ülés – mondta –, a rádiós helye, mikor velünk van. Oda tegyék.

Pete agonizáló öklendezéssel hányt a fülke padlójára, miközben az üres üléshez vezették, és a falhoz támasztották. Baird meglazította a gallérját és nyakkendőjét, majd megpróbálta a körülményekhez képest legkényelmesebben elhelyezni. Számított rá, hogy bármelyik pillanatban újabb gyötrelmes hányásroham foghatja el.

– Doktor – szólt feszült hangon a kapitány. – Mi ez? Mi történik itt?

– Nem vagyok biztos benne – mondta Baird zordan –, de kell lennie egy közös tényezőnek ezekben a rosszulletekben. – Legvalószínűbbnek az étel látszik. Mit is kaptunk vacsorára?

– A főfogás hús volt vagy hal – mondta Janet. – Talán emlékszik rá, doktor, maga...

– Én húst ettem – vágott közbe Baird.

– Mikor is? Úgy két-három órával ezelőtt. Ő mit evett? – mutatott az első tisztre.

Janet arcán a riadalom jelei kezdtek mutatkozni.

– Halat – válaszolta csöndesen.

– Vissza tud emlékezni, mit evett a másik két utas?

– Nem... nem hinném...

– Gyorsan menjen hátra, és tudja meg, lesz olyan kedves?

A stewardess sápadt arccal kisietett. Baird az első tiszt mellé térdelt, aki csukott szemmel ült, s teste ernyedten követte a gép mozgásait.

– Próbáljon megnyugodni – mondta csöndesen az orvos. – Néhány perc múlva kap tőlem valamit, ami enyhíti a fájdalmát.

– Felnyúlt, és takarót húzott le az egyik polcra. – Így ni. Melegben jobban érzi majd magát.

Pete kissé felnyitotta a szemét, és megnyalta száraz ajkait.

– Maga orvos? – kérdezte. Baird bólintott. – Elnézést a rondításért – folytatta Pete szégyenkező mosollyal. – Azt hittem, menten ott maradok.

– Legyen csendben – mondta Baird. – Próbáljon pihenni.

– Mondja meg a kapitánynak, teljesen igaza van, csakugyan fakezű vagyok...

– Azt mondtam, ne beszéljen. Pihenjen, és mindjárt jobban fogja érezni magát.

Visszatért Janet.

– Doktor – kezdte lélekszakadva –, ellenőriztem mindkét utast. Lazacot ettek. És újabb három panaszkodik, hogy fájdalmai vannak. Tud jönni?

– Természetesen. De szükségem lesz a táskámra.

Dun hátraszólt a válla fölött.

– Nézze, én most nem tudok elmenni innen, doktor, de rögtön megkapja. Janet, fogd ezeket a szelvényeket. Kérd meg valamelyik utast, hogy segítsen, és ássátok ki a doktor kisebbik táskáját, megteszed? – Janet elvette a szelvényeket, és még mondani akart valamit az orvosnak, de Dun folytatta: – Rádióon odaszólok Vancouvernek, jelentem, hogy mi történt. Akarja, hogy tegyek még hozzá valamit?

– Igen – mondta Baird. – Mondja meg, hogy három súlyos ételmérgezéses esetünk van, és úgy néz ki, újabbak is lesznek. Megmondhatja, még nem biztos, de gyanítjuk, hogy a mérgezést a fedélzeten felszolgált hal okozta. Jó lesz, ha megkéri, tartsanak vissza minden ételt, ami ugyanabból a forrásból származik, legalábbis addig, amíg biztosan megállapítjuk a mérgezés okát.

– Most jut eszembe – kiáltott fel Dun. – Ez az étel nem a rendes légitársasági ellátótól származott, annyira későn érkezünk Winnipegebe, hogy valami más brancstól kellett beszereznünk.

– Mondja el nekik, kapitány – mondta Baird. – Ez az, amiről tudniok kell.
– Doktor, kérem – könyörgött Janet. – Nagyon szeretném, ha megnézné Mrs. Childert. Úgy látszik, teljesen összeomlott.

Baird az ajtóhoz lépett. Arcán mélyebbek lettek a ráncok, és Janetre emelt tekintete kőkemény volt.

– Tegyen róla, hogy az utasok ne essenek pánikba – rendelkezett. – Nagyon sok minden függ magától. Most pedig, ha lesz olyan jó megkeresni és idehozni a táskámat, elláthatom majd Mrs. Childert. – Elhúzta az ajtót, majd hirtelen megállította a lányt: – Mondja csak, maga mit vacsorázott?

– Én húst – válaszolta a fiatal stewardess.

– Hála az égnek! – Janet mosolyogva tovább akart menni, de a férfi hirtelen erősen karon ragadta. – Gondolom, a kapitány is húst evett, igaz? – szegezte neki a kérdést.

A lány felnézett rá, mintha egyszerre próbálna meg visszaemlékezni és levonni a kérdés következményeit.

Majd hirtelen megdöbbenő felismerés kerítette hatalmába. Kitérgült szemében mérhetetlen, megsemmisítő rettegéssel majdnem nekizuhant Baird doktornak.

HÁROM

01.45 – 02.20

Bruno Baird elgondolkodva nézte a stewardess-t. Nyugodt, bizalomgerjesztő, szürkés-kék szemei mögött agya sebesen felbecsülte a helyzetet, sokéves tapasztalat alapján mérlegelve a lehetőségeket. Elengedte a lány karját.

– Ne siessünk a következtetésekkel – mondta, inkább csak magának. Majd sokkal elevebben folytatta: – Keresse meg a táskámat, amilyen gyorsan csak tudja. Mielőtt megnézném Mrs. Childert, lesz még egy szavam a kapitánnyal.

Visszalépett a gép orrába. Már vízszintesen haladtak tovább a légörvény fölött. Baird a pilóta válla fölött kilátott a lejjebb elterülő felhőtakaróra, amelyet végtelen hóborította tájjá varázsolt a hideg, fehér holdfény; jeges ormok emelkedtek ki ebből a havas tájból: álomba illő világ volt.

– Kapitány – mondta áthajolva a másodpilóta üres ülése fölött. Dun ráemelte fákó, megviselt arcát. – Kapitány, gyorsan essünk túl rajta! Ott hátul nagyon beteg emberek vannak, és ápolásra szorulnak.

Dun bólintott.

– Igen, doktor. Mit akar?

– Feltételezem, hogy maga az első tiszt után vacsorázott.

– Igen, így van.

– Mennyivel, később?

Dun szeme összeszűkült.

– Talán úgy félórával. Vagy kicsivel később, de nem sokkal. – Hirtelen rádőbbsent a kérdés értelmére. Indulatosan fölegyenesedett, és tenyerével rávágott a kormányberendezésre. – Szent egek, igaza van. Én is halat ettem.

– Jól érzi magát?

A kapitány bólintott.

– Igen, igen, oké vagyok.

– Akkor jó. – Baird hangja megkönnyebbülésről árulkodott. – Amint megkapom a táskámat, beadok magának – egy hánytatót.

– Gondolja, hogy az majd kipucol?

– Attól függ. Még nem emészthette meg az egészet. Akárhogy is, nem szükségszerű, hogy mindenki rosszul legyen, aki halat evett. Ezekre a dolgokra nem jellemző a logika. Talán maga az, aki megússza.

– Bárcsak úgy lenne – motyogta Dun, s a ragyogó holdkorongba bámult.

– Ide hallgasson – mondta Baird –, lehetséges automatikára beállítani a gép vezérlőberendezését?

– Miért? Persze – mondta Dun. – Itt a robotpilóta. De az nem visz le minket a földre...

– Azt ajánlom, minden eshetőségre számítva, állítsa be. Ha történetesen rosszul érezné magát, azonnal kiáltson értem. Nem tudom, mennyit tehetek majd, de ha magán is jelentkeznének a tünetek, egyik percről a másikra fog történni.

Dun kormányt markoló öklein kifehéredtek az ízületek.

– Oké – mondta csendesen. – Miss Bensonnal, a stewardess-szel mi a helyzet?

– A lány rendben van. Húst evett.

– Hát, ez is valami. Nézze, siessen már azzal a hánytatóval, az ég szerelmére. Én vezetem a gépet, nem vállalhatok semmi kockázatot.

– Miss Benson iparkodik. De ott hátul legalább ketten sokkos állapotban vannak. És még valami – mondta Baird a kapitányra pillantva. – Teljesen biztos benne, hogy nincs más kiút számunkra, mint a továbbhaladás?

– Teljesen – válaszolt Dun. – Kétszer is ellenőrizem. Vastag felhő- és ködréteg a hegyek túlsó oldaláig. Calgary, Edmonton, Lethbridge, mind le van zárva. Bevett szokás ez, ha a földi látástávolság nulla. Rendes körülmények között ez nem is zavarna.

– Most viszont aggasztó.

A doktor hátralépett, menni készült, de a kapitány utána szólott.

– Egy pillanat – mondta. – Én vagyok ennek a járatnak a parancsnoka, és ismernem kell a tényeket. Terítse ki a lapjait. Mekkora annak az esélye, hogy én nem leszek rosszul?

Baird dühösen megrázta a fejét.

– Nem tudhatom – mondta indulatosan. – Ezt egyszerűen nem lehet kiszámítani.

Baird doktor kifelé indult, de újból megállította a kapitány hangja:

– Doktor?

– Tessék.

– Örülök, hogy a fedélzeten van.

Baird szó nélkül távozott. Dun pedig mélyet lélegzett, végiggondolta a hallottakat, és azon tűnődött, mitévő legyen. Pályafutása során nem először esett meg vele, hogy a felelősség tudata elfogódottá tette, csakhogy ez alkalommal a hatalmas repülőgép és a hatvan utas biztonságaért érzett felelősségtudatot hirtelen a katasztrófa jeges előérzete hatotta át. Tehát ilyen ez az érzés? Az idősebb pilóták, akik bevetéseken vettek részt a háborúban, mindig mondják, hogy utolér ez mindenkit, ha elég hosszú ideig marad a játékban. Hogy lehet az, hogy egy csapat jókedvű futballrajongót szállító normális, hétköznapi rutin jár át, négy mérföldnyire a föld fölött, egy félóra leforgása alatt lidércnyomássá válik, olyan eseményé, amely száz meg száz újság címlapján öles betűkkel harsog majd?

A kapitány megvetően elhessegette magától ezeket a gondolatokat. Dolga volt, teljes koncentrációt követelő dolga. Kinyújtott jobb kezével elfordította a robotpilóta paneljén levő kapcsolókat, s megvárta, amíg mindegyik műszer teljesen beáll, és a megfelelő jelzőfény felvillanása mutatja, hogy jöhet a kapcsolat következő fázisa. A csűrőlapokkal kezdte: a kiegyenlítő tárcsa enyhe átállításával teljesen elektromos vezérlés alá kerültek; aztán a kormány- és emelőberendezés következett: a panel tetején levő négy jelzőfény pislákolását állandó ragyogás váltotta fel. Dun elégedetten pillantott az ellenőrzőműszer számlapjára, és levette a kezét a kormányról, ülésében hátradőlve magától engedte repülni a gépet, miközben gondosan ellenőrizte az összes műszerállást. Avatatlan szem számára furcsa látványt nyújtott a pilótafülke. Mintha két láthatatlan ember foglalta volna el a pilóták helyét, úgy mozgott lassan előre-hátra a két vezérlőkar. A repülőgépet enyhén himbáló légáramlatokat kiegyensúlyozva a kormányrúd is mozgott, mintegy önmagától. Szemben, a két terjedelmes műszerfalon több tucatnyi mutató élte a maga önálló életét.

Az ellenőrzést befejezve a feje mellett lógó mikrofonért nyúlt. Gyorsan a nyakához kapcsolta, és megigazította a fején a párnázott fülhallgatókat. Keze érintésére a gégemikrofont tartó vékony acélrugó majdnem az álláig ugrott.

Harciasan belefúj a bajszába, hogy az szinte az orrát érintette. Nos, gondolta magában, kezdődhet.

Adásra állította a kapcsolót. A hangja nyugodt volt és kimért.

– Halló, Vancouver Központ. Itt a Maple Leaf 714-es bérelt járata. Sürgősségi üzenetem van. Sürgősségi üzenet.

A fülhallgatókban recsegve fölhangzott a válasz:

– Maple Leaf 714-es bérelt járat. Kérem, kezdje.

– Vancouver Központ. Itt a 714-es járat. Figyeljen! Három súlyos, feltehetően ételmérgezéses esetünk van a fedélzeten, köztük az első tiszt; és talán újabbak is várhatóak. Landoláskor mentőkocsikra és orvosi segítségre lesz szükségünk. Kérem, figyelmeztesse a repülőtér közelében levő kórházakat. Még nem vagyunk biztosak benne, de a mérgezést valószínűleg a vacsorára felszolgált hal okozta. Ameddig biztosat nem tudunk, jobb lesz, ha leállítják az összes, ugyanabból a forrásból származó ételszállítmányt. Értesülésünk szerint a késés miatt Winnipegben nem a rendes légitársasági szállító látott el bennünket élelemmel. Kérem ellenőrizni. Érthető volt?

Míg a visszaigazolást hallgatta, szeme mit sem látva meredt az alatt elterülő fagyott felhőtengerre. A Vancouver Központból jövő hang olyan határozott és személytelen volt, mint mindig, de Dun gyanította, hogy üzenete bombaként robbant, és szavai lázas tevékenységet fognak elindítani a távoli nyugati parton. Végzett az adással, és kimerültén hátradőlt az ülésben. Furcsamód elnehezültnek és fáradtnak érezte magát, mintha végtagjai ólommal kezdtek volna feltöltődni. Ahogy tekintete automatikusan végigpásztázott a műszerek mutatóin, a számlapok mintha egyre kisebbedtek, rohamosan távolodtak volna. Érezte, hogy hideg verejték veri ki a homlokát, és hirtelen akarátán kívül megborzongott. Düh fogta el, amiért a teste ilyen alattomosan viselkedik ezekben a nehéz percekben, összeszedte minden erejét, és nekilátott, hogy újra ellenőrizze az útvonalat, a hozzávetőleges érkezési időt, a hegyek fölött várható oldalszeleket és a vancouveri kifutópálya-térképet. Fogalma sem volt, mennyi idő telhetett el, mire a végére ért. A fedélzeti napló után nyúlt, kinyitotta, és a karórájára pillantott. Agya tompán, fájdalmas vontatottsággal működött, herkulesi feladatnak látszott rögzíteni az éjszaka eseményeit és az időpontokat.

Hátul, a gép testében Baird doktor friss, száraz takarókat gyömöszölt az elernyedte Mrs. Childer köré, a használtakat pedig az ülés mellé dobta. Az asszony csukott szemmel, magatehetetlenül hevert, cserepes ajka remegett. Csendesen nyögdécselt, a ruhája felső része nedves volt és foltos. Baird látta, hogy újabb roham keríti hatalmába. A szeme csukva maradt.

– Tartsa jól betakarva és olyan szárazon, amennyire csak tudja – mondta az asszony férjének. – És melegen. Kell neki a meleg.

Childer felnyúlt, és megragadta az orvos csuklóját.

– Doktor, az isten szerelmére, mi történik? – kérdezte éles hangon. – Nagyon rosszul van, igaz?

Baird megint az asszonyra nézett. Légzése gyors volt és felületes.

– Igen – mondta. – Nagyon rosszul.

– Hát nem tehetnénk valamit, nem adhatnánk be valamit neki?

Baird a fejét rázta.

– Antibiotikumokra lenne szüksége, az pedig nincs. Jelenleg semmi mást nem tehetünk, mint hogy melegen tartjuk.

– De igazán, legalább egy kis vizet...

– Nem. Nem ihat vizet. A felesége majdnem önkívületben van, Childer. Fékezze magát – tette hozzá sietve, amikor a férfi riadtan felemelkedett. – Ez a szervezet természetes érzéstelenítője. Ne aggódjon. Rendbe fog jönni. Magának az a feladata, hogy figyelje, és tartsa melegen. Még önkívületi állapotban is megpróbálhat hánykolódni. Majd visszaneztek.

Baird a másik sorhoz lépett. Kigombolt nyakú, középkorú férfi dőlt hátra az egyik ülésen, az arca verejtéktől fénylett, jobbra-balra ingatta hátracsukló fejét, s keze a gyomrát markolászta. Felnézett az orvosra, s az ajka fájdalmas viczorba merevedett.

– Ez gyilkosság – motyogta. – Még soha nem éreztem magam ilyen cudarul.

Baird a zakója zsebéből ceruzát vett elő, és felé nyújtotta.

– Nézzen csak ide – mondta. – Vegye el tőlem ezt a ceruzát!

A férfi erőlködve felemelte a kezét. Próbálta megfogni a ceruzát, de mindig mellényúlt. Baird szeme összeszűkülte. Kényelmesebb helyzetbe segítette a férfit, és egy takarót tekert köréje.

– Nem bírom tartani magam – mondta a férfi –, a fejem pedig olyan, mintha satuba fogták volna.

– Doktor – kiáltotta valaki –, jöjjön ide, kérem!

– Egy pillanat – szolt vissza Baird. – Sorban megnézek mindenkit, akinek szüksége van rám.

Kezében egy bőrtáskával a stewardess sietett felé.

– Ügyes kislány – mondta Baird. – Ez az. Nem mintha sokat tehetnék... – tette hozzá elgondolkozva. – Hol van a fedélzeti hangosbemondó? – kérdezte.

– Megmutatom – mondta Janet. A gép végében a konyhába vezette az orvost, és a falitelefonra mutatott. – Hogy van Mrs. Childer? – kérdezte.

Baird elhúzta a száját.

– Nincs mit szépíteni a helyzetet – mondta. – Súlyos beteg. És ha nem tévedek, hamarosan még többen rosszul lesznek.

– Még mindig ételmérgezésre gyanakszik? – Janet arca nagyon sápadt volt.

– Szinte biztos vagyok benne. Staphylococcus, mondhatnám, bár némely tünet sokkal rosszabbat is jelenthet. Meg aztán salmonella is okozhatta a mérgezést, ki tudja megfelelő vizsgálat nélkül?

– Hánytatót akar adni nekik?

– Igen, azokat kivéve, akik máris betegek. Többet nem tehetek. Valószínűleg olyan antibiotikumokra lenne szükségünk, mint a Chloramphenicol, de semmi értelme, hogy ezen töprengjünk. – Baird megállt, leemelte a telefonkagylót. – És azt ajánlom, amilyen gyorsan csak tudja, szervezzen meg egy kitakarítást odakint, mások segítségével. Locsoljon fel mindent fertőtlenítővel, ha van. Ó, és ha beszél a betegekkel, mondja meg nekik, hogy felejtsek el a konvenciókat, és ne zárják be a mosdó ajtaját, semmi szükség rá, hogy bent elájuljon valaki. – Pillanatnyi gondolkodás után lenyomta a hangosbemondó kapcsolóját. – Hölgyeim és uraim – kezdte –, a figyelmüket kérném. Kérem, figyeljenek. – Hallotta, hogy elülnek a morajló hangok, csak a hajtóművek egyenletes zúgása maradt meg. – Először is bemutatkozom – folytatta. – A nevem Baird, és orvos vagyok. Néhányan önök közül biztosan találgtják, miféle betegség sújtja utastársainkat, és mi az, amit én csinálok. Nos, amennyire a rendelkezésemre álló korlátozott lehetőségek engedik, kijelenthetem, hogy néhány ételmérgező eset van a fedélzeten, és arra következtek – bár ez a következtetés nincs még megerősítve –, hogy a mérgezést a vacsorára felszolgált hal okozta. – Izgatott hangzavar tört ki szavaira. – Figyeljenek rám, kérem – mondta. – Riadalomra semmi ok. Ismétlem, riadalomra semmi ok. A rosszul levő utasokat a stewardess ápolja, meg jómagam, a kapitány pedig rádión kért orvosi segítséget, amely a földet érésnél várni fog ránk. És akik önök közül halat ettek vacsorára, nem fognak szükségszerűen mindannyian megbetegedni. Ilyen esetekben ritka a határozott törvényszerűség: lehetséges, hogy teljesen immúnisak a mérgezéssel szemben. Megteszünk minden óvintézkedést, a stewardess-szel végigjárjuk mindnyájukat. Szóljon mindenki, aki evett a halból. Megmondjuk, hogy segíthetnek magukon. Nos, ha lecsillapodtak, azonnal el is kezdhetjük. – Baird levette ujját az adógombról, és Janethez fordult. – Egyetlen lehetőségünk van: az azonnali elsősegélynyújtás.

Janet bólintott.

– A tablettákra gondol, doktor?

– Két dolgot tehetünk. Nem ismerjük biztosan a mérgezés okát, de feltehetően belsőleg került a szervezetbe, így kezdésnek mindenki, aki halat evett, néhány pohár vizet kell, hogy igyon. Persze, akik még nincsenek rosszul. Ez felhígítja a mérget, és gyengíti a hatását. Utána beadjuk a hánytatót. Ha nincs elég tableta a táskámban, sót fogunk használni. Hogy áll a sóval?

– Csak néhány apró csomagom van, ami az ételhez jár, azt felbonthatjuk.
– Jó. Először lássuk, meddig elég a pirula. Itt hátul kezdem el osztogatni, maga pedig itassa az embereket, megteszi? Az első tisztnek is vigyen pár pohárral. És segítségre lesz szüksége.

Baird a konyhából kilépve beleütközött a vézna lancashire-i emberbe, aki az 'Opot névre hallgatott.

– Segíthetek valamiben, doktor? – Aggodalom volt a hangjában. Baird elmosolyodott.

– Köszönet. Először is, mit vacsorázott?

– Húst, egeknek hála – sóhajtott nekitüzesedve 'Otpot.

– Rendben. Akkor jelenleg magáért nem kell aggódni. Segítene a stewardessnek ivóvizet körbehordani a betegeknek? Azt akarom, legalább három pohárral igyanak, ha tudnak, vagy többel, ha lehet.

'Otpot belépett a konyhába, és viszonzta Janet eléggé fáradt kis félmosolyát. Rendes körülmények között a lány mosolyától bármelyik légitársaság férfinézemélyzetének felgyorsult volna a pulzusa, de ez alkalommal a lancashire-i emberke láthatta a mosoly mögött bujkáló retteget. Rákacsintott.

– Ne izguljon, miss. Rendben lesz minden.

Janet hálásan nézett rá.

– Biztos vagyok benne, köszönöm. Nézze, itt a vízcsap és a poharak. Mr...

– A fiúk 'Otpotnak hívnak.

– 'Otpot? – visszhangozta Janet hitetlenkedve.

– Igen, lancashire-i húsos rakott krumpli, tudja.

Nagyon nehéz dolog felborítani egy modern repülőtér működésének egyensúlyát. Ilyen helyen ismeretlen fogalom a pánik, és ha felüti fejét, azonnal kegyetlenül leverik, mivel nagyon veszélyes, halált hozó jelenség. Dun sürgősségi üzenetének vételekor a Vancouver! légi irányítószoba a jól leplezett izgatottság jeleit mutatta. Dun beérkező hívását a rádiópanel előtt ülő kezelő ütötte írógépbe, csupán annyi időre szakítva meg munkáját, amíg megnyomta az asztalán a riasztócsengőt. Aztán nem is zavartatta magát, mikor egy kollégája jelent meg mögötte, hogy vállalán keresztülhajolva elolvassa az írógépbe fűzött papíron egymás után megjelenő szavakat. A csengő riasztására megjelent jövevény a repülőtér felügyelője volt, magas, vékony férfi, aki egy egész életet töltött a levegőben, és úgy ismerte a nyugati félteke repülési viszonyait, mint otthon a ház mögötti kiskertet. Tulajdonképpen jobban, hiszen ami a kiskertet illeti, abban mindig fölmagzott neki a hagyma. Félig

átfutotta az üzenetet, aztán hirtelen hátralépett, és recsegő hangon utasította a telefonkezelőt:

– Kapcsold gyorsan a Légi Irányítóközpontot. Utána nyissál szabad teletype-vonalat Winnipegbe. Elsőbbséggel bíró üzenet. – A felügyelő felemelt egy telefonkagylót, várt néhány másodpercet, majd beleszólt: – Itt Vancouver Irányítás. – Hangja megtévesztően nyugodt volt. – A Maple Leaf Winnipegből Vancouverbe tartó 714-es bérelt járata veszélyhelyzetet jelent. Súlyos ételmérgezés az utasok között, ismétlem, súlyos. Az első tiszt is köztük van. Jó lesz, ha megtisztítják az alattuk levő szinteket kedvezményezett bevezetésre és landolásra. Lehetséges? Jó. ETA 05.05. – A felügyelő a faliórára pillantott, 02.12-t mutatott. – Rendben. Tartjuk a kapcsolatot. – Hüvelykujjával lenyomta a villát, és úgy tartotta, amíg odakiáltott a teletype-kezelőnek: – Bejött már Winnipeg? Jó. Továbbítsd az üzenetet. Kezdem: "Winnipeg! felügyelőnek. Sürgős. A Maple Leaf 714-es bérelt járata jelenti, utasai és a legénység tagjai súlyos ételmérgezésben szenvednek, amit feltehetően a fedélzeten vacsorára felszolgált hal okozott. Azonnal ellenőrizték a forrást, és állítsák le az abból származó ételek elosztását. Értesülés szerint az étel nem, ismétlem, nem a rendes légitársasági ellátótól származik." Ennyi. – Újból a telefonpanelhez fordult. – Kapcsold nekem a Maple Leaf bérlőszolgálatának helyi vezetőjét. Burdick a neve. Azután a városi rendőrséget akarom, a rangidős szolgálatos tisztet. – Megint áthajolt a rádiós vállán, és befejezte a most már teljes üzenet olvasását. – Igazold a vételt, Greg. Mondd meg nekik, hogy minden magasság szabad alattuk, és később majd közöljük a landolási utasításokat. És hogy további jelentéseket várunk az utasok állapotáról.

Egy emelettel lejjebb a Kanada állam Nyugati Légi Forgalomirányításának egyik megfigyelője elfordult székében, hogy átszóljon a terem másik felébe.

– Calgary és köztünk van zöldje valaminek?

– Nyugatra tartó. A légierő egyik North Starja. 18 000-en. A Maple Leaf 714-ese...

– A 714-es bajba került. Szükségük van rá, hogy minden magasság tiszta legyen alattuk.

– A North Star jóval előtte van, és mögötte sincs semmi a közelben. Itt van egy felszállásra kész, keletre tartó Constellation.

– Ereszd el, de ettől kezdve tartsd vissza a keleti irányú forgalmat. Ha beérkezik a North Star, hozd le egyenes bevezetéssel.

Fent – a felügyelő újból felmarkolta a telefonkagylót, míg másik kezével nyakkendőjét húzgálta, meglazította rajta a csomót, és ingerülten vágta az asztalra az egérszet.

– Halló, Burdick? Itt a felügyelő. Nézze, veszélyhelyzetben van az egyik járatuk, a Torontó–Winnipeg felől közeledő 714-es. Mi? Nem, a gép rendben van. Az első tiszt meg egy pár utas ételmérgezést kapott. Azonnal hívtam Winnipeget. Szóltam nekik, nyomozzák le, honnan ered az étel. Úgy tűnik, nem a szokott ellátó a forrás. Nem, így van. Nézze, jobb lesz, ha minél előbb idejön. – Hüvelykujjával lebökte a készülék villáját, és fejével a kapcsolótábla kezelőjének intett. – Vonalban van már a rendőrség? Jó, kapcsold. Halló, itt a vancouveri repülőtér felügyelője. Kivel beszélek, kérem? Nézze, felügyelő, sürgősségi állapot adódott az egyik beérkező járaton. Néhány utas és a legénység egy tagja ételmérgezésben megbetegedett, mentőkocsikra és orvosokra van szükségünk, kint a reptéren. Mi? Három súlyos, esetleg több is, sokra készüljenek fel. A járat helyi idő szerint rögtön öt után várható, körülbelül két és fél óra múlva. Riasztaná a kórházakat, a mentőket, megszervezné a közlekedés elterelését? Rendben. Amint újabb értesüléseket kapunk, megint jelentkezünk. öt percen belül megérkezett Harry Burdick, és beszuszogott a szobába. A Maple Leaf helyi vezetője pocakos kis ember volt, és a jelek szerint kifogyhatatlan testnedvtartalékokkal rendelkezett, mivel még senki sem látta úgy, hogy arcán ne ömlött volna patakokban a verejték. Megállt a szoba közepén, karjára vetett zakóval, lihegett a sietségtől, s hatalmas, kék pettyes zsebkendővel törölgette holdvilágképét.

– Hol az üzenet? – dörmögte. Szeme sebesen végigfutott a papírlapon, amit a rádiókezelő nyújtott át neki. – Milyen az idő Calgaryban? – kérdezte a felügyelőt. – Gyorsabb lenne, ha odamennének, nem?

– Nem jó, attól félek. A Sziklás-hegységtől keletre egészen Manitobáig akkora a köd mindenütt, hogy a fűvet éri. Át kell jönniük a hegyeken.

– Az utasforgalmi kérdi, mikor engedélyezzük a keleti forgalmat – szólt át telefonkészüléke mellől egy tisztviselő –, és hogy tartsa a belvárosban az utasokat, vagy küldje ki őket ide?

Burdick aggodalmaskodva intett nemet.

– Hol az utolsó pozíció jelentés? – kérdezte. Kapcsos irattartót nyújtottak neki, nyugtalanul lapozgatta. – Mondd neki, tartsa őket a belvárosban. Semmi szükségünk csődületre idekint. Szólunk neki, amint ezen túlleszünk.

– Azt mondja, úton van már az orvosi segítség? – kérdezte Burdick.

– Igen – válaszolt a felügyelő. – A városi rendőrség intézi. Riasztják a kórházakat, és kézbe veszik a dolgokat, mikor itt lesz a gép.

Burdick pattintott egyet kövér ujjával.

– Ejnye! – Nézzük csak azt az üzenetet! Azt mondják, az első tiszt feküdt ki, így feltételezhetően a kapitány továbbította az üzenetet. Neki semmi baja? Inkább kérdezze meg, felügyelő. Egyúttal azt is megkérdezhetné, van-e

egyáltalán orvos a fedélzeten. Sosem lehet tudni. Mondja meg nekik, ha szükségük van rá, idehívunk egy orvost, aki megmondja, mit csináljanak.

A felügyelő bólintott, és felemelte a rádiópanel mikrofonját. De mielőtt beleszóllhatott volna, Burdick újra megszólalt:

– Tegyük fel, a kapitány is megbetegszik, mit szól hozzá, felügyelő? Ki fogja akkor...

Befejezetlenül hagyta a mondatot: a felügyelő átható pillantást vetett rá.

– Nem teszek fel semmit – mondta. – Csak fohászok. Egyebet nem tehetnek azok a szegény ördögök sem, ott fent.

Burdick zajosan szuszogva a zsebébe kotort cigarettáért.

– Joe – szólott oda a kapcsolótábla kezelőjének –, legyen szíves, hívja nekem Davidson doktort. A vészlistán megtalálja a számát.

NÉGY

02.20 – 02.45

Csaknem négy mérföld magasan a föld felett a repülőgép tartotta útirányát.

Ameddig a szem ellátott, minden irányban bodros felhőtakaró nyúlt el alatta, s olyan lassan maradozott el, hogy a hatalmas gép szinte állni látszott. Hideg, üres, tökéletesen elhagyatott világ volt ez, amelyben a gép hajtóműveinek szívdobogásszerű döngését ezüstös árnyalatokban játszó kietlenség verte vissza.

Ezt az erőteljes motorlúktetést rendes időjárás esetén a Sziklás-hegység kopár völgyei visszhangozták volna. De ma éjjel a földet borító ködön átszűrődő letompított hang kevés volt ahhoz, hogy felzavarja a szétszórt farmok lakóit. Ha valaki mégis felriadt volna a repülőgép zajára, nem tulajdonít különösebb jelentőséget ennek a megszokott eseménynek, vagy tán oda felkívánczik ő is, valami távoli úticél felé repülni a géppel, amelynek személyzete mindent megtesz kényelme és biztonsága érdekében. Nem is álmodta volna az illető, hogy ezen a gépen senki nem akad, aki szíves örömet ne cserélt volna helyet vele.

A félelem rettenetes gyomként vert gyökeret a legtöbb utas lelkében. Valószínűleg voltak néhányan, akik még nem jöttek rá, hogy mi is történik. De jó részük, főleg akik hallhatták a betegek nyögését és öklendezését, látták, hogy válságos helyzet kezd kialakulni. Baird doktor szavai aztán éppen elegendő gondolkodnivalót adtak mindenkinek. Fejvesztett hangzavar, találgatások fogadták a bejelentést, aztán elcsöndesedtek az utasok, és csak

suttogást, feszélyezett párbeszédtröredékeket lehetett hallani. Baird tablettát adott Janetnek.

– Vigye a kapitánynak – mondta visszafogott hangon. – Mondja meg neki, igyon annyi vizet, amennyit csak bír. Ha a szervezetében van a mérég, a víz segít majd feloldani. Ivás után vegye be a tablettákat. Hányini fog tőle, de éppen ez a cél.

Mikor Janet belépett a pilótafülkébe, Dun éppen egy rádióüzenet végénél tartott. Kilépett a vonalból, és fáradtan a lányra vigyorgott. De ez egyiküket sem tévesztette meg.

– Halló, Janet – mondta Dun. A keze enyhén remegett. – Igencsak szép kis utazássá kezd ez alakulni. Vancouver éppen az előbb kért bővebb részleteket. Gondolom, a részletek kissé felrázták őket. Hátral hogy állnak a dolgok?

– Eddig elég jól – mondta Janet, amilyen könnyedén csak telt tőle. Átnyújtotta a tablettákat. – A doktor azt üzeni, igyál, amennyi beléd fér, aztán vedd be ezt. Kissé bele fogsz zöldülni.

– Micsoda kilátások! – Dun mélyen belenyúlt az ülés oldalzsebébe, és előhúzott egy üveg vizet. – Hát akkor rajta! – Nagyot húzott az üvegből, aztán savanyú képpel lenyelte a két tablettát. – Mindig utáltam bevenni az ilyesmit, ennek meg ráadásul pocsek az íze.

Janet aggódva nézte, ahogy ott ül a műszerfal villódzó számlapjai és az automata pilóta működtette, szaggatottan előre-hátra mozgó kormány törzsek mögött. Megérintette a vállát.

– Hogy érzed magad? – kérdezte. A férfi sápadtsága, a homlokát borító verejtékcsíkok nem kerülték el figyelmét. Bárcsak a megerőltetés miatt lenne, fohászzkodott magában a lány.

– Én? – Dun hangja természetellenesen szívélyes volt. – Finoman. Veled mi van? Bevetted már a tablettákat?

– Nincs szükségem rájuk. Húst vacsoráztam.

– Okos voltál. Mától kezdve azt hiszem, vegetáriánus leszek, az biztosabb. – Elfordult az ülésben, és végignézett az első tisztén, aki párnával a feje alatt hanyatt feküdt a padlón. – Szegény öreg Pete – mormogta. – Igencsak remélem, hogy helyrejön.

– Ez rajtad múlik, nem, kapitány? – mondta Janet sürgetve. – Minél gyorsabban tolatasz a géppel Vancouverbe, annál hamarabb kerülhet kórházba ő is meg a többiek is. – Pete-hez lépett, lehajolt, hogy megigazítsa rajta a takarót, leplezze az önuralmát hirtelen megtörni készülő könnyes remegést. Dunt felkavarta a látvány.

– Aggódsz miatta, igaz, Janet? – kérdezte.

A lány aranszínű feje kissé megmozdult.

– Nagyon – válaszolta. – Megszerettem ez alatt a pár hónap alatt... és most... és... – Erőt vett magán, és hirtelen felegyenesedett. – Rengeteg dolgom van. Be kell fognom egypár ember orrát, míg a doktor vizet önt le a torkukon. El tudom képzelni, nem lesz éppen kellemes dolog.

Futólag a férfira mosolygott, és kinyitotta az utastérbe vezető ajtót. Baird a folyosó közepe táján állt jobboldalt, és egy középkorú párral beszélgetett.

– Doktor – mondta az asszony idegesen –az a fiatal lány, a stewardess, látom, folyton a pilótafülkébe járkal. Jól vannak a pilóták? Úgy értem, ha teszem azt, megbetegedtek ők is, mi fog történni velünk? – A férjébe kapaszkodott. – Hector, én rettegek. Bárcsak ne jöttünk volna el...

– Na, na, drágám, nyugodj meg – mondta a férje, szemlátomást erőszakolt magabiztossággal. – Nincsen veszély, biztos vagyok benne, eddig is minden rendben volt. – Tászkás, teknőckeretbe foglalt szeméit az orvosra emelte. – A pilóták is halat ettek?

– Nem volt szükségképpen fertőzött minden adag hal – tért ki a válasz elől Baird.

– Akárhogy is, nem tudjuk biztosan, hogy a halat kell-e hibáztatnunk. Semmi okuk az aggodalomra, és a legénységre különösen vigyázunk. Most pedig, uram, halat evett, vagy húst?

A férfi szeme dühödten kimeredt.

– Halat – kiáltott fel. – Mindketten halat ettünk. – Buzogni kezdett benne a felháborodás. – Szégyenletes, hogy ilyesmi megtörténhet Vizsgálatot kellene indítani.

– Az meglesz, biztosíthatom. – Baird átadott nekik egy-egy tablettát. Olyan óvatosan vették át, mintha érzékeny robbanóanyag lenne. – Most pedig egy kancsó vizet hoznak maguknak. Igyanak fejenként három pohárral, akár négyel is. Aztán vegyék be a tablettát. Rosszul lesznek tőle, de most erre van szükség. Ne ijedjenek meg. Az ülések zsebeiben találnak papírzacskót.

Otthagytá a tablettákat hipnotizáltán bámuló házaspárt, és üléstől ülésig haladva pár perc múlva elérkezett saját, üresen álló helyéhez és a mellette ülő Spencerhez,

– Húst – szólt Spencer azonnal, mielőtt még Baird feltehetné volna a kérdést.

– Jó magának – mondta az orvos. – Eggyel kevesebb, akiért aggódni kellene.

– Úgy látszik, raj ár magára a rúd, doki, nem igaz? – jegyezte meg Spencer. – Elkelve a segítséget?

– A világ minden segítsége elkelve – morogta Baird. – De sokat nem tehetek, hacsak nincs kedve beállni Miss Benson és a másik fickó mellé vízholdónak.

– Jövök máris – Spencer lehalkította hangját. – Úgy hallatszik, ott hátul csúful van valaki.

– Tényleg csúful vannak. Az benne az ördögi – mondta Baird keserűen –, hogy semmi olyat nem tudok adni nekik, ami igazán segítene. Az ember meccsre indul, és nem is gondol rá, hogy megpakolja a táskáját arra az esetre, ha tucatnyi ember ételmérgezést kap az úton. Morfium van nálam és a hozzávaló fecskendő, *ezek* nélkül sosem utazom, de ez most többet ártana, mint használ. Isten tudja, minek hajítottam be egy doboz hány tatot, de jól tettem. Dramaminra lenne most szükség.

– Az mire jó?

– Ilyen eseteknél legsúlyosabb dolog a szervezet vízvesztése. Dramamin befecskendezésével ezt meg lehet akadályozni.

– Úgy érti, ebben az állapotban fokozatosan kiszárad az ember?

– Pontosan.

Spencer az állat dörzsölgetve emésztette az értesülést.

– Hát – mondta –, istennek hála az ürübordáért. Éppenséggel nem érzem magam felkészültnek a kiszáradásra.

Baird fintorogva nézett rá.

– Lehet, hogy viccesnek látja a helyzetet – mondta fanyarul. – Én nem. Csak a teljes tehetetlenséget látom, miközben egyre jobban szenvednek az emberek.

– Ne szálljon rám, doki – tiltakozott Spencer. – Nem úgy értettem. Csak túlságosan örülök neki, hogy nem rokkantunk meg a haltól, mint a többi szegény ördög.

– Igen, igen, talán igaza van. – Baird kezével végigsimított a szemén. – Kezdek túl öreg lenni az ilyesmihez – mormogta félig magának.

– Hogy érti?

– Nem érdekes, nem érdekes. Spencer felállt.

– Na, álljon csak meg, doktor – mondta. – Nagyon jó munkát végez. Életük legnagyobb szerencséje ezeknek a népeknek, hogy maga a fedélzeten van.

– Jól van, fiam – torkolta le Baird türelmetlenül. – Megkímélhet a rámenős vigécdumától. Ne féljen, gondom lesz magára is.

– No, ezt megkaptam – mondta Spencer. – De úgy kell nekem! Itt melegítem az ülést, miközben maga keményen dolgozik. Nem csoda, ha belefáradt!

– Dehogy fáradtam. – Baird a karjára tette a kezét. – Ne figyeljen rám. Kiengedtem valamit a gőzből. Jobban érzem magam tőle. A tehetetlenség keserít el: tudom, hogy mit kellene tenni, és képtelenek vagyunk rá.

– Semmi baj – mondta Spencer vigyorogva. – örülök, hogy tehetek valamit, akárhogy is.

– Szólok Miss Bensonnak, hogy hajlandó segíteni, ha szüksége van rá. Mivel a vizet már szétosztották, gondolom, jobb lesz, ha a helyén marad. A folyosón a kellenél máris nagyobb a nyüzsgés.

– Ahogy akarja. Ha kell, itt megtalál. – Spencer visszaült a helyére. – De mondja, mennyire komoly ez az egész?

Baird a szemébe nézett.

– A lehető legkomolyabb – mondta kurtán.

Továbblépett a futballdrukkerek csoportjához, akik nemrég még nyakló nélkül áztatták magukat whiskyvel. A kvartett ereje három főre csökkent. Egyikük az álláig húzott takaró alatt is vacogott. Arca szürke volt.

– Tartsák melegen ezt az embert – mondta Baird. – Ivott valamit?

– Kész röhej – válaszolt egy férfi a háta mögül, egy pakli kártyát keverve. – Több pint rozspálinkát leküldött, ha jól ítélem.

– Vacsora előtt vagy után?

– Előtte is, utána is, gondolom.

– Így igaz – helyeselt egy másik a csoportból. – És én mindig azt hittem, Harry bírja az italt.

– Ebben az esetben nem ártott neki – mondta Baird. – Tulajdonképpen segített felhígítani a mérget, semmi kétség. Van még pálinka maguknál, emberek?

– Az enyém kifogyott – mondta a kártyás férfi.

– Várj egy percet – szólt a másik, és előrehajolt, hogy a farzsebéhez férhessen. – Lehet, hogy maradt még a flaskában. Jól megszoptuk, Torontóban várakozva.

– Adjon neki néhány kortyot – rendelkezett Baird. – Apránként. Nagyon beteg a barátjuk.

– Mondja csak, doktor – szólt a kártyás –, hogy állunk? – Tartjuk a menetidőt?

– Amennyire tudom, igen.

– Ez betett Andynek, ami a meccset illeti, mi?

– Igencsak. Leszállás után azonnal kórházba szállítjuk.

– Szegény öreg Andy – szánakozott a flaskás ember, a kupakot csavarva. – Mindig is balszerencsés volt. Azt mondja, nagyon beteg? – kérdezte hirtelen gyanakvással. – De rendbe fog jönni, ugye?

– Remélem. Csak figyeljenek rá egy kicsit, ahogy mondtam, és vigyázzanak, nehogy ledobja magáról a takarókat.

– Hogy ilyen essen meg az öreg Andyvel! Mi van 'Otpottal, azzal a buggyant lancashire-ivel? Behívót adott neki?

– Igen, segít nekünk. – Ahogy Baird továbbment, a kártyás ingerülten tovább keverte a lapokat, és odaszólt a társának: – Mit szólna ehhez a kétnapos vakációhoz?

Távolabb az ülések közti folyosón Janet aggódva hajolt Mrs. Childer fölé. Baird felhúzta az asszony szemhéját, öntudatlan volt.

A férj kétségbeesetten kapaszkodott az orvos jelenlétébe.

– Mi van vele? – kérdezte könyörögve.

– Most, hogy elvesztette az eszméletét, jobban van, mint mikor eszméletén volt, és fájdalom kínozták – mondta Baird, remélve, hogy ez eléggé meggyőzően hangzik. – Mikor a test már nem bírja tovább, a természet húzza le a rolót.

– Doktor, én félek. Soha nem láttam ennyire betegnek. Mi ez az egész ételmérgezés? Mi okozta? Tudom, hogy a hal volt, de miért?

Baird tétovázott

– Nos – kezdte lassan –, azt hiszem, joga van tudni. Ez nagyon komoly betegség, olyan, ami az első pillanattól kezdve orvosi kezelést kíván. Mindent megteszünk, amit lehet

– Tudom, doktor, és hálás vagyok érte. Rendben lesz a feleségem, ugye? Úgy értem...

– Hát persze, természetesen – mondta Baird csendesén. – Ne aggódjon, próbálja meg. Mentőautó fogja várni, hogy kórházba vigye, rögtön miután földet értünk. Aztán már egyedül kezelés és idő kérdése, hogy újból teljesen jól legyen.

– Istenem – mondta Childer mély lélegzetet véve –, jó hallani, hogy ezt mondja.

"Igen – gondolta Baird –, és ha, lenne bátorságom feltárni a másik eshetőséget is."

– De hallgasson ide – vetette fel Childer –, nem térhetnénk el az útiránytól, hogy egy közelebbi repülőtéren szálljunk le?

– Gondoltunk rá – válaszolt Baird –, de talaj menti köd van, ami nagyon veszélyessé tenné a landolást. Különben is már elhagytunk minden repülőteret, a Sziklás-hegység fölött vagyunk. Nem, a feleségét úgy helyezhetjük a leggyorsabban biztonságba, hogy iparkodunk Vancouverbe. És azt is tesszük.

– Értem... Még mindig a halra gyanakszik, doktor?

– Pillanatnyilag semmi alapot határozottan állítani, de úgy gondolom. Okozhat ételmérgezést a romlott élelmiszer – a gyógyászatban ezt staphylococcus-mérgezésnek nevezik – vagy valamilyen mérgező anyag, amely esetleg elkészítés közben kerül véletlenül az ételbe.

– Ebben az esetben melyikre gondol, doktor? – kérdezte a következő sorban ülő utas, aki feszülten figyelte, mit mond Baird.

– Nem lehetek biztos benne, de az embereken mutatkozó hatás alapján inkább a másodikat gyanítom, mint az elsőt, vagyis egy mérgező anyagot.

– És nem tudja, mi lehet az?

– Fogalmam sincs. Nem tudhatjuk, amíg nem végezzük el a megfelelő laboratóriumi vizsgálatokat. Az élelmiszerek kezelésének modern módszereivel, különösképpen olyan körültekintés mellett, ahogy a légitársaságoknál készítik az ételeket, egy a millióhoz az esély rá, hogy ilyesmi előadódjon. Nekünk történetesen nem volt szerencsénk. Bár megmondhatom maguknak, hogy a ma esti vacsoránk nem a szokásos ellátótól származott. Valami fennakadás történt, mivel késve érkezünk Winnipegbe, és egy másik cég szolgált ki. Ezzel is összefüggésbe hozható az eset.

Childer bólintott, meghányva-vetve magában a hallottakat.

Furcsa, hogy az embereket mennyire megnyugtatók egy orvos szavai, elmélkedett fanyar elismeréssel Baird. Még ha rossz híreket közöl is, maga a tény, hogy az orvos mondta, valahogy biztató a számukra. Ő az orvos, és ő nem fogja engedni, hogy rossz vége legyen a dolognak. Talán nem is léptünk olyan nagyot a kuruzslás óta, gondolta cseppnyi haraggal; mindig ott az orvos a varázsdobozával, hogy kihúzzon valamit a kalapból. Élete jó része kezeléssel, rábeszéléssel, lebeszéléssel, erőszakoskodással telt el; rettegő és bizakodó emberekben tartotta a lelket, hogy ő jobban tudja, és minden egyes alkalommal abban reménykedett, hogy régi gyakorlata és időnként nagyon is szükséges blöffjei nem hagyják cserben. De ez lesz most talán az igazság pillanata, a végső, elkerülhetetlen kérdőre vonás, amelyről mindig tudta, hogy el fog következni egy napon.

Érezte, hogy Janet áll mellette. Szemével kérdezte a lányt, aki szemlátomást közel állt a hisztériához.

– Újabb két utas betegedett meg, doktor. Ott hátul.

– Biztos benne, hogy nemcsak a tableta hatása?

– Igen, egészen biztos vagyok.

– Rendben. Azonnal odamegyek. Közben megnézné az első tisztet, Miss Benson? Esetleg itasson vele egy kevés vizet.

Alighogy odaért, és vizsgálni kezdte a két új beteget, Janet már vissza is tért.

– Doktor, borzasztóan aggódom. Azt hiszem, meg kéne...

A hajókonyha telefonjának csengése úgy vágta el szavait, mint a kés. Az erőszakos zaj megdermesztette. Baird mozdult meg elsőnek.

– Jöjjön már – reccsent oda. – Gyorsan!

Szokatlanul fürgén sietett végig a folyosón, és berontott a pilótafülkébe. Ott megtorpant egy pillanatra, amíg szemei és agya reagáltak a történtekre, és a bensőjében megszólalt egy csúfolódó s ugyanakkor fenyegető hang: *Igazad volt – ez az.*

A kapitány mereven ült a helyén, a verejték csíkokban folyt az arcán le, az egyenruha gallérjára. Egyik kezével a gyomrát markolta, a másikkal az oldalfalon levő intercom-hívógombot nyomta.

Az orvos két ugrással az üléshez ért, hátulról áthajolt a támlán, és a hóna alá nyúlva feltámogatta. Dun összeszorított fogakkal, halkán, megveszekedetten káromkodott.

– No, csillapodjon már – mondta Baird. – Jobb lesz, ha kiemeljük az illésből.

– Csináltam, amit mondott... – lihegte Dun, csukott szemekkel, fájdalmas rándulásokkal szűrve a szavakat. – De túl késő volt... Adjon valamit, doktor... Adjon valamit, gyorsan... Ki kell tartanom... le kell vinnem a gépet... Robotpilótán van, de... le kell vinnem... Szólni kell az Irányításnak... szólni kell... – Ajkai hangtalanul mozogtak. Elkeseredett erőfeszítéssel beszélni próbált, aztán kifordult a szeme, és elájult.

– Gyorsan, Miss Benson – kiáltott Baird. – Segítsen, vegyük ki!

Küszködve, lihegve húzták ki Dun nehéz testét a pilótaülésből, és a padlóra helyezték, az első tiszt mellé. Baird gyorsan elővette a sztetoszkópját, és megvizsgálta. Janet másodpercek alatt kabátokat és takarókat teremtett elő; mire az orvos végzett, párnát rögtönzött a kapitánynak, és jól betakarogatta. Remegett, mikor újra felállt.

– Meg tudja tenni, amire kérte, doktor? Képes rendbe hozni annyi időre, hogy landolhasson a géppel?

Baird zsebre vágta a műszereit. Ránézett a számlapok és kapcsolók tömbjeire, a még mindig maguktól mozgó kormánytörzsekre. A világító számlapok tompa fényében arcvonásai hirtelen nagyon öregnek és elviselhetetlenül kimerültnek tűntek.

– Maga tagja ennek a legénységnek, Miss Benson, tehát őszinte leszek. – Hangja annyira érdes volt, hogy a lány visszahőkölt. – Képes szembenézni a kellemetlen tényekkel?

– Azt... azt hiszem – Janet akarata ellenére dadogott.

– Nagyon helyes. Hacsak nem sikerül gyorsan, nagyon gyorsan kórházba juttatnom ezeket az embereket, még abban sem lehetek biztos, hogy az életüket megmenthetem.

– De hát ez iszonyatos!

– Serkentőkre, sokkellenes intravénás injekciókra volna szükségük. A kapitánynak is. Túlságosan sokáig tartotta magát.

- Igazán rosszul van?
- Rövidesen kritikussá válik az állapota, és ez érvényes a többiekre is.
- Doktor – suttogta Janet alig hallhatóan –, mit fogunk csinálni?
- Hadd kérdezzek valamit. Hány utas van a fedélzeten?
- Ötvenhat.
- Hány halvacsorát szolgált fel?

Janet erőlködve próbált visszaemlékezni.

– Úgy tizenötöt, azt hiszem. Többen ettek húst, mint halat, és néhányan egyáltalán nem is ettek, mivel már elmúlt a vacsoraidő.

– Értem.

Baird állhatatosan nézte a lányt. Mikor újból megszólalt, a hangja nyers, majdnem támadó volt.

– Miss Benson, tudja, mit jelent az, amit a lósporthoz *hosszú odds*znak hívnak?

Janet megpróbálta összeszedni a gondolatait

– Nem, nemigen.

– Megmondom magának – mondta Baird. – A következőt jelenti. Túlélésünk attól függ, hogy a gép fedélzetén tartózkodó ötvenöt személy közt akad-e valaki, aki nemcsak hogy halat nem vacsorázott ma este, de ahhoz is ért, hogy földre szállítsa a gépet.

Ott álltak egymással szemközt a pilótafülkében, s Baird kijelentése szinte visszhangot vert közöttük.

ÖT 02.45 – 03.00

Amint az orvos szavai eljutottak tudatáig, különös nyugalom ereszkedett. Janetre. Szilárdan állta Baird tekintetét, nagyon is megértve ki nem mondott felhívását, hogy készüljön fel a halálra.

Mostanáig lényének egy része nem volt hajlandó tudomásul venni azt, ami történik. Amíg elfoglalta magát az utasokkal és a betegekkel, valami azt erősítette, hogy ez csak gonosz lázalom, olyanfajta látomás, melyben egy hétköznapi eseménysorozat hirtelen egyre növekvő borzalomra változik valami egészen váratlan, de teljesen logikus incidens hatására. Egy belső hang azt súgta, hogy bármely pillanatban arra ébredhet, hogy földön a takarója, s az óra csörgése újabb kora reggeli kapkodás kezdetét hirdeti.

Most félresöpördött ez az irreális érzet. Tudta, hogy mindez igaz, és vele történik meg, vele, Janet Bensonnal, a csinos, huszonegy éves, szőke

stewardess-szel, aki szinte már el is várta, hogy a repülőtéri személyzet utána forduljon, amint fűgően végigvonul a fenyőillatú folyosókon. Elpárolgott belőle E félelem, pillanatnyilag legalábbis. Arra gondolt, vagyis inkább átvillant rajta, mit csinálhat otthon a családja, és hogyan lehetséges az, hogy pár másodpercig tartó örületes fémcsörömpölés közepette hunyjon ki az élete, és azok, akik adták neki, még csak egy rezzenést se éreznek álmukban, tőle ezer mérföldnyi távolságban.

– Érttem, doktor – mondta higgadtan. – Tud valakiről a fedélzeten, aki rendelkezik némi repülési gyakorlattal?

Igyekezett felidézni magában az utasnévsort.

– A légitársaságtól senki nincs – mondta. – És nem tudok senki másról. Gondolom, sorba kérdezek mindenkit.

– Igen, az lesz a legjobb – mondta Baird vontatottan. – Mindegy, mit csinál, csak ne riassa meg őket. Különben pánikot kelthetünk. Néhányan tudják, hogy az első tiszt beteg. Annyit mondjon, hogy a kapitány érdeklődik, van-e valaki, aki ért a repüléshez, és tudna segíteni a rádió kezelésében.

– Nagyon helyes, doktor – mondta Janet csendesen. – Így teszek.

Tétovázott, mert Baird szemmel láthatólag akart még mondani valamit.

– Miss Benson, mi a keresztneve? – kérdezte.

– Janet – válaszolta kissé meglepetten. A férfi bólintott.

– Janet, azt hiszem, az előbb tettem valami megjegyzést a képesítésére. Oktalan dolog volt, és megbocsáthatatlan. Már csak azért is, mert itt most semmiféle képesítéssel nem megyünk sokra. Szeretném visszavonni.

Janet elmosolyodott, s valami kis szín visszatért az arcába.

– Már el is felejtettem – mondta. Megindult az ajtó felé, hogy a lehető leggyorsabban megkezdhesse a kérdezősködést, s megtudhassa a legrosszabbat. De Baird arcán megfeszített koncentráció látszott, mintha elméje mélyéről próbálna előbányászni valamit. A fülke oldalára festett vészkijárat utasításokra fintorgott, de nem látta, amit néz.

– Várjon – mondta,

– Igen? – A lány megállt, kezével az ajtó kilincsén. Az orvos ujjjaival pattintva fordult felé.

– Megvan. Tudok valakit, aki az előbb repülőgépekről beszélt nekem. Az a fiatal fickó, ott a szomszéd ülésen. Az, aki Winnipegben az utolsó percben csatlakozott hozzánk...

– Mr. Spencer?

– Igen. George Spencer. Nem emlékszem pontosan, de mintha értene valamit a repüléshez. Küldje fel, megtenné? Ne mondjon neki többet a kellesténél, semmi szükség, hogy a többi utas megtudja az igazat. De azért folytassa a kérdezősködést, hátha akad másvalaki is.

– Éppen ajánlkozott, hogy segít – mondta Janet –, tehát nem ártott neki az étel.

– Igen, jól mondja – kiáltott fel Baird. – Mindketten húst ettünk. Küldje fel, Janet.

Mialatt a lány távol volt, idegesen toporgott a fürkében, letérdelt az első tiszt mellett eszméletlenül heverő kapitányhoz, és ellenőrizte a pulzusát. Az ajtó nyílásának első hangjára talpra ugrott, elállva a bejáratot. Spencer állt a küszöbön, és zavartan nézett rá.

– Halló, doktor – üdvözölte –, mi ez a dolog a rádióval?

– Ért a repülőgép-vezetéshez? – kérdezte Baird, de nem mozdult.

– Nagyon régen volt az már. A háborúban. A mostani rádiózásról nem sokat tudok, de ha a kapitány úgy gondolja, hogy meg tudom...

– Jöjjön be – mondta Baird.

Oldalt lépett, és gyorsan becsukta az ajtót. Spencer az üres pilótaülések és a maguktól mozgó kormányoszlopok láttán felkapta a fejét. Aztán odalépett a padlón fekvő, takarókba burkolt pilótákhoz.

– Nem! – zihálta. – Ez nem lehet! Mind a kettő?

– Igen – válaszolt Baird röviden. – Mind a kettő.

Spencer szinte nem hitt a szemének.

– De... a magasságos egekre, ember... – hebegte – mikor történt ez?

– A kapitánnyal néhány perccel ezelőtt. Mind a ketten halat ettek.

Spencer kinyújtott kezével támaszt keresve a falon levő kábelcsatlakozó dobozba kapaszkodott.

– Ide figyeljen – mondta Baird sürgetően. – El tudja vezetni és le tudja szállítani ezt a gépet?

– Nem! – Spencer hangjába döbbenet hasított. – A leghatározottabban nem! Semmiképpen!

– De maga mondta az előbb, hogy a háború alatt repült – erősködött Baird.

– Az tíz éve volt. Azóta ujjal sem nyúltam repülőhöz. És vadászgépeken repültem, akkorka Spitfire-eken, mint ennek az egynyolcada, egyetlen motorral. Ennek négy van. Egészen mások a repülési jellemvonásai.

Spencer enyhén reszkető ujjai cigaretta után kutattak a zsebében; megtalálta a csomagot, és kirázott egy szálát. Baird figyelte, ahogy rágyújt.

– Talán menne magának – mondta.

Spencer dühödten rázta a fejét.

– Én mondom magának – vágta oda –, örült ötlet. Fogalma sincs róla, mit beszél. Egy Spitfire-rel sem tudnék már mit kezdeni, nemhogy ezzel. – Cigaretájával a műszerfalak felé bökött.

– Azt hiszem, a repülést nem lehet egykönnyen elfelejteni – mondta Baird, erősen figyelve Spencert.

– Akkor is egészen másról van itt szó. Mintha... mintha tizenhat kerekű, utánfutós kamiont akarna vezetni csúcsforgalomban, mikor világléletében csak fűrge sportkocsikat vezetett, azt is csak nyílt utakon.

– De mégiscsak vezetés – állhatatoskodott Baird. Spencer nem válaszolt, csak mélyet szippantott cigarettájából. Baird vállat vont, és félig elfordult. – Hát akkor csak abban reménykedhetünk, hogy akad másvalaki, aki el tudja vezetni ezt a gépet, mert ezek itt ketten – képtelenek rá. – Lenézett a pilótákra.

Nyílt az ajtó, és Janet lépett be. Kérdő tekintetet vetett Spencerre, majd az orvosra. Hangja színtelen volt.

– Nincs senki – mondta.

– Hát akkor, ez van – mondta az orvos. Várta, hogy Spencer megszólaljon, de az csak nézte a soronként egymás fölé tornyosuló világitó számlapokat és kapcsolókat. – Mr. Spencer – szólt rá Baird, tudatosan válogatva meg szavait –, semmit nem értek a repüléshez. Csak a következőket tudom. Ezen a gépen van egypár ember, aki órákon belül meghal, amennyiben nem kerül hamarosan kórházba. A gép vezetésére fizikailag alkalmas, fennmaradó személyek közül ön az egyetlen, akinek ehhez valamelyes képzettsége van. – Szünetet tartott. – Mi a véleménye?

Spencer a lányról az orvosra nézett.

– Egészen biztos benne, semmi esély rá, hogy valamelyik pilóta még idejében magához térjen?

– Egyáltalán semmi, attól félek. Ha nem juttathatom sürgősen kórházba őket, még abban sem vagyok biztos, hogy az életüket megmentem.

George Spencer tele tüdőből fújta ki a füstöt, és cipősarkával szétmorzsolta cigarettája maradékát.

– Nem úgy néz ki, mintha sok választásom lenne, mi? – mondta.

– Így igaz. Hacsak nem az a véleménye, hogy addig kell folytatnunk az utat, amíg az üzemanyag tart: úgy a Csendes-óceán közepe tájáig.

– Csak ne áltassa magát azzal, hogy ez a megoldás jobb lesz. – Spencer előrelépett a kormánytörzsekhez, és kinézett az előttük és alattuk elterülő, holdfényben csillogó fehér felhőtengerre. – Hát – szólalt meg –, azt hiszem, kötélnak állok. Új sofört szerzett magának, doktor. – Becsusszant a bal oldali pilótaülésbe, és vállán keresztül hátranézett a mögötte állókra. – Ha ismernek valami hatásos imádságot, jobb lesz, ha buzgón rákezdenek.

Baird hozzálépett, és könnyedén megveregette a karját.

– Jól van, ember – mondta érzéssel.

– Mit mond majd azoknak a népeknek ott hátul? – kérdezte Spencer, szemét végigfuttatva a mérőműszerek mutatóin, és erőlködve törte a fejét, hogy emlékezetébe idézzen valamit abból, amit a nagyon is távolinak tűnő múltban tanult a kiképzéseken.

– Még semmit – válaszolt az orvos.

– Azt bölcsen teszi – mondta Spencer szárazon. Tanulmányozni kezdte a számlapok zavarba ejtő sokaságát. – Vessünk egy pillantást erre a zürzavarra! Mindkét pilóta előtt repülési műszereknek kell lenniük. Ez azt jelenti, hogy a középső műszerfal valószínűleg csak a hajtóművéké... Á... ez az: magasság 20 000. Vízsintes haladás. Irány 290. Robotpilótán vagyunk, hála érte az úristennek. Utazási sebesség 210 csomó. Gázadagolók, magasság, kiegyenlítő, elegy, futóművek. Szárnylapok? Valahol kell lennie egy mutatónak. Igen, itt van. Hát végül is ezek a leglényegesebbek, remélem. Landoláshoz ellenőrző listára lesz szükségünk, de azt megkaphatjuk rádión.

– Meg tudja tenni?

– Honnan tudhatnám, doktor, egyszerűen nem tudhatom. Életemben nem láttam még ilyen felállítást. Hol vagyunk, és hova megyünk?

– Abból, amit a kapitány mondott, a Sziklás-hegység fölött vagyunk – válaszolt Baird. – Nem térhetett el az útiránytól a köd miatt, úgyhogy Vancouver felé haladunk.

– Meg kell tudnunk. – Spencer maga körül keresgélt a gyöngé világításban. – Mégis, hol van az a rádió?

Janet az ülés fölötti kapcsolótáblára mutatott.

– Tudom, hogy azt használják, mikor a földdel beszélnek – mondta –, csak azt nem tudom, hogy kell beállítani a kapcsolókat.

– Á, igen, lássuk csak! – Spencer mérgetni kezdte a berendezést. – Azok a frekvenciaváltók, jobb lesz úgy hagyni őket, ahogy vannak. Ez mi? Az adó. – Elfordított egy kapcsolót, mire kigyulladt egy apró vörös égő. – Ez az. Üdv George-nak. Máris munkára készen állunk.

Janet odanyújtotta a gégemikrofonnal felszerelt fejhallgatót.

– Tudom, hogy le kell nyomni a gombot, mikor beszélni akar az ember – mondta.

Spencer az orvoshoz szóit, miközben megigazította a fülhallgatókat.

– Tudja, mindenesetre szükségem lesz itt egy segédkézre is. Magának ott vannak a páciensei, akikkel foglalkoznia kell, úgyhogy szerintem a legjobb választás a jelenlevő Miss Kanada lesz. Mit szól hozzá?

– Benne vagyok – bólintott Baird. – Rendben van, Janet?

– Azt hiszem, de semmit nem értek ezekhez – intett Janet gyámoltalanul a műszerfalak felé.

– Jó – mondta Spencer fesztelenül. – Akkor már ketten vagyunk. Üljön le, és helyezze magát kényelembe, legjobb lesz, ha beköti magát. Éppen elégszer figyelhette a pilótákat. Az én időm óta jó pár szerkezettel bővítették a választéket.

Janet beküzdötte magát az első tiszt helyére, ügyelve, hogy ne érintse az előre-hátra mozgó kormányt. Nyugtalanul kopogtak a fülke ajtaján.

– Ez nekem szól – mondta Baird. – Vissza kell mennem. Jó szerencsét.

Gyorsan kiment. Amikor kettesben maradtak, Spencer összeszedte magát, és rávigyorgott a szomszédnőjére.

– Oké? – kérdezte. A lány némán bólintott, a fejhallgatót készült feltenni. – Janet a neve, nem? Az enyém George. – A hangja komolyra váltott. – Nem akarom átverni, Janet. Kemény dolog lesz.

– Tudom.

– Hát nézzük csak, le tudok-e adni egy vész hívást. Mi a forgalmi számunk?

– 714.

– Rendben. Akkor máris mehet. – Lenyomta a mikrofonján a gombot. – Mayday, mayday, mayday – kezdte egyenletes hangon. Ezt a jelzést soha nem tudta elfelejteni. Egy borongós októberi délután adta le, a francia partok fölött; teljesen ellőtték a Spitfire farokrészét, és két Hurricane jelent meg környékletesen, hogy átkísérjék a csatornán, mint egy pár készséges, öreg nagynéni.

– Mayday, mayday, mayday – folytatta. – Itt a 714-es, Maple Leaf bérelt járat, vész hívás. Lépjen vonalba, akárki. Végeztem.

Elakadt a lélegzete, amikor az úrből azonnal válaszolt egy hang:

– Halló, 714-es. Itt Vancouver. Vártuk, hogy hallassanak magukról. Vancouver, minden gépnek: más gépek számára ez a hullámhossz ezentúl lezárva. Folytassa, 714-es.

– Köszönöm, Vancouver. 714-es. Veszélyhelyzetben vagyunk. Mindkét pilóta és néhány utas... hány utas, Janet?

– Öten voltak pár perccel ezelőtt. Gondolom most már többen vannak.

– Helyesbítés. Legalább öt utas szenved ételmérgezésben. Mindkét pilóta eszméletlen, állapotuk súlyos. Van velünk egy orvos, azt mondja, egyik pilóta sem téríthető magához annyira, hogy vezethesse a gépet. Ha ők és az utasok nem juthatnak sürgősen kórházba, az végzetes lehet számukra. Értette ezt, Vancouver?

– Folytassa, 714-es – recsegett vissza azonnal a hang. – Az üzenet érthető.

Spencer mély lélegzetet vett.

– Most következik az érdekesebb rész. A nevem Spencer, George Spencer. A gép egyik utasa vagyok. Helyesbítés: utasa voltam. Én vagyok most a pilóta. Tájékoztatásul: összesen körülbelül ezer órát repültem, végig-egymotoros vadászgépeken. Azt is tíz évvel ezelőtt. Azóta nem vezettem repülőt. Tehát jó lenne, ha olyan valakit ültetnének a rádió mellé, aki el tud igazítani, hogyan repüljek ezzel a szerkezettel. Magasságunk 20 000,

mágneses irány 290, utázósebesség 210 csomó. Hát ez az ábra. Maga lép, Vancouver. Végeztem.

– Vancouver 714-esnek. Maradjon vonalban.

Spencer letörölte a homlokán felgyülemelő verejtéket, és Janetre vigyorgott.

– Mibe, hogy ez kicsit felkavarta a kedélyeket? – A lány biccentett, és feszülten figyelt a fülhallgatókra. Másodperceken belül újra megelevenedett az éter, s megszólalt az előbbi kimért, személytelen hang:

– Vancouver 714-es járatnak. Kérjük, ellenőriztesse a fedélzeten levő orvossal a pilóták felépülésének lehetőségét. Fontos. Ismétlem, fontos. Kérje, hogy tegyen meg minden lehető, és térítse magához valamelyiket, akár a beteg utasok rovására is. Vége.

Spencer lenyomta az adógombot.

– Vancouver, itt 714-es járat. Üzenetét értettem, de attól félek, nem megy. Az orvos szerint a pilóták olyan állapotban vannak, hogy semmi esély rá, hogy végrehajthassák a landolást. Azt mondja, annyira kritikus a helyzetük, hogy az életük is veszélyben forog, amennyiben rövid időn belül nem részesülnek kórházi kezelésben. Végeztem.

Kis szünet után a hang folytatta.

– Vancouver Irányítás 714-esnek. Üzenetét értettük. Maradjon vonalban, legyen szíves.

– Vétel, Vancouver – igazolt vissza Spencer, és kikapcsolt. – Most már csak várnunk kell, amíg kigondoljuk, mi a teendő – mondta Janetnek.

Kezei idegesen babralták a kormánytörzset, mozgását követve próbálták felmérni felelősségüket, felidézni a régi tapasztalatokat s azt a repülési biztonságot, amellyel annak idején hírnevet szerzett a repülőrajnál: háromszor tért vissza a bázisra fél szárnyon, "imádsággal pótolva a hiányzót". Spencer elmosolyodott, ahogy visszaemlékezett a háborús szólásra. De a következő pillanatban, amint tekintete a kilengő mutatók és kapcsolók, fogantyúk éktelenül idegen rengetegére tévedt, az elkeseredés jeges szorítását érezte. Hogy jöhet mindezekhez az ő tudása? Mintha tengeralattjáróban ülne, egy tudományos-fantasztikus történet érthetetlen műszerei, számlapjai között. Egyetlen hibás vagy ügyetlen mozdulat másodperc alatt megszakíthatja a repülés egyenletes menetét; s ki tudja, ebben az esetben képes lenne-e újra úrrá lenni a gép fölött? Nem sok esélye lenne rá. Ezúttal a Hurricane-ek sem lennének kéznél, hogy hazatereljék. Fene egye meg a főosztályt, amiért Winnipegből elzavarták helyzetet menteni Vancouverbe! Az üzletkötő ügyvezetői állás kilátása, a Parkway Heights-beli ház csábítása most az abszurditásig banálisnak, jelentéktelennek tűnt. Átkozott dolog lenne úgy végezni, hogy nem láthatja viszont Maryt, nem mondhatja el neki mindazt, ami eddig kimondatlanul maradt. Ami Bobsie-t és Kitet illeti, az

életbiztosítással nem fognak sokra menni. Többet is tehetett volna azokért a szegény gyerekekért...

Egy mozdulat vetett véget a gondolatainak. Janet feltérdelt az ülésben, és hátranézett, oda, ahol a kapitány és az első tiszt mozdulatlanul hevert a padlón.

– A barátja valamelyikük? – kérdezte a lányt.

– Nem – mondta Janet tétovázva –, tulajdonképpen nem.

– Hagyjuk – mondta Spencer kissé szaggatott hangon –, értem én. Sajnálom, Janet. – Cigaretta tette a szájába, és gyufa után kotorászott. – Nem hinném, hogy szabad itt dohányozni, ugyebár, de ez egyszer talán elnézi a légitársaság.

A gyufa hirtelen fellobbanó lángjánál a lány tisztán kivehette a szemében izzó ádáz dühöt.

HAT **03.00 – 03.25**

Az utolsó, keletnek tartó gép, amely Vancouverben aznap éjjel felszállt, hajtóműveinek egyre erősödő dübörgésétől kísérve növelte sebességét a nedvesen csillogó kifutón, és fölemelkedett a sötétségbe. Miközben megtette a repülőtér feletti előírást kört, navigációs fényei nedves párába burkolóztak. Csöpögött a nyirkosságtól a többi gép is, amelyek elosztási pontjukról a beszállóhelyek öbleibe tolattak. Hideg éjszaka volt. Az ívlámpák sárga fényében a kifutópályaszemélyzet sürgő-forgó tagjai kesztyűs kezükkel veregették tagjaikat, hogy felmelegedjenek. Egyikük sem beszélt többet a kelleténél. Egyikük egy lassan taxizó gépet fogadott: jelzőlámpáinak intésére a gép megállt, és kikapcsolta hajtóműveit. Légszűrőjainak suhogása erőszakoltnak tűnt a hirtelen beálló csendben. A különben nagy forgalmú Vancouver nyugodt hozzáértéssel készült fel a veszélyhelyzetre.

Az erősen megvilágított irányítóteremben az összpontosítás feszült légköre uralkodott. A felügyelő letette a telefonkagylót, cigarettára gyűjtött, és kékes füstfelhőbe burkolózva a falon függő térképet kezdte tanulmányozni. Burdickhez fordult. A Maple Leaf Légitársaság kövér vezetője egy íróasztal szélére telepedve végigolvasta a pozíciójelentéseket.

– Rendben, Harry – kezdte a felügyelő, annak az embernek a hangján, aki nem is annyira mások tájékoztatására, mint inkább a maga megnyugtatóására veszi sorra a dolgokat, hogy minden lehetővé tett. – Most pedig egy szálalig visszatartom a keleti indulásokat. Majdnem egy óránk van más irányba terelni

a jelenlegi kimenő forgalmat, és még jócskán marad időnk. Aztán minden menetrend szerinti indulással várni kell, amíg... szóval azutánig, akárhogy is. – Csörgött a telefon. Felmarkolta a kagylót. – Igen? Értem. Figyelmeztess a repülőtereket és minden gépet, hogy mostantól számítva már csak negyvenöt percig tudunk beérkező járatokat fogadni. Ennél későbbi ETA-val minden mást elirányítani. Minden kelet–nyugat irányú forgalmat jó messze kell tartani, egészen Calgary magasságáig. Értetted? Jó. – Visszaejtette a kagylót a villára, és odaszólt a helyettesének, aki szintén telefonált: – Felhajtottad már a tűzoltóparancsnokot?

– Most hívom a lakását.

– Mondd meg neki, jobb lesz, ha idejön, úgy látszik, nagy lesz a műsor. És kérje meg a szolgálatos tűzrendészt, hogy értesítse a Városi Tűzoltóságot. Hátha valami felszerelést akarnak irányítani a körzetbe.

– Már megtettem. – Itt Vancouver Irányítás – szólt a helyettes a telefonba.

– Tartsa a vonalat, kérem. – Kezével eltakarta a mikrofont. – Riasszam a légierőt?

– Igen. Tartsák távol a gépeiket a zónától.

Burdick lezöttyent az íróasztalról.

– Jó ötlet – mondta. Hónaljban nagy, nedves foltok terjeszkedtek az ingén.

– Van pilótájuk itt a repülőtéren? – kérdezte a felügyelő.

– Egy sincs – válaszolta. – Segítséget kell szereznünk.

A felügyelő sebesen gondolkozott.

– Próbálja a Cross-Canadát. Legtöbb emberüknek itt a bázisa. Magyarazza el a helyzetet. Olyan emberre lesz szükségünk, aki töviről hegyire ismeri ezt a géptípust, és képes rádióan irányítani a kezelését.

– Gondolja, hogy van rá esély?

– Nem tudom, de meg kell próbálni. Tud valami jobbat?

– Nem – mondta Burdick. – Nem tudok. De egy biztos, nem irigylem az illetőt ezért a munkáért.

– Megint a Városi Rendőrség – szólt oda a telefonpanel kezelője. – Beszél velük?

– Kapcsold – mondta a felügyelő.

– Átnézek a Cross-Canada embereihez – szólt Burdick. – És Montrealt is fel kell hívnom, hogy beszámoljak a főnöknek, mi történik.

– Hívja őt a központi kapcsolótábláról, lesz szíves? – kérte a felügyelő. – Az itteni már kezd összegubancolódni. – Felemelte a telefont, miközben Burdick kiviharzott a helyiségből. – A felügyelő beszél. Á, örvendek, hogy maga az, főfelügyelő. Igen... igen... nagyszerű. Most figyeljen, főfelügyelő! Csúnya pácban vagyunk. Sokkal rosszabb a helyzet, mint gondoltuk. Először is megkérnénk, hátha az egyik járőr-kocsijuk fel tudna venni egy pilótát a

városban, és kihozná ide a lehető leggyorsabban. Igen, majd megmondom. Másodszor, amellett hogy az utasokat sürgősen kórházba kell szállítani, mostanra már nagyon komolyan felmerült a gép földre csapódásának a lehetősége. Most nem tudom részletezni, elég annyi, hogy beérkezésekor a gép nem lesz hozzáértő kezekben. – Egy pillanatig a Vonal túlsó végéről érkező szavakra figyelt. – Igen, általános riasztást rendeltünk el. A tűzoltóság itt lesz, teljes szereléssel. Úgy gondolom, bizonyos mértékig veszélyeztetve lesznek a repülőtér melletti házak is. – Újból a másikra figyelt. – örülök, hogy maga javasolja. Tudom, pokoli dolog az éjszaka kellős közepén embereket felébreszteni, de így is elég kockázatot vállalunk. Egyáltalán nem tudom garantálni, hogy a gép a repülőtéren fog földet érni. Legalább annyira lehetséges, hogy előtte vagy mögötte fog lepottyanni, feltéve, hogy egyáltalán elér ideig. Szerencsénk, hogy csak a Sea Island Bridge környéki házakért kell aggódnunk, azokat el tudjuk intézni, nem? A gépet jól el fogjuk irányítani a város fölül... Mi?... Nem, még nem lehet tudni. Valószínűleg megpróbáljuk a fő kifizetőpálya nyugati végéről behozni. – Újabb, ezúttal hosszabb szünet következett. – Köszönöm, főfelügyelő. Természetesen megértem, és nem is kértem volna, ha nem ítélném nagyon válságosnak a helyzetet. Még fogom hívni. – A felügyelő aggódó arccal tette le a telefont. A rádiópanel mellett ülő férfihoz fordult. – Vonalban vagyunk még a 714-essel? – A diszpécser bólintott. – Ez aztán jó kis éjszaka lesz – mondta a felügyelő csak úgy általában, a szobának. Zsebkendőt húzott elő, és megtörölte az arcát.

– A tűzoltóparancsnok úton van – jelentette a helyettese. – Most a légierővel beszélek. Azt kérdik, tudnak-e segíteni valamiben.

– Majd szólunk nekik, de nem hinném, hogy lenne miben. Köszönd meg. –Zsebébe gyömöszölte a zsebkendőt, visszatért a falitérképhez, és tovább tanulmányozta. Szórakozottan keresgélt egy üres cigarettásdobozban, majd bosszúsán földhöz vágta. – Van füst valakinél?

– Itt van, uram.

Elvette a cigarettát, meggyújtotta.

– Jó lesz, ha leküld néhány csomagért meg kávéért, mindenkinek. Szükség lesz rá.

Hangos szuszogás közepette Burdick jött vissza a szobába.

– A Cross-Canadánál azt mondják, Treleaven kapitány a legjobb emberük, most hívják telefonon. Otthon van, alszik, azt hiszem.

– Elintéztem a rendőrségi fuvart, ha szükséges.

– Hát csak hozzák! Megmondtam nekik, hogy fenemód szükségünk van arra az emberre. Ismeri Treleavent?

– Találkoztam már vele – mondta a felügyelő. – Derék fickó. Szerencsénk, hogy kéznél van.

– Reméljük, hogy így lesz – morogta Burdick. – Igencsak szükségünk van a szerencsére.

– Mi van a nagyfejűekkel?

– Meghívtam az elnökünket, isten legyen nekem irgalmas.

A telefonkezelő vágott közbe.

– Seattle és Calgary vár a vonalban, uram. Tudni akarják, hogy tisztán vettük-e a 714-es üzenetét.

– Mondd meg, hogy igen – válaszolt a felügyelő. – És hogy egyenes kapcsolatban vagyunk a géppel, de hálásak lennénk, ha megfigyelő ügyeletet tartanának arra az, esetre, ha zavar állna be a vételben.

– Igen, uram.

A felügyelő átment a rádiópanelhez, és kézbe vette a mikrofont. Fejével intett a diszpécsernek, aki adásra állította a berendezést.

– Vancouver Irányítás 714-es járatnak – kezdte el.

Spencer válaszolt, hangja egy, magasan a mennyezet alá rögzített erősítőtől recsegett. Segélykérő hívása óta ezen a hangszórón keresztül közvetítették szavait.

– 714-es Vancouvernek. Azt hittem, elvesztek.

– Vancouver 714-esnek. Itt a felügyelő beszél. Megszervezzük a segítséget. Rövidesen újból hívni fogjuk. Addig ne tegyen semmit, amivel megváltoztathatná a műszerek jelenlegi állását. Megértette? Vége.

Az erősítő torzítása ellenére Spencer hangja nyers volt és éles, mint a kés.

– 714-es Vancouvernek. Azt hiszem, mondtam már. Soha nem volt dolgom ilyen géppel. Eszemben sincs szórakozni a robotpilótával. Végeztem.

A felügyelő kitátotta száját, mintha mondani akart volna valamit, de meggondolta magát. Kilépett a vonalból, és odaszólt a helyettesének.

– Szólj a recepciónak, hogy gyorsan hozzák fel Treleavent, amint megérkezik.

– Igen, uram. Vissza jelentkezett a szolgálatos tűzrendész – jelentette a helyettes. – Elirányít minden repülőtéri járművet és üzemanyag-szállítót, hogy teljes biztonságban legyenek a 714-es ETA-ja előtt. A Városi Tűzoltóság minden felszerelését a körzetbe hozza.

– Jó. Mikor ideér a tűzoltóparancsnok, beszélni akarok vele. Ha eljut idáig a 714-es, nem akarom, hogy a mi autóink kövessék végig a pályán. Ha egyáltalán sikerül lehoznunk, nem valószínű, hogy egy darabban marad.

Burdick szólalt meg hirtelen.

– Ajaj, a városi tűzoltókkal akármelyik pillanatban nyakunkon a sajtó. – Kövér mutatóujjával a fogait kocogtatta, elrémülve a lehetőségtől. – Ez lesz a legrosszabb, ami valaha is megesett a Maple Leaf-fel – folytatta sebesen. – Képzeld csak a lapok címdalát! Géprakományra való beteg utas. Pilóta

nincs. Talán a polgári lakosságot is evakuálni kell a híd felé eső házakból. Nem is szólva...

– Jobb lesz, ha ezt ráhagyja a sajtóelőadóra – vágott közbe a felügyelő. – Hívja ide Howardot, futólépésben. A központ tudni fogja az otthoni számát. – Burdick intett a telefonkezelőnek, aki végighúzta ujját a vészlistán, majd tárcsázni kezdett. – Ilyen helyzetben nem kerülhetjük ki a sajtót, Harry. Túl kicsik vagyunk ahhoz. Cliff tudni fogja, hogyan kell ezt megjátszani. Mondja meg neki, vegye le a nyakunkról az újságírókat. Dolgunk van.

– Micsoda éjszaka – nyögte Burdick, türelmetlenül kapva fel a telefonkagylót. – Mi történt Davidson doktorral? – kérdezte a kezelőt.

– Beteghez hívták, és nem lehet elérni. Hamarosan visszatér. Üzenetet hagytam neki.

– Mit lehet azt tudni? Ma éjjel minden megtörténhet. Ha tíz percen belül nem jelentkezik, hívja a kórházat. A 714-esen talán tanácsra van szüksége annak az orvosnak. Nyomás, nyomás – lihegte ingerülten a telefonba. – Ébredj fel, Cliff, a Mikulásra kérlek. Miért alhatnál éppen te ma éjszaka?

A város külső övezetében szakadatlanul csörgött egy másik telefon, metsző lármájával törve meg egy apró, csinos ház nyugalalmát. Sima, fehér kar nyúlt ki az ágyneműk alól, egy párnán mozdulatlanul megpihent, majd a sötétben újrakezdte lassú tapogatózását az éjjelilámpa kapcsolója után. Felkattant a villany. Az erős fényben hunyorgó szemekkel egy fehér hímzett hálóinges, vonzó, vörös hajú nő nyúlt fájdalmas mozdulattal a telefonért, a füléhez emelte a kagylót, és fektében féloldalra fordult.

– Igen? – motyogta a kis ébresztőóra mutatóira pillantva.

– Mrs. Treleaven?

– Igen – mondta jóformán suttogva. – Ki az?

– Mrs. Treleaven, beszélhetnék a férjével?

– Nincs itthon.

– Nincs? Hol találhatom meg, kérem? Nagyon sürgős.

Az asszony feltámaszkodott a párnáján, és pislogva próbált felébredni. Felöltött benne a gondolat, hogy csak álmodik.

– Ott van még? – kérdezte a vonal másik végéről a hang. – Mrs. Treleaven, már percek óta próbáljuk hívni.

– Altatót vettem be – mondta a nő. – És különben is, ki maga, hogy éjnek évadján telefonál?

– Elnézést, hogy felébresztettem, de mindennél fontosabb, hogy késedelem nélkül kapcsolatba léphessünk Treleaven kapitánnyal. Itt a Cross-Canada, a repülőtérrel.

– Ó – szedte össze magát. – Az anyja lakásán van. Beteg az apja, és a férjem segít vigyázni rá.

- Bent a városban?
- Igen, nem messze tőlünk. – Megadta a telefonszámot.
- Köszönöm. Megpróbáljuk ott elérni.
- Mi a baj?
- Sajnálom, de nincs időm elmagyarázni. Még egyszer köszönöm.

Megszakadt a vonal. Az asszony visszatette a kagylót, és kilódította lábát az ágyból. Rangidős pilóta felesége lévén hozzászokott a váratlan szolgálati telefonhívásokhoz, és bár ránevelődött, hogy ez együtt jár a férje életével, lényének egy része még mindig ellene szegült. Mikor pácban vannak, Paul az egyetlen pilóta, akire számíthatnak? Hát ha az utolsó pillanatban kell átvennie egy gépet, előtte haza kell jönnie az egyenruháért. Lesz még idő összedobni egy kávé és némi szendvicset. Magára húzott egy pongyolát, és álmosan kibotorkált a hálószobából, le a lépcsőkön, a konyha irányába.

Két mérfölddel távolabb, az anyja nappalijában a díványon mélyen aludt Paul Treleaven. Az élénk, határozott, idős hölgy erősködött, hogy rajta a sor, majd ő virraszt beteg férje mellett, a fiára pedig ráparancsolt, pihenjen pár órát, amennyit tud. A házi orvos előző este biztatóan nyilatkozott: az öreg túlesett a tüdőgyulladás válságos szakaszán, a továbbiakban már minden a gondos ápoláson múlik. Treleaven örült, hogy végre alhat valamennyit. Csupán harminchat órája hozott vissza Tokióból egy járatot, a fedélzetén Ottawába tartó parlamenti küldöttséggel, és azóta apja betegágya mellett, egy kényelmetlen bóbiskolástól eltekintve, nem nagyon volt alkalma pihenésre.

Arra ébredt, hogy a karját rázzák. Az anyja hajolt fölé, és keltegette.

- Jól van, anya – mondta nehézkesen. – Jövök, átveszem.
- Nem arról van szó, fiam. Apa úgy alszik, mint a bunda. A repülőtérről keresnek telefonon. Mondtam nekik, hogy éppen elaludtál, de nem tágítanak. Szégyellhetik magukat! Mintha nem tudnák megvárni a reggelt.

– Oké, megyek.

Miközben talpra állt, azon gondolkodott, lesz-e valaha alkalma kialudni magát. Fel volt öltözve, csak a zakóját és a nyakkendőt vetette le, hogy kényelmesen fekhessen a díványon. Zokniban talpalt az ajtóhoz, ki a hallban levő telefonhoz, nyomában aggódó anyjával.

– Treleaven – mondta.

– Hála az egeknek, Paul. Jim Bryant beszél – közölte gyorsan a hívó. – Kezdtem már igazán aggódni. Szükségünk van rád, Paul, de nagyon. Ki tudnál jönni azonnal?

– Miért, mi van?

– Komoly zúrben vagyunk. A Maple Leaf egyik bérelt gépe, C6-os Empress, a felújított fajtából, útban van Winnipeg felé, s jó pár utasa és mindkét pilótája súlyos ételmérgezést kapott.

– Micsoda? Mind a két pilóta?

– Pontosan. A legkomolyabb veszélyhelyzet. Valami fickó ül a kormányberendezésnél, aki évek óta nem repült. Szerencsére robotpilóta vezeti a gépet. A Maple Leafnek egy embere sincs itt, és azt akarjuk, szállj be a műsorba, és beszéld földre a gépet. Mit gondolsz, meg tudod tenni?

– Fogalmam sincs róla. Magas a rendelés. – A karórájára nézett. – Mennyi az ETA-ja?

– 05.05.

– De hát addig már két óra sincs. Mozogni kell! Csakhogy én a város déli végén vagyok...

– Mi a címed? – Treleaven megadta. – Pár percen belül felvesz egy rendőr kocsi. Mikor ideérsz, menj fel egyenesen az irányítószobába.

– Rendben. Indulok.

– Sok szerencsét, Paul.

– Viccelsz?

Lerakta a telefont, visszasietett a nappaliba, felhúzta a cipőit, de nem fűzte be őket. A zakóját az anyja nyújtotta oda.

– Mi van, fiam? – kérdezte nyugtalanul.

– Baj van kint a reptéren, anya. Nagy baj, attól félek. Rendőr kocsi jön értem, hogy odavigyen.

– Rendőség!

– Na, na – fonta anyja köré a karját egy másodpercre. – Nincs miért aggódnod. De szükségük van a segítségemre. Itt kell, hogy hagyjalak az éjszaka hátralevő részére. – Körülnézett, megtalálta és zsebre tette a pipáját meg a dohányt. – Várjunk csak – mondta és megállt. – Honnan tudták, hogy itt vagyok?

– Nem tudom. Talán először Dulcie-t hívták.

– Igen, ez kellett hogy legyen. Anya, felhívnád és megmondanád neki, hogy minden rendben van?

– Természetesen. De tulajdonképpen mi a baj, Paul?

– Egy hamarosan beérkező gép pilótája beteg lett. Azt akarják, hogy rádión én irányítsam földre a gépet, ha tudom.

Az anyja zavarba jött.

– Hogy érted ezt, rádión földre irányítani? – ismételte. – Ha beteg a pilóta, ki fogja vezetni a gépet?

– Én fogom, anya, a földről. Vagy legalábbis megpróbálom.

– Nem értem.

Talán én sem, gondolta Treleaven öt perccel később a hátsó ülésen ülve, miközben a rendőrségi járőr kocsi elhúzott vele a járdaszegély mellől, a legnagyobb sebességre kapcsolva. Az utcák fényei egyre gyorsabban

maradoztak el mögöttük; a sebességmérő mutatója állandóan a hetvenötös körül mozgott, szirénájuk belehasított az éjszakába.

– Úgy néz ki, nagy műsorra készülnek odakint – jegyezte meg a vállán keresztül a vezető mellett ülő őrmester.

– Úgy veszem ki én is – mondta Treleaven. – Be tud avatni engem is a részletekbe?

– Jótól kérdi – köpött ki az ablakon az őrmester. – Annyiról tudok, hogy minden használható kocsit a repülőtérre küldtek, hogy onnan kezdje a munkát, ha ki kell üríteni a híd környékén levő épületeket. Oda tartottunk mi is, amíg meg nem állítottak, és nem küldtek vissza magáért. Pokoli durranásra számítanak, mondhatom.

– Tudod, mi van? – vetette közbe a vezető. – Szerintem egy lefulladt Strato jet közeledik, atombomba-rakománnyal.

– Tégy nekem egy szívességet – mondta maró gúnnyal az őrmester. – Az a bajod, hogy túl sok képregényt olvasol.

Még soha nem sikerült ilyen gyorsan kiérnie a repülőtérre, elmélkedett magában komoran Treleaven. Alig telt pár percbe, legalábbis látszólag, hogy elérjék Marpole-t és átvágjanak az Oak Bridge-en a Lulu Islandre. Aztán jobbra tartva újból átkeltek a folyó torkolatán a Sea Islandre, időnként rendőrségi járőr-kocsikat előzve meg, amelyeknek a legénysége máris a kapukban toporgó, megzavarodott háztulajdonosokkal beszélt. Aztán sebesen maguk mögött hagyták az Airport Road legvégét, és végre felragyogtak a hosszú, lapos repülőtéri épület fényei. Hirtelen fékeztek, és tiltakozva csikorgó gumikkal kikerültek egy előttük kényelmesen bekanyarodó tűzoltókocsit. Az őrmester röviden, de leiekből káromkodott.

A főépülethez érve Treleaven kiugrott a kocsiból, átsietett a bejárati ajtókon és az előcsarnokon, még mielőtt elhalt volna a sziréna sívítása. A fogadására siető ajtónállót félreintve egyenesen az adminisztratív részben levő irányítótérbe tartott. Méreteihez képest meglehetősen gyorsan tudott mozogni. Talán ez az erős testfelépítéssel kombinált laza mozgékonyság, egyenes szálú szőke haja és kemény, ösztövérvonásai tették jó pár nő érdeklődésének tárgyává. Szögletes, szabálytalan arcvonásait mintha jókora darab fából faragták volna hozzá nem értő kezek. Treleaven figyelemre méltó fegyelmező hírében állott, és nem is egy kötelességmulasztó beosztottjának volt alkalma tartani a fakó, majdnem vízkék szemek hideg fényétől.

Mikor belépett az irányítoszobába, Burdick éppen aggódó, tiszteletteljes hangon telefonált.

– ...Nem, uram, nincs képesítése. Egymotoros vadászgépeket vezetett a háborúban, azóta semmit... Megkérdeztem tőlük.

A fedélzeten levő orvos azt mondja... A felügyelő gyorsan Treleaven elé sietett.

– Igencsak örülök, hogy látom, kapitány – mondta.

– Az Empressen utazó fickóról beszél? – kérdezte Treleaven, fejével Burdick felé intve.

– Igen. Éppen most ugrasztottá ki az ágyból a montreali főnököt. Az öreg távolról sem hangzik valami boldognak, de én sem örülök. Nem kellett volna idekapcsolni a hívást. Siessen, Harry, jó?

– Mi mást csinálhatunk? – védekezett Burdick a telefonba, bőségesen verejtékezve. – Földre kell beszéljünk. Felhajtottam a Cross-Canada főpilótáját, Treleaven kapitányt, most lépett be az ajtón. Ráállunk a rádióra egy ellenőrző listával, és megpróbáljuk behozni... mindent megteszünk, uram... Persze hogy borzalmas kockázat, de tud valami jobbat?

Treleaven átvette a diszpécseről a 714-es pozíciójelentéseit tartalmazó irattartót, és figyelmesen átolvasta.

– Időjárás? – kérdezte csendesen, és áttanulmányozta a legutolsó meteorológiai jelentéseket. Aztán letette a papírokat, komoran felvont szemöldökkel ránézett a felügyelőre, elővette a tömködni kezdte a pipáját. Burdick még mindig beszélt.

– Gondoltam rá, uram. A mi oldalunkon Howard fogja kezelni a sajtót; még nem szálltak ránk... Igen, igen, minden Winnipegből induló járaton leállítottuk az étkeztetést. Ennyiről tudunk. Magát azonnal hívtam...

– Mit gondol? – kérdezte a felügyelő Treleavent.

A pilóta szó nélkül vállat vont, és újra kézbe vette az irattartót. Mély ráncok jelentek meg az arcán, ahogy beleszívott a pipájába, és még egyszer elolvasta a jelentéseket. Egy fiatalember hátrált be a szobába, lábával tartva az ajtót, miközben karton kávéspoharak útegeivel telt tálcát egyensúlyozott. Egy poharat a felügyelőnek nyújtott, a másikat Treleaven elé helyezte. A pilóta észre sem vette.

– ...ETA 05.05, csendes-óceáni zónaidő – folytatta Burdick növekvő elkeseredéssel. – Rengeteg dolgom van, uram... El kell kezdjem... Hívni fogom... Azonnal hívni fogom, amint megtudok valami újat... Igen, igen... Viszonthallásra. – Ahogy letette a kagylót, felfújta orcákkal, megkönnyebbülten fújta ki magából a levegőt. Treleavenhez fordult. – Nagyon köszönöm, hogy eljött, kapitány. Mindenről tud?

– Ez az egész? – kérdezte Treleaven, és felemelte az irattartót.

– Ennyiről tudunk. Most pedig azt akarom, álljon a szócsőhöz, és beszélje földre azt a fickót. Menet közben hozzá kell szoktatnia a géphez, el kell mondania neki a landolás ellenőrző adatait, az érkezés-bevezetést, és – isten

az atyám – egészen addig kell beszélnie, amíg a föld színére nem hozta. Meg tudja tenni?

– Nem vagyok csodatevő – mondta Treleaven nyugodtan. – Tudja, hogy enyhén szólva sovány az esélye annak, hogy földre hozzon egy négymotoros utasszállító gépet valaki, aki csak vadászpilótákat vezetett?

– Persze hogy tudom! – robbant ki Burdick. – Hallotta, mit mondtam Barnardnak. De *magának* van-e valami más ötlete?

– Nincs – mondta lassan Treleaven –, azt hiszem, nincs. Csak biztos akarok lenni abban, hogy tudja-e, mibe keveredtünk.

– Ide hallgasson! – kiáltotta Burdick dühösen. – Ott fent egy gép van tele emberekkel, néhányan közülük haldokolnak, a pilótákat is beleértve. Évek óta a legnagyobb légikatasztrófa, ez az, amibe belekeveredtünk.

– Uralkodjon magán – mondta Treleaven hidegen. – Ordítózással sehova sem jutunk. – Az irattartóra nézett, majd a falitérképre. – Nagyon kemény és nagyon bizonytalan ügy ez – mondta. – Azt akarom, hogy ezt teljesen megértse mindenki.

– Rendben van, uraim – szólt a felügyelő. – Tökéletesen igaza van, hogy kihangsúlyozza a kockázatot, kapitány. Teljes mértékben számolunk vele.

– Akad más választása? – kérdezte Burdick.

– Akkor jó – mondta Treleaven. – Kezdjük el. – A rádiókezelőhöz lépett. – Tudja hozni egyenesben a 714-est?

– Igen, kapitány. Jó a vétel. Bármikor hívhatjuk őket.

– Akkor tegye azt.

A rádiókezelő adásra kapcsolt.

– 714-es járat. Itt Vancouver. Hall engem? Vége.

– Igen, Vancouver – sugározta Spencer hangját az erősítő. – Tisztán halljuk. Folytassa, kérem.

A kezelő Treleavennek nyújtotta az asztali mikrofont.

– Oké, kapitány. Minden a magáé.

– Adásban vagyok?

– Most mehet.

Treleaven kézbe fogta az asztali mikrofont, és hátat fordított a többieknek. Széttérpesztett lábbal állt, kifejezéstelen, hideg szeme a falitérkép egy pontjára meredt. Mikor beszélni kezdett, a hangja nyugodt volt és egyenletes, telve legalább a hallgató számára – könnyed magabiztossággal. Ahogy elkezdte, a többiek szemmel láthatóan megkönnyebbültek, mintha természetes tekintélye átmenetileg felmentette volna őket a nyomasztó felelősség alól.

– Halló, 714-es járat – mondta. – Itt Vancouver. Paul Treleaven a nevem, a Cross-Canada Airlines kapitánya vagyok. Az a megbízásom, hogy segítsék magának behozni a gépet. Térjünk a tárgyra! Tudom, hogy George

Spencerhez beszélek. Szeretném, ha egy kicsit bővebben beszámolna a repülési jártasságáról, George.

A háta mögött Burdick arcának petyhüdt ráncait leküzdhetetlen, ideges rángások kezdték remegtetni.

HÉT

03.25 – 04.20

Spencer megmerevedett, és önkéntelenül a mellette levő székben ülő lányra pillantott, aki a műszerpanel fényeinek zöldes izzásában őt nézte. A férfi elfordította tekintetét, és feszülten figyelt.

– Például mennyi a repülőideje? – mondta Treleaven. – Itt az áll az üzenetben, hogy maga egymotoros vadászgépeken repült. Egyáltalán van valami gyakorlata több motoros gépek vezetésében? Halljuk, George.

Spencer szája annyira kiszáradt, hogy először alig bírt megszólalni. Megköszöri a torkát.

– Halló, Vancouver, itt a 714-es. Örülök, hogy bekapcsolódott, kapitány. De ne áltassuk egymást, kérem. Azt hiszem, mindketten ismerjük a helyzetet. Mostanáig kizárólag egymotoros gépeken, Spitfire-eken és Mustangokon repültem, körülbelül ezer órát. De az kilenc-tíz éve volt. Azóta hozzá se nyúltam ilyesmihez. Megértette? Végeztem.

– Ne izgassa magát, George. Olyan ez, mint a biciklizés, nem lehet elfelejteni. Várja a hívásomat, jó?

Vancouver Irányítóközpontban Treleaven lenyomta a kezében tartott mikrofon nyelén a kikapcsológombot, és egy papírdarabra pillantott, amit a felügyelő tartott elé.

– Próbálja ebbe az irányba hozni – mondta a felügyelő. – A légierő az előbb ellenőrizte radaron. – Elhallgatott, majd folytatta. – A hangjából ítélve igencsak be van gyulladva, mi?

– Igen; ki ne lenne az ő helyében? – fintorgott Treleaven elgondolkodva. – önbizalmat kell adnunk neki – mondta. – Anélkül semmi esélye. Bármilyen történik, nem szabad elveszítenie a fejét. Halkabban, lesz szíves? – szólt a felügyelő helyettesére, aki telefonált. – Ha ez a fickó nem hallja tisztán, amit mondok, egykettőre bajba kerül, és akkor már nem tudunk segíteni rajta. – Aztán a diszpécserhez fordult. – Oké. Gondja legyen rá, hogy ne veszítsük el velük a kapcsolatot. – Adásra kapcsolt. – 714-es. Itt Treleaven. Még mindig robotpilótán vannak, igaz?

– Igen, úgy van, kapitány – jött a válasz.

– Minden rendben, George. Egy perc, és kikapcsolhatja a robotpilótát, és kézbe veheti az irányítást. Miután kissé begyakorolta magát, valamit változtatni fog az útirányukon. Nagyon figyeljen, mielőtt bármihez hozzányúlna. Mikor kézbe veszi a gépet, a vezérművek súlyosnak, nehézkesnek tűnnek majd egy vadászgéphez képest. De ne izgassa magát! Ez egészen rendjén való. Jókora gép az ott fent, úgyhogy finoman, nyugodtan lásson neki. Állandóan figyelje az utazósebességet, és ne engedje 120 csomó alá esni, ameddig a futóművek és a szárnylapok csukva vannak, mert lelassulnak. Ismétlem. Állandóan legyen teljesen biztos benne, hogy utazósebességük nem esik 120 csomó alá. Most még egy dolog. Van valaki ott fent, akinek átadhatja a rádiót, hogy magára csak a repülés maradjon?

– Igen, Vancouver. Velem van a stewardess, most ő veszi át a rádiót. A magáé, Janet.

– Halló, Vancouver. Itt Janet Benson, a stewardess. Vége.

– Nocsak, maga az, Janet – mondta Treleaven. – Akármikor megismerném a hangját. Maga közvetíti nekem, amit George mond. Jó? Most, Janet, azt akarom, hogy tartsa szemmel a sebességmérőt. Ne felejtse el, hogy a haladási sebesség tartja a levegőben a gépet. Ha túlságosan alacsonyra hagyják esni a sebességet, a gép lelassul és lezuhan. Ha 120 körüli értéket mutatna a sebességmérő, azonnal szól George-nak. Megértette, Janet?

– Igen, kapitány. Értem.

– Magának szól, George. Csinálja lassan, finoman. Azt akarom, hogy kapcsolja ki a robotpilótát – jelzése tisztán látható a kormánytörzsön –, és vegye át a gép irányítását, egyenes irányban és szinten tartva. George, figyelje a panelen levő dőlésmérőt. Janet, maga ügyeljen a sebességre. 120, emlékezzen, maradjanak fölötte. Akkor minden rendben. Rajta, most.

Spencer leengedte jobb kezét, és megragadta a robotpilóta kioldóját. Arca merev volt. Lábával a kormánypedálon, bal kezét a mozgó kormánytörzsön tartva megacélozta magát.

– Mondja neki, hogy most kapcsolok át – szólta Janetnek. Keze egy pillanatig a kapcsolókart babrálta. Aztán elhatározta magát, átfordította. Kissé balra billent, de óvatosan helyrehozta az irányt, és a gép eléggé jól reagált lábai nyomására a kormánypedálon. A vezérmű remegése úgy futott keresztül a testén, akár a villamos áram.

– Szóljon neki, hogy oké – mondta kapkodva, pattanásig feszült idegekkel.

– Itt 714-es. Egyenesen és szinten repülünk. – Csodálatraméltóan édesnek és nyugodtnak érezte Spencer Janet hangját.

– Jól csinálta, George. Amint már kézben érzi a gépet, próbálkozzon néhány enyhe kanyarral, két-három fokosokkal, nem többel. Látja a fokmérőt? Majdnem egyenesen a szeme előtt van kissé jobbra, éppen a panel fény

ellenzőjénél. Vége. – Treleaven erőlködéstől csukott szemmel idézte maga elé a pilótafülke berendezését. Felnyitotta a szemét, és odaszólt a diszpécsernek. – Figyeljen. Rengeteg munkám van ezzel az emberrel a levegőben, de meg kell kezdenünk az érkezés-bevezetés és a landolás tervezését, amíg még bőven van rá időnk. Kapcsolja ide a radarkezelők főnökét, legyen szíves, és hagyja, hogy beszéljek vele.

Spencer nagyon óvatosan kinyújtotta bal lábát, és kieresztette a kormánytörzset. Ezúttal úgy tűnt, évszázadok telnek el, mielőtt a gép válaszolt volna a mozdulatára, és ezt leolvashatta volna az enyhén kilengő műszerről. Elégedetten megpróbálkozott az ellenkező mozdulattal, de most riasztó eredménnyel. Lepillantott a sebességmérőre, és ijedten látta, hogy 180 csomóra lassultak. Sietve egyenesbe hozta a megbillent gépet, és újból megkönnyebbülten sóhajtott, mikor a sebességük lassan 210-re emelkedett. A legmesszebb menő óvatossággal kell kezelnie a vezérművet, amíg igazán hozzászokik a fáziseltolódáshoz; ez egyértelmű. Megint nyomni kezdte a nagy ellenállást kifejtő pedált, és fokozatosan érezte, hogy a gép válaszol. Ez alkalommal egyenesbe állította, mielőtt ellenkező irányba fordította volna a gépet, és így a sebességet is tartani tudta.

Janet futólag elmozdította tekintetét a műszerfalról.

– Hogy megy? – kérdezte vékonyka hangon.

Spencer vigyorogni próbált, nem sok eredménnyel. Átvillant rajta a gondolat, hogy olyan ez az egész, mint annak idején a kötelék gyakorlógépén, azzal a különbséggel, hogy akkor nem hatvan élet forgott kockán, és az oktató alig párlábnyira volt tőle, ugyanabban a helyiségben.

– Mondja meg, hogy kézi vezérléssel megyünk, és enyhe kanyarokat végzünk, mindannyiszor visszatérve az eredeti irányba – mondta.

Janet leadta az üzenetet.

– Már előbb meg kellett volna kérdeznem – jött Treleaven hangja –, milyen az időjárás ott fenn maguknál?

– Most itt minden tiszta – válaszolt Janet. – Kivéve alattunk, természetesen.

– Aha. Jó lesz, ha állandóan tájékoztat róla. George, most meg kell nyomjuk. Bármikor felhőrétegbe, nyugtalan légtömegekbe ütközhetnek. Ha ez előadódik, azt akarom, legyen rá felkészülve. Hogy kezelhető a gép?

Spencer átnézett Janetre.

– Mondja, hogy pokolian nehézkes, olyan, mint egy vízzel teli szivacs – szűrte a szavakat összeszorított fogai között.

– Halló, Vancouver. Nehézkes, mint a vizes szivacs – ismételte Janet.

Vancouver Irányítóközpontban néhány röpké másodpercre felengedett a feszültség, és a rádiópanel körül álló csoport tagjai egymásra mosolyogtak.

– Ez természetes érzés, George – mondta Treleaven megint elkomolyodva – , mert maga kisebb gépekhez szokott. Készüljön fel rá, hogy még nehezebb lesz, mikor úgy igazából meg akarja fordítani. Hamarosan megszokja.

– A radarfőnök van itt – szólt közbe a diszpécser.

– Várnia kell – mondta Treleaven. – Rögtön beszélek vele, amint lélegzethez jutok.

– Rendben.

– Halló, George – szólt Treleaven. – Kerülnie kell az erőteljes mozdulatokat a vezérművel, amit megszokott a vadászgépeknél. Ha hevesen bánik az irányító-berendezéssel, túlmanőverezi magát, és benne lesz a pácban. Érti? Vége.

– Igen, Vancouver, értettem. Vége.

– Most pedig, George, azt akarom, próbálja ki a sebesség növelését és csökkentését. Kezdetnek állítsa be úgy a gázadagoló berendezést, hogy 160-ra csökkenjen a sebesség, szinten tartott, egyenes haladás mellett. Csak nagyon figyelje a sebességet. Tartsa 120 fölött. A kormány kiegyenlítő rögtön a gázadagoló alatt van, a vezérmű tömbjén, alatta pedig a csűrőlap-kiegyenlítő. Érti? Vége.

Spencer fél kézzel mindezt ellenőrizte, miközben másik kezével és megfeszített lábakkal egyenesben tartotta a gépet.

– Rendben. Szóljon, hogy csökkentem a sebességet.

– Oké, Vancouver, úgy teszünk, ahogy mondja.

Tovaketyegett az idő, ahogy lassan vesztek sebességükből, 160-nál George beigazította a kiegyenlítő kűleit, és felemelt hüvelykujjai intett Janetnek.

– Itt 714-es, Vancouver, 160 a mutatón.

Treleaven várt, amíg leküszködte magáról a zakót, és csak utána kezdett beszélni.

– Rendben, George. Próbálkozzon egy kis emelkedéssel és ereszkedéssel. Úgy használja a kormánytörzset, mintha tojással lenne tele, és figyelje a sebességet. Tartsa 160-on. Közben érezze kézben a gépet. – Vége. – Letette a mikrofont. – Hol a radarfőnök?

– Itt.

– Milyen távolságról fogja be a gépet a radarszkópjuk? – kérdezte Treleaven.

– Úgy hatvan mérföld körül, kapitány.

– Akkor az egy ideig még nem megy. Hát – mondta Treleaven félig magának, félig Burdicknek –, nem lehet mindent egyszerre. Gondolhattam volna, hogy még mindig általános nyugati irányban haladunk. A következő hívással, gondolom, ellenőrizzük a haladási irányukat.

– Igen – szólta Burdick. Cigarettaival kínálta a kapitányt, de az visszautasította.

– Ha tartotta az irányt – folytatta Treleaven a falitérképre nézve –, nem térhetett le nagyon, és még javíthatunk rajta, amint bekerül a radar hatósugarába. Segített a légierő azzal az ellenőrzéssel.

– Nem repülhetne rádióirányítással? – kérdezte Burdick.

– Most éppen elég dolog van, amiért fájjon a feje. Ha megpróbálnám rádióirányításra venni, biztosan belegabalyodna a hullámhosszváltásokba meg a többi stikába. Inkább vállalom a kockázatot, Harry, és hagyom, hogy néhány mérföldre letérjen az irányról.

– Ebben van valami – hagyta rá Burdick.

– A következőképpen csináljuk majd – mondta a pilóta, és a radarfőnökhöz fordult. – Én beszélek vele. Engem már ismer.

– Rendben, uram.

– Ahogy megjelenik a radarszkópján, értesít engem, a többi meg az én dolgom, össze tudnak kötni egyenesen a radarszobával?

– Azt mi elintézzük – mondta a diszpécser.

– És hogy lesz a végső bevezetés? – kérdezte a radarfőnök.

– Ugyanígy fogjuk csinálni – válaszolt Treleaven. – Amint rajta lesz a képernyőn, és biztosan tartja az irányt, átköltözünk a toronyba. Maga oda fog jelenteni, mi pedig döntünk a kifutóról, és kimódoljuk a bevezetést.

– Igen, uram.

Treleaven felvette a mikrofont, de várt vele, mert elkapta a felügyelő tekintetét, aki éppen letett egy telefonkagylót.

– Davidson doktor a földszinten van – mondta a felügyelő.

– Mit mond?

– Értesüléseink alapján egyetért a fedélzeten levő orvos diagnózisával. Úgy tűnik, mindenekelőtt botulizmusra gyanakszik.

– Az mi, az isten szerelmére?

– Valami nagyon súlyos ételmérgezésfajta a jelek szerint. Hozzuk fel az orvost, hogy rádiókapcsolatba lépjen velük?

– Nem, Mr. Grimsell. Sokkal fontosabb most a gép vezetése. Hagyjuk rájuk, kérni fogják az orvosi tanácsot, ha kell nekik. Amennyire tehetem, nem akarom elvonni Spencer figyelmét a munkáról. Szeretnem Davidsont készenlétben tartani arra az esetre, ha szükség lesz rá. – Treleaven a mikrofonba szólt. – Halló, George Spencer. A műszereknél ne feledje a fáziseltolódást. Csak nyugodtan. Megértette?

Szünet következett, majd a válasz.

– Megértettem, Vancouver. Vége.

Spencernek úgy tűnt, mintha a gondolataiban olvasna a kapitány. Lassan előremozdította a kormányt, majd vissza, de a gép nem válaszolt. Most megint megpróbálta, ellökve magától a rudat. Először alig érezhetően, de süllyedni kezdett a gép orra. Aztán annyira váratlanul érte a zuhanás, hogy a sok egy pillanatra megbénította. Janet az ajkába harapott, hogy ne sikoltson. A sebességmérő mutatója elkezdett pörögni... 180... 190... 200... 220. Spencer egész testsúlyát bedobva küzdött a kormányrúddal, hogy visszafordítsa a gépet. Mintha életre kelt volna előtte a műszerfal. Az emelkedést és ereszkedést jelző műszerek mutatói az üveg alján remegtek: a látóhatárt jelképező panelen lefele billent a pici repülőgép bal szárnya, és ijesztő módon ebben a pozícióban állapotodott meg. A magasságmérő 100-as mutatója visszafele pörgött; az 1000 lábakat jelző szintén, bár nem annyira sebesen, mégis ijesztő gyorsasággal, míg a 10 000 lábakat mutató tű máris megállapodott, nadírjába ragadva.

– Gyerünk, te tunya, nyomás! – kiáltotta Spencer, mikor a gép orra végre engedelmeskedett. Figyelte a magasságmérő három mutatóját, ahogy agonizáló lassúsággal srófolódtak felfelé, fokozatosan jelezve a növekvő magasságot. – Sikerült! – mondta megkönnyebbülten Janetnek, feledve, hogy túlmanőverezett.

– Vigyázzon, vigyázzon a sebességre! – kiáltott a lány.

Tekintete a számlapra villant, melyen újból sebesen csökkentek az értékek. 160... 150... 140. Aztán megvolt. A gép egy sóhajtással megint megnyugodott, és vízszintes, egyenletes haladásba kezdett.

– Jesszusom, ez meredek volt – mormogta.

Janet még mindig a sebességmérőt figyelte.

– 160. Most jól van.

Kinyílt mögöttük a pilótafülke ajtaja. – Mi baj? – hallották Baird doktor hangját.

– Bocsánat, doktor. Próbálok "érezni" a gépet – felelte Spencer hangosan, a műszerfalon tartva tekintetét.

– Nos, csak vigyázva, amennyire lehet, lesz szíves? Elég rosszul állnak a dolgok ott hátul. Hogy vannak?

– Finoman, egész finoman, doktor – mondta Spencer, ajkát nyalogatva. Az ajtó megint bezárult, és Treleaven hangja jutott el hozzájuk.

– Halló, George Spencer. Minden oké? Vége.

– Minden kézben, Vancouver – válaszolt Janet.

– Jó. Mi a haladási irányuk, George? Spencer lepillantott.

– A mágneses iránytű még mindig körül mutat, és igencsak tartottam magam hozzá, mondja meg neki. – A lány tolmácsolta a szavait.

– Nagyon helyes, George. Próbálja tartani ezt az irányt. Kicsit eltérhet tőle, de szólni fogok, mikor kell módosítania. Most azt akarom, tapasztalja ki, hogyan kezelhető a gép csökkentett sebesség mellett, mikor ki vannak eresztve a futóművek és a szárnylapok. De ne csináljon semmit, amíg nem adok rá utasítást. Tiszta? Vége.

Janet elfogta Spencer bólintását, és megkérte Treleavent, hogy folytassa.

– Halló, 714-es. Mindenekelőtt a gázt kissé fogja vissza, de ne nagyon; és tartsa állandóan 160 csomón a sebességet. Állítsa be a kiegyenlítést, hogy tarthassa a vízszintes haladást. Majd szóljon, mikor megvan. Vége.

– Figyelje az utazósebességet, Janet – szólta oda Spencer, és kihúzta magát.

– Lendülőskor majd be kell mondania nekem, úgyszólván akár most is elkezdheti a gyakorlást.

– 190-en van – sorolta Janet –, 200... 190... azt mondta, 160. Mr. Spencer.

– Tudom, tudom. Kicsit még le fogom fékezni.

A gázadagoló karokhoz nyúlt, és hátrahúzta őket.

– Mennyi, Janet? Mekkora a sebesség?

– 190, 180, 175, 170, 165, 155, 150... ez túl kicsi!

– Tudom. Figyelje! Figyelje!

Keze gyengéden, szinte simogatva állította pontos helyzetbe a gázadagoló karokat, hogy elérje a kívánt sebességet. Janet szeméi a műszer rezgő mutatójára szegeződtek.

– 150, 150, 155, 160... stabil! Stabil 160. Spencer felfújt arccal eresztette ki a levegőt.

– Pfü! Ezt bevette. Jelentse, Janet.

– Halló, Vancouver. Sebességünk stabil 160. Vége.

Treleaven hangja türelmetlen volt, mintha azt várta volna tőlük, hogy hamarabb végeznek.

– Oké, 714-es. Namármost, George. Állítsa 15 fokra a szárnylapokat, de vigyázzon, ne többre. A fogantyú a vezérmű tömbjén van, egészen alul és jól látható; 15 fok azt jelenti, hogy a második rovátkáig lehúzza a fogantyút. A jelzőműszer a panel közepén van, a központi panelen. Mind a kettőt megtalálta? *Látja őket? Vége.*

Spencer megtalálta a fogantyút.

– Jelentse nekik – mondta Janetnek –, de inkább csinálja *maga*. Rendben?

Janet jelentett Vancouvernek, és kezével a fogantyún várakozott.

– Halló, 714-es. Mikor szólok, nyomják le teljesen, és figyeljék a jelzőt. Ha 15 fokot mutat a tű, húzza fel a fogantyút a második rovátkáig. Figyeljen és készüljön fel rá. Azok a lapok gyorsan leeresztkednek. Minden tiszta?

– Készen vagyunk, Vancouver – mondta Janet.

– Rendben. Akkor, mehet. Janet készült lenyomni a fogantyút, aztán riadtan kapta fel a fejét.

– A sebesség! 125-re esett.

– Úristen! – Spencer előretolta a kormánytörzset. – Visszaolvasni! Visszaolvasni! – dörögte.

A hirtelen oldalra lóduló gép szájukig emelte a gyomrukát. Janet jóformán kuporgott a panel előtt, a számokat zsolozsmázva.

– 135, 140, 150, 160, 175... nem tud 160-ra visszamenni?

– Próbálok, próbálok. – Megint lecsillapította a gépet, és addig igazgatta a műszereket, amíg a sebességmérő mutatóját a kívánt értékre csalogatta. Ingujját sietve végighúzta homlokán, attól tartva, hogy túl sok ideig kellene elengednie a kormányt, ha elő akarná venni a zsebkendőjét. – Itt van. 160, nem?

– Igen, ez már jobb.

– Hála istennek. – Spencer hátradőlt ültében. – Nézze, lazítsunk egy percre, majd utána. – Végre sikerült elmosolyodnia. – Láthatja, micsoda pilóta vagyok. Tudhattam volna, hogy ez lesz belőle.

– Nem, nekem kellett figyelnem a sebességet. – A lány mély lélegzetet vett, hogy csillapítsa szívdobogását. – Szerintem csodálatosan csinálja – mondta. Hangja enyhén remegett.

George Spencer figyelmét ez nem kerülte el. Azonnal válaszolt rá, túlzott szívéllyességgel.

– Egy szava sem lehet, hogy nem figyelmeztettem. Akkor gyerünk, Janet. Indítsunk.

– Halló, George – recsegett Treleaven hangja a fülhallgatókban. – Lent vannak már a szárnylapjai?

– Éppen most fogunk neki, kapitány – mondta Janet.

– Megállni. Elfelejtettem szólni, hogy veszteni fognak a sebességből, mikor leeresztik a szárnylapokat. Fogják vissza 140-re. Vége.

– Hát, akármi legyenek!... – tört ki Spencer. – Irtó kedves tőle. Még hogy elfelejtette!

– Valószínűleg odalent is izgatottak – mondta Janet, aki nagyon is el tudta képzelni a repülőtéren kialakult helyzetet. – Köszönöm, kapitány – szólt a mikrofonba. – Most kezdjük. Vége. – Spencer bólintására lenyomta a fogantyút, ameddig csak lehetett, mialatt a férfi a jelzőműszert figyelte.

– Rendben. Most vissza a második rovásig.

Végtelen óvatossággal eresztette 140-ig a sebességmérő mutatóját, míg végre meg nem állapodott rajta.

– Szóljon le, Janet.

– Halló, Vancouver. Szárnylapjaink 15 fokra leengedve, sebesség 140.

– 714-es. Még mindig vízszintesen haladnak?

Spencer bólintott

– Mondja meg neki, hogy igen, többé-kevésbé legalábbis.

– Halló, Vancouver. Többé-kevésbé.

– Oké, 714-es. Most következik a futóművek leeresztése. Utána úgy fogjuk érezni a gépet, mint landoláskor. Próbáljon állandó magasságot tartani, sebességet pedig 140-en. Mikor felkészült – és legyen biztos benne, hogy *felkészült* –, eressze ki a futóműveket, és a sebességet hagyja visszaesni 120-ra. Valószínűleg több gázt kell adagolnia, hogy tartani tudja a sebességet, és a kiegyenlítését is be kell állítania. Értette? Szóljon, ha nem biztos valamiben. Vége.

– Kérdezze meg – mondta Spencer –, mi legyen a légcsavarokkal és a keverékkel.

Janet kérdésére Treleaven odaszólt Burdicknek.

– Nos, ez a fickó gondolkozik, akárhogy is. – A mikrofonba folytatta. – Azt egyelőre hagyja. Koncentráljon, hogy kieresztett kerekekkel és szárnylapokkal tartsa állandóan a sebességet. Később teljes műszerellenőrzést végzünk a landoláshoz. Vége.

– Értettem, mondja meg neki – szólt Spencer. – Most kiengedjük a kerekeket. – Nyugtalanul pillantott a lába melletti váltókarra. Sokkal jobb gondolatnak látszott, ha mindkét kezét a kormányon tartja. – Nézze, Janet, gondolom jobb lenne, ha maga működtetné a futószerkezet karját, és bemondaná a sebességet, mikor kint vannak a kerekek.

Janet engedelmeskedett. Haladási sebességük annyira csökkent, mintha lefékezték volna a gépet. Ültükben lökés rázta meg őket.

– 130, 125, 120, 115... túl alacsony.

– Csak mondja!

– 115, 120, 120... stabil 120.

– Csak elkapom ezt a masinát – lihegte Spencer. – Olyan, mint a Queen Mary.

Treleaven hangja jelentkezett, árnyalatnyi aggodalommal.

– Minden oké, George? Már kint kéne legyenek a kerekei.

– Kerekek kieresztve, Vancouver.

– Figyelje a zöld fényt, azt mutatja, hogy rögzítve vannak. Van egy nyomásmérő is a központi panel bal szélén, a zöld zónában kell hogy legyen a mutatója. Ellenőrizze!

– Megvannak? – kérdezte Spencer. Janet megnézte és bólintott. – Mondja meg neki!

– Igen, Vancouver. Minden hibátlan.

– És mondja azt is, hogy még mindig olyan, mint a vizes szivacs, csak még sokkal inkább.

– Halló, Vancouver. A pilóta azt mondja, még mindig olyan a gép, mint a vizes szivacs, csak még sokkal inkább.

– Ne aggódjon miatta. Most pedig teljesen kieresztjük a lapokat, attól majd tényleg érezni fogja, milyen a gép landoláskor. Hamarosan kitapasztalja. Most nagyon figyeljen rám. Engedje ki egészen a lapokat, csökkentse a sebességet 110 csomóra, és tartsa egyensúlyban a gépet. Állítsa be a gázt, hogy tartsa a magasságot. Majd útbaigazítom, hogyan tartsa a magasságot és a sebességet, mialatt visszahúzza a futóműveket és a lapokat Vége.

– 110-et mondott, kapitány? – kérdezte Janet idegesen.

– Pontosan 110-et, Janet. Kövessék pontosan, amit mondok, és nem lesz miért aggódniuk. Igazán tiszta minden, George?

– Mondja, hogy igen. Most egészen kiengedjük a lapokat.

A lány még egyszer erősen lenyomta a fogantyút, és a gép lassulni kezdett.

– 120, 115, 115, 110, 110...

Spencer nyugalmat kényszerített magára, a hangja feszült volt.

– Minden rendben, Janet. Tudassa vele. Istenre mondom, ez legalább egy tonna.

– Halló, Vancouver. Lapok egészen kieresztve, utazósebesség 110. Mr. Spencer azt mondja, súlyosabb, mint valaha.

– Szépen megy, George. A végén még hivatásost faragunk magából. Most visszacsináljuk az egészet, majd megismételjük az eljárást bizonyos változtatásokkal, a légsavarokat, keveréket és a többit illetően. Oké? Vége.

– Megint! – morogta Spencer. – Nem tudom, hogy fogom bírni cérnával. Rendben, Janet.

– Oké, Vancouver. Készen állunk.

– Rendben, 714-es. Fordított eljárással állítsák vissza a lapokat 15 fokra, a sebességet pedig 120 csomóra. Kicsit vissza kell fognia a gázt, hogy tarthassa a sebességet. Kezdje el.

Janet lenyúlt, megragadta a fogantyút, és megrántotta. Meg se mozdult. Közelebb hajolt, és megint megpróbálta.

– Mi van? – kérdezte Spencer.

– Valami beragadás. Most valahogy nem tudom megmozdítani.

– Az nem lehet. Húzza meg jó erősen.

– Bennem lesz a hiba. Egyszerűen mozdítani sem tudom.

– Lássam. Engedjen. – Kezét levette a kormánytörzsről, és erőlködés nélkül húzta vissza a fogantyút. – Na látja. Érzés kell hozzá. És ha most megállítja a második...

– Vigyázzon! – sikoltott a lány. – A sebesség!

90 volt, 75 felé haladt.

Ellenszegülve a pilótafülke hirtelen éles dőlésének. Spencer tudta, hogy csúnyán zuhannak, és kezdődik a pörgés. Ne veszítsd el a fejed, parancsolt magára vadul, *gondolkozz*. Ha pörögni kezd, végünk van. Milyen irányú a dőlés? Bal oldali. Próbálj visszaemlékezni, mire tanítottak a repülőiskolában. Törzs előre, és kormány erősen ellenkező irányba. *Törzs előre*. Elöl tartani! Kezdünk gyorsulni. Ellentétes kormány! Most! Figyeld a műszereket. Nem lehetnek rendben, érzem, hogy borulunk! Nem, bízzál bennük. Bíznod kell bennük. Felkészülni! Ki fog egyenesedni. Ez az. Gyerünk!

– A hegyek! – kiáltott fel Janet. – Látom a földet!

Vissza! Vissza! Nem túl gyorsan. Sebességet tartani, állandóan. Kijövünk... Kijövünk belőle! Jóságos úristen, kijövünk belőle!

– 105, 110, 115... – Janet elfulladva olvasta le a számokat. – Már semmi se látszik. Ködbe kerültünk, vagy mi.

– Húzza vissza a kerekeket!

– A hegyek! Muszáj...

– Vissza a kerekekkel, azt mondtam! Kicsapódott a pilótafülke ajtaja. Kiabálás, dühödt hangok hallatszottak.

– Mit csinálnak! – ordított egy nő.

– Valami baj van! Megyek és utánanézek, mi az!

– Vissza az üléseikbe! – Ez Baird hangja volt.

– Engedjen át!

Egy férfi alakja töltötte be az ajtókeretet, bebámult a sötét pilótafülkébe. Előretántorodott, kapkodott, hogy valamiben megkapaszkodhasson, és hitetlenkedéstől megkövültén meredt Spencer tarkójára, majd a padlón elterült két férfi testére. Szája hang nélkül mozgott egy pillanatig. Aztán a nyitott ajtóhoz menekült, és mindkét kezével megragadta a keretet, ahogy kihajolt rajta. – Ez nem a pilóta! – sikoltotta. – Mindnyájunkat meggyilkolnak! Le fogunk zuhanni!

NYOLC 04.20 – 04.35

A Vancouver! repülőtér utasfogadási épületének bejáratánál a ködös fénykoszorúval övezett neonfények visszaverődtek a nedvesen csillogó kocsifelhajtón. A széles aszfaltcsík az időközönként felbukkanó érkező vagy induló repülőtéri buszoktól eltekintve általában csendes szokott lenni ebben a kora hajnali órában, de most egészen más képet mutatott. A folyó szárazföld

felé eső partján, a magas útról a repülőtérre vezető letérőnél rendőrségi járőrökcsi zárta el félig az utat, tetején állandó figyelmeztetőként villogó megkülönböztető jelzéssel. Az Airport Roadra beengedett kocsikat egy rendőr azonnal az épület bejáratától távoli parkolóhelyekre irányította. Utasaik halkán beszélgettek, toporogva próbálták melegen tartani magukat, kis ideig kint maradtak a nedves éjszakában, hogy figyelhessék az időről időre érkező tűzoltósági gépeket és mentőkocsikat, amelyek pár másodpercre megálltak utasításokért, mielőtt gyülekezőhelyeikre vonultak volna. Egy csillogó, vörös roncsmentő vontató rákapcsolt és eldübörgött, majd a motorzajt követő hirtelen röpke csendben egy autórádió hangja hatolt el tisztán több yardnyi távolságra.

– Hölgyeim és uraim, legfrissebb jelentésünket hallják a vancouveri repülőtérről. Az itteni hatóságok hangsúlyozzák, a városban semmi ok a riadalomra, pánikra, annak ellenére, hogy a Maple Leaf légitársaság járatát gyakorlattal nem rendelkező pilóta hozza be a légtérbe. Megteszik az összes elővigyázatossági intézkedést, hogy figyelmeztessék a repülőtér környékén lakókat, és jelen pillanatban özönlik a segítség a Sea Islandre, a süszéghelyzet megoldására. Ezt az adót hallgassák további tudósításokért.

Sárral telefröcskölt Chevrolet fékezett vadul az épületnél, bekanyarodott a parkolóba, abroncsai bántóan csikorogtak az aszfalton, és hirtelen megállt. Szélvédőjére baloldalt vörös címkét ragasztottak, SAJTÓ felirattal. Nyitott felöltőt viselő, testes, öszülő férfi szállt ki belőle, és bevágta az ajtót. Az utasfogadási épülethez sietett, biccentett a rendőrnek, és beviharzott. Kikerült két fehér köpenyes orvost, körülnézett a Maple Leaf Airlines pultját kutatva, majd odasietett. A pult mellett két férfi beszélgetett egy egyenruhás légitársasági alkalmazottal; a jókora ember érintésére egyikük megfordult, és üdvözlésképpen röviden elmosolyodott.

– Hogy áll a meccs, Terry? – kérdezte a testes férfi.

– Leadtam az irodának, amit megtudtam, Mr. Jessup – mondta a fiatalember. – Ez itt Ralph Jessup, a *Canadian International News*-től – mutatta be az újságíró a légitársasági alkalmazottnak.

– Itt ki kezeli a dolgot? – kérdezte Jessup.

– Azt hiszem, Mr. Howard készül beszámolóra a sajtószobában – mondta a légitársaság embere.

– Indulás – szólt Jessup. Karjánál fogva magával húzta fiatal kollégáját. – Fotóskülönítményt küld az iroda? – kérdezte.

– Igen, de itt lesz a többi lap is, teljes létszámmal. Még a filmhíradások is idejében felvonulhatnak.

– Hm. Emlékeztess az irodát, hogy fedezzék le a híd környéki házak esetleges kiürítését. Ugyanaz az ember befoghatja a reptér közvetlen

környezetét is. Ha átmászik a drótkerítésen, csinálhat egy-két szerencsés felvételt a lezuhanásról, és gyorsabban visszaindulhat, mint a többiek. Ki ez a fickó, aki vezeti a gépet?

– Valami George Spencer, Torontóból. Ennyit tudunk.

– Nos, arra a vonalra a torontói összekötőt fogja ráállítani az iroda. Most csípjél el egy telefonfülkét itt, az utasfogadásiban, és ki ne mozdulj belőle, akármi történjék. Tarts nyitott vonalat az irodával.

– Igen, Mr. Jessup, de...

– Tudom, tudom – mondta Jessup együttérzéssel –, de ez van. Ha a sajtószobában összegubancolódnának a telefonok, szükségünk lesz arra a különvonalra.

Lebegő kabátszárnyakkal maga mögött, dühödött bikához hasonlóan, leszegett fejjel vágott keresztül a csarnokon, elhagyta az utasfogadási részt, és a sajtószoba felé tartott. Ott már összegyűlt néhány riporter, hárman beszélgettek, egy másik a helyiség közepén álló terjedelmes asztalon levő hat-nyolc írógép egyikét verte, ketten pedig a faburkolatú falak mentén kétoldalt sorakozó telefonfülkék közül használtak egyet-egyét. A padlón fotófelszerelések halmozódtak.

– Nos, mire vártok, fiúk? – kérdezte Jessup kajánul.

– Szia, Jess – üdvözölte az egyik férfi. – Howard hol van? Találkoztál vele?

– Azt mondták, már elindult. – Jessup kirázott magának egy cigarettát. – Nos, ki mit tud?

– Éppen hogy ideértünk – mondta Stephens a *Monitor*-tól. – Felhívtam a felügyelő irodáját, és elküldték a francba.

– Nektek, fiúk, könnyű dolgotok van – jegyezte meg Jessup, miközben rágyújtott, és kiköpött egy dohányszálat, – Túl késő már a reggeli számhoz, az esti kiadásig pedig van idő bőven, hacsak nem nyomtok egy délelőtti különkiadást. Könnyű észrevenni, kik dolgoznak. – A telefonfülkékben levők felé intett; egyikük a CP-től volt, a másik az UPA-tól.

– Csak pakold magad, Jess – mondta Stephens. – A telefontudósító fickóidat hallgatva azt hinné az ember...

– Hagyjátok abba a marakodást – vágott közbe Abrahams a *Post-Telegram*-tól. – Nagyon jó lenne, hogy történne már valami. Hamarosan mindenki idecsődül, hogy mozdulni se tudunk majd.

Hirtelen minden szem az ajtó felé nézett: egy fiatal férfi lépett be, kezében papírlapokkal: Cliff Howard. Jókedvű és energikus lénye, kefefrizurája, keret nélküli szemüvege és diszkrét mintájú angol nyakkendői a repülőter megszokott, közkedvelt látványosságai közé tartoztak. Rá se mosolygott az újságírókra, bár legtöbbször személyes barátai voltak.

– Kösz, hogy nyugton maradtatok – mondta.

– Már majdnem abbahagytuk – felelt vissza Stephens. A két hírügynökségi tudósító sietve befejezte a telefonálást, és csatlakozott a többiekhez.

– Halljuk, Cliff – szólt az egyik. Howard Jessupra nézett.

– Látom, te is egyenesen az ágyból jöttél ide, Jess, mint én – jegyezte meg, fejével a Jessup zakója alól kikandikáló pizsama felé biccentve.

– Igen – mondta Jessup röviden. – Nyomás, Cliff. Ki vele!

Howard a kezében tartott lapokra nézett, majd vissza a körülötte gyülekező emberekre. Homlokát verejtékréteg borította.

– Rendben van – mondta. – A helyzet a következő: Torontóban kibérelték a Maple Leaf egyik Empressét, hogy szurkolókat szállítson a mai meccsre. Winnipeg után a pilóta és a másodpilóta megbetegedett. Az egyik utas ül a kormánynál. Ilyen típusú géppel még nem volt dolga. Rádióon diktálják neki, hogy mit csináljon. A Cross-Canada főpilótája, Paul Treleaven kapitány végzi a munkát, de a hatóságok úgy gondolták, tanácsos elővigyázatossági intézkedésként kiüríteni a környéket és rendkívüli segéderőt bevonni, baleset esetére. Elhallgatott.

– És? – dörmögte az egyik újságíró.

– Azt hiszem, ennél sokkal többet nem mondhatok – mentegetőzött Howard. – Amit lehet, mindent megteszünk, és igazán hálás lennék, ha...

– Az isten szerelmére, Cliff, mivel etetsz minket? – méltatlankodott Stephens. – Hogy lehet az, hogy *mindkét* pilóta megbetegedett?

Howard kényelmetlenül vállat vont.

– Még nem tudjuk biztosan. Valami emésztési zavar lehet. Készenlétben várakoznak az orvosok.

– Ide hallgass, Cliff – szakította félbe röviden Jessup. – Ne ess bennünket dajkamesékkel. Máris annyira lyukas ez a sztori, hogy egy hajó is elsüllyedne tőle. Amit eddig mondtál, az irodánk már tudta, mielőtt idejöttünk volna. Kezdjük előlről. Mi igaz abból, amit az ételmérgezésről beszélnek?

– Ki az a fickó, aki a gépet vezeti? – toldotta meg Abrahams.

Howard mély lélegzetet vett. Elmosolyodott, és színpadias mozdulattal földre ejtette a jegyzeteit.

– Nézzétek, fiúk – mondta őszintén. – Ki fogom teregetni előttem; tudjátok, hogy soha nem hallgatok el semmit, amennyire tőlem telik. De ha egyszer kénytelen vagyok tartani a szám, szeretném, ha velem rúgnátok a labdát, így tisztességes, nem? Az ügy távlataival nem akarunk foglalkozni. Ami ma éjjel történik, komoly veszélyhelyzetet jelent, minek is tagadnám, de mindent megtettünk a kockázat csökkentésére, ami emberileg lehetséges. Az egész művelet a legjobb fényt veti a repülőtéri szervezet megbízhatóságára. Őszintén szólva, még soha nem láttam ilyen...

– A sztorit, Howard!

– Persze, persze. De meg akarom értetni veletek, hogy hivatalosan semmit sem mondhatok a repülőter és a Maple Leaf Airline nevében. A légitársaság egész figyelmét a szó legszorosabb értelmében a gép biztonságos lehozatala köti le; és engem azért vontak be, hogy segítsék nektek, fiúk. – Felcsörrent egy telefon, de senki nem vett róla tudomást. – De rendben van – mondta Howard. – Értesüléseim szerint járvány tört ki a gépen, minden valószínűség szerint ételmérgezés. Természetesen megtettünk minden...

– Úgy érted – vetette közbe valaki –, hogy romlott volt a fedélzetre került étel?

– Erre a kérdésre még senki nem tud válaszolni. Ennyi az egész, amit mondhatok, és azt akarom, jól értsétek meg. Torontóban köd késleltette a gép indulását, és későn érkezett Winnipegbe, annyira, hogy a rendes ellátók már nem álltak rendelkezésére. Helyettük egy másik cégtől szerezték be az ételt, amely részint hal volt, és előfordulhat, ismétlem, előfordulhat, hogy az a hal romlott volt. A winniepegi közegészségügyi szervek időközben már megindították a vizsgálatot.

– Halljunk valamit a fickóról, aki átvette a gépet – ismételte Abrahams.

– Kérem, értsétek meg – folytatta Howard –, hogy a Maple Leaf Légitársaság a legszigorúbb higiéniai előírásokhoz tartja magát. Milliő alkalom közül egyszer fordulhat elő ilyen baleset annak ellenére, hogy a legprecízebb...

– És ki az a fickó a kormánynál?

– Mindent a maga idejében – mondta Howard ravaszul, mintegy elhárítva a kérdések ösztüzét. – A gép legénysége a Maple Leaf egyik legtapasztaltabb együttese, és tudjátok, ez mennyit jelent. Lee Dunning kapitány, Peter Levinson első tiszt és Janet Benson stewardess, itt vannak a legapróbb részletek is...

– Spórolj meg – mondta Jessup. – Ez ráér. – Két újabb újságíró viharzott be a szobába és nyomakodott közéjük. – Mi a sztori arról az utasról, aki a gépet vezeti?

– Úgy értesültem, hogy az első tiszt, majd a kapitány is megbetegedett. Szerencsére akadt egy utas a fedélzeten, aki valamikor repült, és átvette a gép irányítását, még hozzá a legzavartalanabbul. Neve George Spencer, feltehetőleg Winnipegből; ott ült gépre.

– Azt mondod, valamikor repült – állhatatoskodott Abrahams. – Úgy érted, légitársasági pilóta volt?

– Nos, nem – vallotta be Howard. – Úgy hiszem, a háború alatt repült kisebb gépeken...

– A háborúban? Mikor volt az már!

– Miféle kisebb gépeken? – kérdezte Jessup.
– Spitfire-okon, Mustangokon, igen sokféle...
– Állj csak meg. Azok vadászgépek voltak. Ez az ember háborús vadászrepülő?

– Végül is a repülés, az repülés – erősködött Howard. – Paul Treleaven kapitány instruálja rádión, a Cross-Canada főpilótája, egészen a földre szállásig.

– De a pokolba is – mondta Jessup hitetlenkedve –, az Empress négymotoros gép. Hány lóerős?

– Gondolom, úgy 8000 körüli.

– És azt akarod mondani, hogy egy háború alatt egymotoros gépekhez szokott néhai vadászrepülő ennyi év után el tud bánni a több motoros személyszállítóval? – Tolongás támadt, két-három riporter a telefonfülkék felé törtetett.

– Természetesen fennáll némi kockázat – ismerte el Howard –, biztonsági intézkedésként ezért folyamodtak a közvetlen környék kiürítéséhez. Szabadon kimondhatom, igencsak feszült a helyzet, de semmi oka nincs...

– Némi kockázat! – visszhangozta Jessup. – Párszor már én is vezettem repülőt, és el tudom képzelni, min mehet keresztül az a fickó. Halljunk róla valamivel többet.

Howard széttárta karját.

– Ennél többet nem tudok.

– Micsoda! – tört ki Stephens. – Ennyit tudsz valakiről, aki megpróbál lehozni egy gépre való... igaz is, *hányan* vannak a fedélzeten?

– Hatvankilencen, úgy hiszem, a legénységgel együtt. Van egy másolatom az utasnévsorról, ha akarjátok...

– Cliff – mondta Jessup bőszen –, ha ezzel begubózol...

– Mondtam már, Jess, csak ennyit tudok róla. Mindnyájan szeretnénk, ha több értesülésünk lenne, de nincs. A legutolsó jelentésből úgy láttuk, jól csinálja.

– Mennyi időnk van a lezuhanásig? – fokozta Abrahams a nyomást.

– Ne is gondolj ilyesmire – vágott vissza Howard megperdülve, hogy szembekerülhessen vele. – Körülbelül egy óra múlva várható a gép, esetleg hamarabb.

– Rádióirányítással hozzák be?

– Nem vagyok benne biztos, de úgy gondolom. Treleaven kapitány fogja földre beszélni. Mindent kézben tartunk, teljes mértékben. A légi utakat és a repülőteret szabaddá tették. A Városi Tűzoltóság minden eshetőségre készen segéderőket mozgósít.

– És ha, tegyük fel, túlrepül, bele az óceánba?

– Az nem valószínű, de a rendőrség riasztott minden rendelkezésre álló motoros bárkát is. Még nem találkoztam ennyire körültekintő felkészüléssel.

– Huhu, micsoda sztori! – ordította Abrahams, és bevágta magát a legközelebb álló telefonfülkébe; tárcsázás közben nyitva tartotta az ajtót, hogy figyelhessen.

– Cliff – mondta Jessup némi együttérzéssel a sajtóelőadó iránt –, meddig elég a gép üzemanyaga?

– Nem tudnám megmondani, de kell hogy legyen egy biztonsági határ – válaszolta Howard, meglazítva nyakkendőjét. Távolról sem hangzott meggyőzően. Jessup egy-két másodpercig összehúzott szemmel nézte. Aztán felöltött benne:

– Állj egy percre! – kiáltotta. – Ha ételmérgezés tört ki a fedélzeten, akkor az nemcsak a pilótákat ütötte ki, az nem lehet!

– Annyi segítség kell, amennyit csak küldeni tudtok – mondta Abrahams a telefonba. – Úgy fogom leadni, ahogy kapom. Ha már elég anyagotok lesz az első kiadáshoz, legjobb lesz, ha két befejezést írtok hozzá: katasztrófa, és csoda folytán landolás – de kivárni. Oké? Kapcsolj Berthez. Bért, kész? Indul. "Ma hajnalban a vancouveri repülőtér tanúja volt a leg..."

– Nézd, Jess – mondta Howard sietősen –, ez robban. Veheted akárhogy, de a jóisten szerelmére, légy igazságos az emeleten dolgozó népekhez. Csinálják, mint az örültek. Mindent megtettek, ami azon a gépen segíthet.

– Cliff, ismersz mindnyájunkat. Nem vágunk át. *Milyen* az utasok állapota?

– Betegek egypáran, de van orvos a fedélzeten, aki a lehetőségekhez mérten kezeli őket. Ha kell, készen állunk rádión orvosi tanácsot adni. A stewardess oké, Spencernek segít, közvetíti az üzeneteket. Most már tudtok mindent.

– Az ételmérgezés igencsak komoly dolog – folytatta Jessup könyörtelenül. – Úgy értem, az időtényezőn múlik minden.

– Úgy van.

– Ha nem kerülnek hamar földre azok a népek, még talán... meg is halhatnak?

– Körülbelül – ismerte be feszesre vont ajkakkal Howard.

– De... de hát ez a világ sztorija! Most mi a helyzet odafent?

– Nos, úgy tíz-tizenöt perce...

– Nem megy! – mennydörögte Jessup. – Ilyen helyzetben pár perc is változtathat a dolgokon. Azonnal tájékozódj, Cliff. Ma éjjel ki a szolgálatos felügyelő? Hívd fel, vagy megteszem én, ha úgy tetszik.

– Ne, egy ideig még ne, kérlek, Jess. Én mondom neked...

Jessup vállon ragadta a sajtóelőadót.

– Újságíró voltál, Cliff. A kimenetelétől függetlenül ez lesz az utóbbi évek legnagyobb légi sztorija, és ezt te is tudod. Itt egyetlen órán belül elszabadul a pokol – moccanni sem lehet majd a riporterektől, filmhíradósoktól, tévésektől meg minden. Most kell segíteni nekünk, hacsak nem akarsz, hogy elkezdjünk nyüzsgögni repülőtérszerte. Tudd meg nekünk a jelenlegi pontos helyzetet, és néhány percig szabadon szedheted a levegőt, mialatt keresztülvágjuk magunkat a sztorin.

– Oké, oké. Szállj le rólam, jó? – Howard felemelte az egyik házteléfono kagylóját. – Itt Howard. Az irányítószobát kérem. – Alsó ajkát biggyeszítve szólt Jessuphoz. – Miattad fognak kirúgni. Halló, Irányítás? Burdick ott van? Kössön össze, sürgős. Halló, Harry? Cliff. Tülekedik a sajtó, Harry. Tovább nem tudom visszatartani őket. A jelenlegi teljes helyzetjelentés kell nekik. Lapzárta előtt vannak.

– Persze! – horkantotta gúnyosan Burdick az irányítószobából. – Hogyne! Elintézzük nekik, hogy még lapzárta előtt lezuhanjon a gép! Mindent az újságírókért!

– Lassabban, Harry – nyomta meg a szót Howard. – Ezek a fiúk csak a munkájukat végzik.

Burdick leeresztette a telefonkagylót, és átszólt a felügyelőnek, aki Treleaven oldalán a rádiópanel előtt állt.

– Mr. Grimsell. Kissé melege lett Cliff Howardnak, Nem szeretnék elmozdulni innen. Mit gondol, kimehetne Stan pár percre, beszélni az újságírókkal?

– Azt hiszem – válaszolt a felügyelő. A helyettesére nézett. – Mit szólsz hozzá? Jobb lesz, ha féken tartjuk azokat a fiúkat. Gyorsan megvagy vele.

– Igen, uram. Megcsinálom.

– Nincs értelme a titkolózásnak – tanácsolta Burdick. – Az egészset mondja el nekik, idáig és ezt kivéve – bökött a rádiópanelre.

– Értem. Bizza csak rám. – A helyettes kiment a szobából.

– Lemegy a felügyelő helyettese, Cliff – mondta Burdick, és letette a kagylót. Teste tömegét a rádiópanelnél álló két férfi felé mozdította, gyűrött zsebkendővel törölgetve arcát. – Befogtak valamit? – kérdezte színtelen hangon.

Treleaven a fejét rázta. Meg se fordult. Arca szürke volt a kimerültségtől.

– Nem – mondta tompán. – Eltűntek.

A felügyelő ráreccsent a kapcsolótábla kezelőjére.

– Teletype Calgary-be és Seattle-be, kedvezményezetten. Kérdezd meg, hogy fogják-e még a 714-es adását.

– 714-es, 714-es. Vancouver Irányítás 714-esnek. Lépjen be, 714-es – beszélt állhatatosan a mikrofonba a rádiós.

Treleaven az asztal lapjának támaszkodott. Kezében kialudt a pipa.

- Nos – mondta fáradtan –, talán ez a végállomás.
- 714-es, 714-es. Hall engem? Lépj be, kérem.
- Nem bírom tovább – mondta Burdick. – Figyelj. Johnnie – szólt az egyik emberhez –, a Mikulásra kérlek, hozzá még egy kis kávé. Feketét és erőset.
- Csendet! – kiáltott a rádiós.
- Fogtál valamit? – kérdezte mohón a felügyelő.
- Nem tudom... Egy pillanatig azt hittem... – Fülhallgatókkal a fején, a panelhez hajolva aprólékosan állítgatta a keresőberendezést. – Halló, 714-es, 714-es, itt Vancouver. – Átszólt a válla felett. – Valamit hallok... talán ők azok. Nem vagyok benne biztos. De ha így van is, elvesztették a hullámhosszt.
- Muszáj lesz kockáztatni – mondta Treleaven. – Szóljon, hogy váltsanak át.
- 714-es járat – lépett vonalba a rádiós. – Itt Vancouver. Váltsanak hullámhosszt 128,3-re. Hallották? Hullámhossz 128,3.
- Jó lesz újabb radarellenőrzést kérni a légierőtől – javasolta Treleaven a felügyelőhöz fordulva. – Hamarosan megjelennek a mi képernyőnkön is.
- 714-es. Váltsanak 128,3-re, és lépjenek adásba – ismételte a rádiós.

Burdick visszatottyant az asztal egyik sarkára. Tenyere nedves nyomot hagyott a falapon.

- Ez nem történhet meg, ez nem – tiltakozott csikorgó hangon, az egész helyiséghez intézte szavait, és a rádiópanelre meredt. – Ha most elveszítjük őket, megsülnek, mind egy szálig.

KILENC

04.35 – 05.05

Egy lázalmot átélő ember elkeseredett dühével, összeszorított fogakkal és verejtékben fürdő arccal küzdött Spencer, hogy visszanyerje uralmát a gép felett; egyik keze a gázadagolón, másikkal a kormányt markolta szorosan. Perzselő haragot és önutálatot érzett magában, és közben furcsa módon valószerűtlennek érezte az egész helyzetet. Menet közben valahogy nemcsak magasságot veszített, hanem elveszítette gyakorlatilag az egész utazósebességet is, még hozzá gyorsan. Az agya nem volt hajlandó átismételni az elmúlt két perc eseményeit. Történt valami, ami elvonta figyelmét, ennyi volt az egész, amire emlékezett. Vagy ez csak kibúvó lenne? Pár másodperc alatt nem veszíthetett ennyit a magasságból; már azelőtt is folyamatosan ereszkedniük kellett. Bár biztos, hogy nem is olyan régen ellenőrizte az

emelkedést és ereszkedést jelző műszert – de jót nézett vajon? Lehet, az az üzemanyag volt?...

Heves, majdnem leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy felülvöltsön. Sikoltson, mint egy gyerek. Hogy kikászálódjon a kormánytorzs mögül, a kajánul rezgő mutatók és mérőműszerek tömbjeit otthagya, hogy feladja az egészséget, hátrarohanjon a meleg, barátságosan kivilágított utastérbe, s felordítson: *Nem tudom megcsinálni. Mondtam, hogy nem tudom megcsinálni, de nem hallgattak rám. Senki nem kérhet rá, hogy megcsináljam...*

– Emelkedünk – hallotta Janet hangját, amely most hihetetlenül megnyugtatónak tűnt. Eszébe jutott a lány, és ettől magához tért. Elméjében a sikoltás a háta mögött levő utastér felől visító női hanggá változott, vad, eszelős sikítássá.

Egy férfi kiabálását hallotta.

– Ez nem a pilóta, én mondom! Ott vannak kinyújtózva mind a ketten. Készen vagyunk!

– Kuss, leülni! – recsegte Baird hangja jól érthetően.

– Maga nekem ne...

– Azt mondtam, vissza! Leülni!

– Rendben, doktor – hallatszott a lancashire-i ember, 'Otpot orrhangja –, bízza csak ide. Na, maga...

Spencer egy pillanatra lehunyta a szemét, azon erőlködve, hogy tisztán lássa az előtte táncoló, világító számlapokat. Keserűen nyugtázta magában, hogy reménytelenül rossz kondícióban van. Az ember egy egész életet tölthet ide-oda rohangálással, állandó mozgásban, s bebeszéli magának, hogy nem is bírná az egészséget, ha nem lenne teljesen rendben. Viszont az első igazán válságos pillanatban, mikor a szervezete igazán igénybe van véve, akkor megjárja. Ez a legvadítóbb az egészben: tudni, hogy a tested nem bírja tovább; mint egy kivénhedt tragacs, mikor kezd visszafelé gurulni az emelkedőn.

– Sajnálom – mondta Janet.

Kezével továbbra is a kormánytorzset nyomva, meglepett pillantást vetett a lányra.

– Micsodát? – kérdezte kábán.

A lány ültében félig felé fordult. A műszerfal zöld fényében sápadt arca majdnem átlátszónak tűnt.

– Sajnálom, hogy így eleresztettem magam – mondta egyszerűen. – Nehéz lehet magának. De... nem tehettem róla.

– Nem tudom, miről beszél – válaszolta mogorván Spencer. Nem tudta, mit mondhatna. Hallotta a nőt az utastérből; most hangosan zokogott. Nagyon szégyellte magát.

– Próbálok megemelni ezt a járgányt, amilyen gyorsan csak tudom – mondta. – Enyhe emelkedésnél többet nem merek, mert eltévedünk.

Baird hangja szólalt meg az ajtónyílásból, az erősödő motorzúgást túlkiabálva.

– Mégiscsak, mi történik itt? Rendben vannak?

– Sajnálom, doktor – válaszolta Spencer. – Egyszerűen kicsúszott a kezemből. Most már oké, azt hiszem.

– Próbálja legalább egyenesen tartani – kérlelte Baird. – Nagyon, de nagyon beteg emberek vannak ott hátul.

– Az én hibám volt – mondta Janet. Látta, hogy Baird kimerülten megtántorodik, és az ajtókeretbe kapaszkodva keres támaszt.

– Nem, nem – tiltakozott Spencer. – Ha ő nem lett volna, lezuhanunk. Egyszerűen képtelen vagyok kezelni ezt a vacakot, ennyiről van szó.

– Marhaság – mondta Baird kurtán. Hallották, hogy felordít egy férfi: "A rádióhoz!", mire az orvos emelt hangon az utasokhoz intézte szavait: – Most rám figyeljenek, mindenki. A pánik a legragályosabb betegség a világon, és a legveszedelmesebb. – Az ajtó becsapódott mögötte, félbeszakítva szavait.

– Jó ötlet, a rádió – mondta Janet nyugodtan. – Jelentem kell Treleven kapitánynak.

– Igen – hagyta helyben Spencer –, mondja el, mi történt, és azt, hogy emelkedünk.

Janet lenyomta az adógombot, hogy Vancouveret hívja. Első alkalommal nem jött azonnali válasz a földről. Újra hívta őket. Semmi.

Spencerbe ismerősen hasított a félelem. Erőszakkal leküzdötte.

– Mi baj? – kérdezte. – Biztos, hogy megvan a kapcsolat?

– Igen... azt hiszem.

– Fújjon a mikrofonba. Ha működik, meghallja a fűjást.

A lány engedelmeskedett.

– Igen, jól hallom. Halló, Vancouver. Itt 714-es. Hall engem? Vége.

Csend.

– Halló, Vancouver. Itt 714-es. Választ kérek.

Továbbra is csend.

– Hagyja rám – mondta Spencer. Jobb kezét levette a gáزرól, és lenyomta mikrofonján az adógombot. – Halló, Vancouver. Halló, Vancouver. Itt Spencer, 714-es. Veszélyhelyzet, veszélyhelyzet. Kérem, jelentkezzen.

Olyan tömörnek, kézzelfoghatónak tűnt a csend, mint egy – fal. Olyan volt, mintha ők lennének az egyedüli lények a világon.

– Most látom az adó jelzőn – mondta Spencer –, biztosan oké az adásunk. – Megint próbálkozott, eredménytelenül. – Minden állomásnak. Mayday, mayday. Itt 714-es járat, komoly veszélyben. Lépjen be, akárki. Vége. –

Teljesen halottnak tűnt az éter. – Ez eldönti a dolgot. Elvesztettük a hullámhosszt.

– Hogy történhetett?

– Tőlem ne kérdezze. *Akármi* megtörténhetett, mint az előbb. Futtassa körbe a keresőt, Janet.

– Nem lesz kockázatos... frekvenciát váltani?

– Erős a gyanúm, hogy máris megváltozott. Annyit tudok, hogy rádió nélkül akár most azonnal orral lefelé fordíthatom a gépet, és végeztünk. Nem tudom, hol vagyunk, és ha tudnám is, egy darabban nem érnék földet.

Janet kisiklott üléséből, és maga után húzva fejhallgatója zsinórját, felynyúlt a rádiópanelhez. Lassan körbeforgatta a keresőt. Sorozatos recsegés-ropogás – következett.

– Végigmentem rajta – mondta.

– Folytassa csak – bízta Spencer. – Muszáj befognia valamit. Ha kell, sorra adunk minden hullámhosszon. – Hirtelen távoli hangot hallottak. – Várjon, ez az! – Janet sietve próbált visszaállni. – Erősítse fel jobban!

– ...128,3-re – mondta a hang ijesztően közlő. – Vancouver Irányítás 714-es jártnak. Váltson hullámhosszt 128,3-re. Választ kérek. Vége.

– Tartsa rajta – mondta Spencer a lánynak. – Be van állítva? Hála érte a szerencsecsillagunknak. Jó lesz, ha visszaigazol, gyorsan.

Janet visszamászott az ülésbe, és gyorsan adásra állt.

– Halló, Vancouver. 714-es válaszol. Tisztán, érthetően vesszük. Vége.

Vancouver érezhető időkiesés nélkül válaszolt, a diszpécser hangja telve elégedett megkönnyebbüléssel.

– 714-es. Itt Vancouver. Elvesztettük. Mi történt? Vége.

– Vancouver, örülünk, hogy halljuk! – mondta Janet, tenyerébe fogva a homlokát. – Nehéz helyzetbe kerültünk. Lelassult a gép, és megszakadt az összeköttetésünk. De most minden rendben van, kivéve az utasokat, ők nem bírták valami jól. Újból emelkedünk. Vége.

Most megint Treleaven szólt hozzájuk ugyanabban a bizalmas, nyugodt hangnemben, mint azelőtt, de egyértelmű megkönnyebbüléssel.

– Halló, Janet. Örülök a józanságuknak, amivel észrevették, hogy elvesztették a hullámhosszt. George, figyelmeztettem a lelassulás veszélyére. Egész idő alatt figyelni kell a sebességet. Még valami: ha lelassult, és helyrehozta, azt jelenti, hogy nyilvánvalóan nem jött ki a gyakorlatból.

– Hallotta ezt? – kérdezte Spencer hitetlenkedve Janetet. Idegesen egymásra mosolyogtak. Treleaven folytatta.

– Valószínűleg kicsit megijedtek, ezért egy-két percre lazítunk. Amíg némi magasságra tesznek szert, szeretnék néhány műszerállást hallani a panelről. Kezdjük az üzemanyagmérővel...

Mialatt a kapitány felsorolta, mire kíváncsi, kinyílt a pilótafülke ajtaja, megint Baird doktor nézett be rajta; azon volt, hogy megszólítja őket. Aztán észrevette, hogy a műszerfalra koncentrálnak, és megfékezte magát. Belépett, becsukta maga mögött az ajtót, és fél térdre ereszkedett a pilóta meg az első tiszt mellett, s oftalmoszkópját zseblámpaként használva, fényénél szemügyre vette az arcukat. Dun félig-meddig lerúgta magáról a takarókat, és halkan nyögdécselve, felhúzott térdekkkel feküdt. Pete eszméletlennek látszott.

A doktor megigazította a takarókat; szorosan betakarta a két beteget. Nedves törülközővel megtörölte az arcukat, és pár másodpercig gondolataiba mélyedve kuporgott mellettük. Majd felegyenesedett, a kabin dőlésének nekitántorodva. Janet számokat olvasott be a mikrofonba. Az orvos szó nélkül kiment, óvatosan behúzta maga mögött az ajtót.

Olyan kép fogadta, mely inkább hasonlított egy hatalmas mentőkocsi belsejére, mint személyszállító repülő utasterére. A zsúfolt helyiségben itt is, ott is takarókba burkolt betegek heverték a teljesen hátrahajtott üléseken. Egyik-másik mozdulatlanul feküdt, nehezen szedve a levegőt, hánykolódtak a fájdalomtól, s barátaik vagy hozzátartozóik ijedten figyelték őket, vagy nedves ruhát cseréltek homlokukon.

Prédikációjának nyomatékot adva, 'Otpot az imént helyére parancsolt férfi fölé hajolt.

– Nem okolom magát, látja – mondta. – Jól jön az időnként, kiengedni a gózt. Csak az nem megy: ordítani mások előtt, akik gyengélkednek, főleg a hölgyek előtt. Az öreg doktor itten, az az igazi bajnok, meg azok ketten ott bent, akik vezetnek. Mindenesetre bízni kell bennük, látja, már ha le akarunk jutni innét egyáltalán.

Az 'Otpotnál kétszer akkora utas ideiglenesen megadta magát, és mereven bámulta saját tükörképét az ülése melletti ablakban. A hetyke kis lancashire-i a doktor elébe jött, aki köszönetképpen megveregette a karját.

– Maga valóságos varázsló – mondta Baird.

– Sokkal rémültebb vagyok, mint ő – biztosította 'Otpot buzgón –, ez egyszer így van. Az istókját, ha nem lenne velünk, doktor... – Sokatmondóan összerázkódott. – Most hogy veszik ki magukat a dolgok?

– Nem tudom – válaszolta Baird. Az arca ijesztő volt. – Ott elől egy kis zúrbe keveredtek. Nem is meglepő. Gondolom, Spencer rettenetes feszültségben van. Több felelősség nyomja, mint bárkit közülünk.

– Mennyit kell még repülnünk?

– Fogalmam sincs. Elvesztettem az időérzékeimet. De nincsen sok hátra, hacsak nem tértünk le az útvonalunkról. Nekem napoknak tűnik.

'Otpot a lehető leghalkabban szólalt meg:

– Doktor, úgy igazából mit gondol? Akad egy kis esélyünk?

Baird fáradt idegességgel hessegette el a kérdést.

– Miért engem kérdez? Feltételezem, valami esély mindig akad. De levegőben tartani egy repülőt és földre vinni úgy, hogy ne zúzódjon millió darabra, az két igencsak különböző dolog, számításba véve az összes közrejátszó tényezőket. Azt hiszem, ez még számomra is nyilvánvaló. Bárhogyan is lesz, néhány embernek itt rövidesen már úgysem fog számítani.

Leguggolt, hogy megnézze Mrs. Childert; a takaró alatt kitapintotta a pulzusát. Felfigyelt mozdulatlan, görcsbe rándult arcára, kiszáradt bőrére és gyors, felületes légzésére. Childer szólította meg rekedten:

– Doktor, *semmit* sem tehetünk érte?

Baird az asszony csukott, beesett szemére nézett. Lassan megszólalt.

– Mr. Childer, joga van tudni az igazságot. Maga értelmes ember, őszinte leszek. A lehető leggyorsabban repülünk, de a felesége állapota még a legjobb esetben is kockázatos. – Childer ajkai némán mozogtak. – Jó lenne, ha megértené ezt – folytatta Baird zavartalanul. – Megtettem érte, ami módomban állt, és továbbra is meg fogom tenni, de ez szájalmasan kevés. Korábban, ha morfiumot használok, enyhíthettem volna felesége fájdalmain. Most pedig, ha ettől megvigasztalódik valamennyire, helyettünk a természet gondoskodik erről.

– Ne kisebbitse a saját érdemét – jött meg Childer szava. – Akármilyen történjen, hálás vagyok magának, doktor.

– Persze hogy hálás – szólt bele 'Otpot.

– Mind azok vagyunk. Senki nem bírt volna többet tenni magánál, doktor. Abszolút csoda, amit tesz, nem egyéb.

Baird halványan elmosolyodott, kezét az asszony homlokán tartva.

– Kedves szavak nem változtatnak a tényeken – mondta szigorúan. – Magában van bátorság, Mr. Childer, és ezért minden tiszteletem a magáé. De ne áltassa magát!

– Az igazság pillanata, gondolta keserűen; hát ilyen az. Tudhattam, hogy ma éjjel elérkezik, és valahol mélyen azt is tudtam, mi lesz ez az igazság. Még egy óra, és valószínűleg valamennyien halottak leszünk. De legalább akként halok meg, ami vagyok. Egy nyomorúságos csődtömeg. *Megméretett, és könnyűnek találtatott.* Tökéletes nekrológ.

– Én mondom magának – mondta Childer felindultan –, ha ebből kimászunk, mindenkinek a tudtára fogom adni, mivel tartozunk magának.

– Ugyan már – morogta Baird, összeszedve gondolatait. – Sokért nem adnám, ha lenne két-három keserűsítő-tabletta a fedélzeten. – Főlegyenesedett. – Folytassa csak, ahogy eddig csinálta, Mr. Childer. Ügyeljen, tartsa melegen a feleségét. Időnként nedvesítse be az ajkait. Ha sikerül egy kis vizet is

belediktálnia, annál jobb. Ne felejtse, kritikus mennyiségű testnedvet veszített a felesége.

Ezalatt a vancouveri irányítoszobában Harry Burdick újabb papírpohár kávé elfogyasztásával pótolta saját testnedvei egy részét. A kezében tartott mikrofon mellett Treleaven egy fejre szerelhető telefonkészülékkel látta el magát, és az utóbbiba beszélt.

– Radar. Egyáltalán befogtak valamit?

Az épület másik részében, asszisztense társaságában egy nagy hatósugarú azimut-letapogató előtt ülve a radarkezelők főnöke nyugodt, csevegő tónusban válaszolt a kérdésre:

– Eddig még semmit.

– Ezt nem értem – fordult a felügyelőhöz Treleaven. – Már be kellett hogy jussanak a hatósugarunkba.

– Ne feledje, azzal az utolsó gyakorlattal veszettek a sebességből – szólt közbe Burdick kéretlenül.

– Igen, úgy van – hagyta helyben Treleaven, majd a fejhallgató mikrofonjába folytatta: – Radar, azonnal értesítsenek, ha fogtak valamit. – Aztán a felügyelőhöz fordult. – Nem merem a felhőkön keresztül lehozni őket, amíg nem tudom, hol vannak. Mr. Grimsell, megkérné a légierőt egy újabb ellenőrzésre? – Fejével intett a rádiókezelőnek. – Tegyen vonalba. Halló, 714-es. Most nagyon figyeljen, George. Újból átmegyünk a kiképzésen, de mielőtt elkezdenénk, elmagyarázok néhány dolgot, amit elfelejthetett, vagy amit kizárólag csak nagy gépeken alkalmaznak. Érti, amit mondok? Vége.

– Mehet, Vancouver – válaszolt Janet. – Figyelmesen hallgatjuk. Vége.

– Rendben, 714-es. Most, landolás előtt, bizonyos ellenőrzéseket és beállításokat kell végrehajtani. Ezek hozzáadódnak az előbb elvégzett landolási gyakorlathoz. Később elmondom, hogyan és mikor lesz ezekre szükség. Most csak átfutom őket, az áttekintés kedvéért. Először be kell kapcsolni a hidraulikus emelőszivattyúkat. Aztán a féknyomás négyzethüvelyenként 900–1000 font körüli kell hogy legyen. Talán emlékszik valamire ezekből a vadászrepülési folytán, de a felfrissítés biztosan nem árt. Következő: miután leengedte a futószerkezetet, ellenőrzi az üzemanyag-szivattyúkat, hogy elegendő hajtóanyagot biztosítson. Végül jó bőségesen kell adagolni a keveréket és beigazítani a légcsavarokat. Mindent megértett? Menet közben fogjuk csinálni, lépésről lépésre, hogy Janet be tudja állítani a kapcsolókat. Most felsorolom magának, melyik hol, található. Kezdem...

Janet és Spencer a mondottaknak megfelelően azonosította a műszereket.

– Janet, mondja meg, hogy követjük.

– Halló, Vancouver. Minden oké.

– Rendben, 714-es. Semmi kétségük a műszerek pontos elhelyezkedéséről? Janet, egészen biztosak benne? Vége.

– Igen, Vancouver. Megvannak. Vége.

– 714-es. Ellenőrizték újra a vízszintes röppályát. Vége.

– Halló, Vancouver. Igen, vízszintesen haladunk, a felhők felett.

– Rendben, 714-es. Figyeljen, George. Vegyük megint 15 fokra a szárnylapokat, sebességet 140-re, és végigmegyünk a kerékkeeresztési sablonon. Most aztán sólyomszemekkel figyelje azt a sebességmérőt. Ha készen van, indítson...

Spencer bőszen kezdte a műveletet, teljes koncentrációval követve minden egyes utasítást, mialatt Janet aggódva számolta vissza a sebességet, és működtette a szárnylapok, valamint a futóművek emelőit. Még egyszer érezték az éles lökést, ahogy hirtelen csökkent a sebességük. Kelet felől a próbálkozó hajnal első sugarai pislákolnak halványan.

Az irányítószobában Treleaven meglelte az alkalmat, hogy lehajtsa pár korty hideg kávét. Elfogadott Burdicktól egy cigarettát, és zajosan fújta ki a füstöt. Az állá körüli kiütözött kékes borostától egészen elvadult a külseje.

– Milyennek ítéli most a helyzetet? – kíváncsiskodott a felügyelő.

– Annyira jó, amennyire várható volt – mondta a kapitány –, de vészesen múlik az idő. Legalább egy tucatszor kellett volna egyedül végrehajtania ezt a gyakorlatot a szárnylapokkal és a kerekkel. Ha szerencsénk van, körülbelül háromszor végezheti el, mire a fejük fölé ér, már ha tartja az irányt.

– Próbabevezetések is csináltat vele? – vetette közbe a felügyelő.

– Muszáj lesz. Legalább két vagy három próba nélkül egy huncut garast sem adok az esélyeire azzal a gyakorlattal, amije van. Majd meglátom, hogy alakul. Máskülönben... – Treleaven tétovázott.

Burdick a padlóra hajította a cigarettáját, és rátaposott.

– Máskülönben micsoda? – csapott le. Treleaven szembefordult velük.

– Nos, jobb lesz szembenézni a tényekkel – mondta. – Ott fent az az ember olyan rémült, hogy majd eszt veszti, méghozzá nem ok nélkül. Ha nem bírja idegekkel, talán több esélyük lenne, ha a nyílt tengerre szállnának le.

– De... a becsapódás! – kiáltott fel Burdick. – És a beteg emberek... és a gép, minden elveszne.

– Kiszámított kockázat lenne – mondta Treleaven jegesen, egyenesen Burdick szemébe nézve. – Ha úgy néz ki a barátunk, hogy a repülőtér felett megfeneklik az egészszel, a maga gépét úgyis leírhatják.

– Harry nem úgy értette – lépett közbe sietve a felügyelő.

– Nem, a pokolba is, nem hinném – mondta Burdick kényelmetlenül.

– Azzal a külön veszéllyel, hogy ha itt zuhanna le, a tűz majdnem biztos – folytatta Treleaven –, és szerencsénk van, ha valakit sikerül megmentenünk.

Még valami földi építményt is magával sodorhat Viszont ha az óceánra ereszkedik, a gépet kikészíti, ez biztos, de van esélyünk néhány utas megmentésére, ha nem is a legbetegebbek lesznek azok. Ezzel a könnyű párával és szélcsenddel igencsak nyugodt lesz a víz, és ez csökkenti a becsapódás erejét Radar segítségével hasával tesszük vízre, a lehető legközelebb, és a gépet is megmenthetjük.

– Hívd a haditengerészetet – utasította helyettesét a felügyelő – még a légierőt. A légi-vízi mentők máris készenlétben vannak. Menjenek nyílt vízre, és várják a rádióutasításokat.

– Jobb szeretném másképp csinálni – mondta Treleaven, visszafordulva a falitérképhez. – Ez csakugyan azt jelentené, hogy sorsukra hagyjuk a beteg utasokat. Csak nagy szerencsével szedhetjük ki őket, mielőtt elmerül a gép. De talán muszáj lesz. – Beleszólt a fejhallgató mikrofonjába. – Radar, fognak valamit?

– Még semmit – jött a nyugodt, személytelen válasz. – De várjon csak. Egy perc. Mintha jelentkezne valami... Igen, kapitány. Már fogom. Tíz mérfölddel délebbre az útiránytól. Fordítsa jobbra őket, 265-ös irányba.

– Remek munka – mondta Treleaven. Intett, hogy kapcsolják adásba, mikor a kapcsolótábla kezelője átszólt. – A légierő vizuális kontaktust jelent, uram. ETA 38 perc.

– Rendben. – Maga elé emelte a mikrofont. – Halló, 714-es. Az ellentétes műveletet is elvégezték a szárnylapokkal és futószerkezettel? Vége.

– Igen, Vancouver. Vége – jött a lány hangja.

– Most volt valami fennakadás? Vízszintesen repülnek, egyenletesen?

– Minden rendben, Vancouver. Legalábbis egyelőre, ahogy a pilóta mondja. – Hallották, hogy a lány röviden, idegesen felkacag.

– Ez nagyszerű, 714-es. Már radaron is látjuk magukat. Déli irányban tíz mérfölddel letértek az útvonalról. Azt akarom, döntsék óvatosan jobbra a gépet, gázadagolással tartsák a jelenlegi sebességet, és helyezkedjenek 265-ös irányba. Megismétlem, 265. Érthető? Vége.

– Megértve, Vancouver.

Treleaven kinézett az ablakon. A kinti sötétség nagyon halványan oszladozni kezdett.

– Hála istennek, láthatnak is valami keveset – mondta –, legalábbis az utolsó percekben.

– Elrendelem a készültséget – mondta a felügyelő. Szólt a helyettesének. – Figyelmeztess a tornyot, Stan. Riasszák a tűzoltókat. – Aztán a kapcsolótábla kezelőjéhez fordult. – Kapcsold a Városi Rendőrséget.

– Aztán kössön össze a sajtószobában Howarddal – tette hozzá Burdick, aztán Treleavenhez szólt: – Jobb lesz, ha szólunk a tengerre szállás

lehetőségéről, még mielőtt azok a fickók levonják a saját következtetéseiket. Nem, megálljunk! – jutott eszébe egyszerre, mereven bámulva a kapitányt. – Nem ismerhetjük be, hogy ez egyenlő a betegek leírásával. Inkább a torkomat vágom keresztül!

Treleaven nem figyelt rá. Egy székbe süssedt, kezével eltakarta a szemét, és meg sem hallotta a zavarosan zümmögő hangokat. De a megelevenedő erősítő első reccsenésére talpon volt, és a mikrofon után nyúlt.

- Halló, Vancouver – jött Janet hangja.
- Utasítás szerint 265-ös irányba haladunk.

Vége.

– 714-es. Nagyszerű – mondta Treleaven tettetett vidámsággal. – Nagyszerűen csinálják. Kezdjük el még egyszer, jó? George, ez lesz az utolsó, aztán már eléri a repülőteret, úgyhogy szedje össze magát.

A felügyelő halk, sürgető hangon beszélt a telefonba:

- Igen, félórán belül itt lesznek. Indítsuk a műsort.

TÍZ

05.05 – 05.25

Spencer megpróbált lazítani zsibbadó lábain. Úgy érezte, mintha összeverték volna, A félelem és a megerőltető koncentráció minden energiáját fölemésztette, s amint eleresztette magát, elszállt belőle az erő. Tudatában volt, hogy a keze remeg, de meg sem próbált uralkodni rajta. A műszerek szünni nem akaró mozgását figyelve állandóan fénypont jelent meg a szeme előtt, és hullott vissza vattadarabhoz hasonlóan. A belső hang egész idő alatt rendületlenül folytatta monológját, és most már annyira valósnak tűnt, mint az, amelyet a fülhallgatóban hallott. *Akármit csinálsz, ne engedd el magad. Ha elengeded, véged van. Emlékezz, hányszor voltál így a háborúban. Akkor úgy hitted, elérkeztél a véghez, teljesen be vagy kerítve, cseppnyi belső tartalékod sem maradt. De mindannyiszor volt még valami a zsákban, olyan végső tartalék, amiről nem is tudtál:*

Átnézett Janetre, szükségét érezte a beszédnek.

– Na, ez hogy ment? – kérdezte a lányt. Tudta, nagyon közel áll az összeroppanáshoz. Úgy látszik, a lány megérezte, mi lappang a kérdés mögött.

– Igencsak jól – sugározta. – Akárhogy is, Treleaven kapitány elégedettnek hangzott, nem gondolja?

– Alig hallottam – mondta Spencer, s ide-oda forgatta a fejét, hogy lazítson a nyakizmain. – Remélem, ez volt az utolsó. Hányszor is csináltuk végig a

szárnylap-futómű rutint, háromszor? Ha azt mondja, kezdjük újra, én... – Csillapodj, intette magát. *Ne engedd, hogy lássa, milyen állapotban vagy.* A lány hozzáhajolt, és egy zsebkendővel megtörölte arcát és a homlokát. *Gyerünk már, szedd össze magad. Ez estik az idegek reakciója, begyulladás, ha úgy tetszik. Gondolj Treleavenre, milyen pácba került. A földön van, biztonságban, de tegyük fel, elfelejtett valamit...*

– Észrevette? Kel fel a nap – mondta Janet.

– Hát persze – hazudta, felemelve tekintetét. Még az előttük, nyugaton húzódnó felhőréteg is rózsaszínre-aranyra színeződött, és az égből jó darab észrevehetően kivilágosodott. Déli irányban, a gép kikötési oldalán két hegycsúcsot láthatott, szigetszerűen elkülönülve a zilált vattaóceánban. – Már nincsen sok hátra. – Elhallgatott. – Janet!

– Igen?

– Mielőtt leszálnánk, egy utolsó...« úgy értem, nézzük meg még egyszer a pilótákat. Valószínűleg odakoccanunk egy kicsit, tudja, és nem lenne jó, ha ide-oda dobálódnának.

Janet rávillantott egy hálás mosolyt.

– Tudja egyedül tartani egy pillanatra? – kérdezte.

– Ne féljen, majd kiáltok magáért.

A lány levette a fejhallgatóját, és felállt. Megfordult, hogy kilépjen az ülésből, mikor nyílt az utastérbe vezető ajtó és Baird doktor nézett be a fülkébe.

– Mi az, nem állnak rádiókapcsolatban? – kérdezte.

– Éppen csak a kapitányt meg a másodpilótát akarom megnézni, hogy biztonságban vannak-e – felelte Janet.

– Nem szükséges – mondta a lánynak.

– Már megtettem pár perccel ezelőtt, amíg maguk itt el voltak foglalva.

– Doktor – szólt Spencer –, hogy áll a dolgokkal ott hátul?

– Ezért néztem be – mondta Baird köntörfalazás nélkül. – Kifutunk az időből, méghozzá sebesen.

– Kérhetünk magának valami segítséget rádión?

– Szeretnék rádiókonzíliumot tartani egy lenti orvossal, de azt hiszem, sokkal fontosabb, hogy az irányítás számára szabadon hagyjuk a vonalat. Körülbelül mennyi időbe telik még?

– Jóval félóra alatt. Mit szól?

– Nem tudom – válaszolta kételkedve Baird. Spencer ülésének támlájába kapaszkodott; egész mozdulata kimerültségről tanúskodott. Ingujjban volt, nyakkendő nélkül. – Két beteg a teljes kimerültség állapotában van – folytatta. – Meg nem mondhatom, mennyi ideig bírják még kezelés nélkül. De nem

sokáig, az biztos. És vannak még egy páran, akik hamarosan ugyancsak rosszul lesznek, ha nem tévedek.

Spencer elfintorodott.

– Segít magának valaki?

– Hát persze; máskülönben nem is bírnám. Különösen az a lancashire-i alak bizonyult igazán hasznosnak.

Életre keltek a fülhallgatók,

– Halló, 714-es. Itt Vancouver. Vége. Spencer a helyére intette Janetet, aki sietve tette fel a készülékét.

– Hát akkor visszamegyek – mondta Baird. – Mindenesetre sok szerencsét.

– Várjon egy percre – intett a lánynak Spencer.

– Itt 714-es – nyugtázta mikrofonjába Janet a hívást. – Egy pillanat és vesszük.

– Doktor – kezdte Spencer sebesen –, nem akarom bolondítani magát. Ami most következik, az meredek lesz. A világon akármi előadódhat. – Az orvos nem válaszolt. – Tudja, mire gondolok. Kicsit idegesek lehetnek ott hátul. Tegyen róla, hogy legalább az üléseikben maradjanak.

Úgy tűnt, Baird a válaszát fontolgatja, de aztán csak annyit mondott:

– Tegye csak, amit tud, a többit meg bízva rám. – Könnyedén meglegyintette Spencer vállát, és elindult a gép hátsó részébe.

– Oké – mondta Spencer a lánynak.

– Mehet, Vancouver.

– Halló 714-es – válaszolt Treleaven tiszta, bizalomgerjesztő hangja. – George, most, hogy szusszantak egyet az utolsó ismétlés óta, jó lesz, ha megint megnyomjuk. Már egészen tisztán hallhat engem. Ellenőrizné, kérem? Vége.

– Mondja meg, hogy néhány percig felraktam a lábaimat – szólt Spencer. – És azt is, hogy körülbelül kilences erősséggel hallom. – *Kilences erősség*, gondolta. *Ez aztán jól eszedbe jutott.*

– ...egy rövid pihenőt – mondta Janet –, és kilences erősséggel halljuk.

– Fog ez menni, George. Kicsit lelassultak a repülőleckéktől, de legalább annyi jó van benne, hogy világosságban fognak berepülni. Most várakozó pozícióban vannak, magasságsökkentésre készen. Először Janetel akarok beszélni. Figyel rám, Janet?

– Halló, Vancouver. Igen, hallom.

– Janet, mikor a landolást csináljuk, azt akarjuk, hogy hajtsa végre a balesetnél szokásos biztonsági intézkedéseket az utasok védelmére. Megértette? Vége.

– Értem, kapitány. Vége.

– Még valami, Janet. Rögtön landolás előtt megkérjük a pilótát, működtesse a vészcsengőt. A csengőgomb a másodpilóta ülése felett van, piros.

– Látja? – kérdezte Spencer, anélkül hogy felnézett volna.

– Igen – mondta, Janet –, itt van.

– Rendben. Jegyezze meg.

– Janet – folytatta Treleaven –, ez fogja figyelmeztetni magát a végső óvintézkedésekre, mert azt akarom, hogy hátul legyen az utasok között.

– Szóljon neki, hogy nem lehet – vágott közbe Spencer. – Szükségem van magára.

– Halló, Vancouver – mondta Janet. – Megértem az utasításait, de a pilótának szüksége van a segítségemre. Vége.

Hosszú szünet következett. Végül Treleaven válaszolt.

– Rendben van, 714-es. Megértem a helyzetet. De a maga feladata, Janet, felügyelni az összes baleseti óvintézkedések megtételére, mielőtt landolásra gondolnánk. Van valaki, akire rábízhatja ezeket?

– Mit szól a doktorhoz? – vetette fel Spencer. Janet a fejét rázta.

– Elég dolga van már így is – mondta.

– Hát akkor egy kicsivel több lesz – vágta rá a férfi. – Maga itt kell hogy legyen mellettem, ha valami esélyt akarunk a lejutásra.

A lány tétovázott, majd lenyomta az adógombot.

– Halló, Vancouver. Baird doktor landoláskor mindenképpen a betegekre fog felügyelni. Úgy gondolom, ő a legmegfelelőbb személy a veszélyhelyzetben adódó teendők begyakoroltatására. Van még egy férfi, aki segíteni tud neki. Vége.

– Halló, Janet. Nagyon helyes. Most menjen, és körültekintően magyarázzon el mindent a doktornak. Nem fordulhat elő tévedés. Mikor végzett, értesítsen. – Janet félretette a fejhallgatóját, és kimászott az ülésből. – George – folytatta Treleaven –, most figyeljen, hogy tartsa a, jelenlegi irányt. Ha szükség lesz rá, korrekciót adok. Most pedig, hogy a repülőtérhez közeledik, ellenőrizzük az igazán legfontosabb dolgokat. Azt akarom, hogy menet közben szoktassa magát. Van, amire emlékezni fog, még a régi napokból. Pontosán jegyezze meg mindennek a helyét. Ha nem biztos valamiben, most szóljon. Átismételhetjük, ahányszor csak akarja, de mikor végleg rá kerül a sor, megfelelően kell végigcsinálnia az eljárást. Akkor kezdjük az első ellenőrzést, mikor Janet újra kapcsolatba lép velem.

A vancouveri irányítószobában Treleaven kivette a szájából és eldobta a kialudt cigarettát. Felpillantott az elektromos faliórára, majd vissza a felügyelőre.

– Mennyi üzemanyaguk van? – kérdezte.

Grimsell felvette az asztalról az irattartót. – Repülési időben számítva, úgy tizenkilenc percre elegendő – mondta.

– Mit forgat a fejében, kapitány? – kérdezte Burdick. – Hogy elég idő van körözésekre és bevezetésekre?

– Kell, hogy legyen rájuk idő – mondta Treleaven. – Ez egy első önálló repülés. De ellenőrizze pontosan, Mr. Grimsell, lesz olyan szíves? Elegendő tartaléknak kell maradnia, hogy hosszan berepülhessenek az óceán fölé, ha úgy döntenék, hogy az a végső megoldás.

– Mr. Burdick – integetett a telefonpanel kezelője –, az elnöke van a vonalban.

Burdick káromkodott.

– Ez egyszer vonuljon vissza! Mondja meg neki, hogy most nem tudok beszélni vele. Kapcsolja át a Maple Leaf irodájába. Várjon egy percre. Először engem kapcsoljon oda. – Felkapta a telefonkagylót, és türelmetlenül várt. – Te vagy az, Dave? Harry. Meglepetésem van számodra, az öreg a vonalban. Foglald le, ameddig csak tudod. Mondd neki, hogy a 714-es tartja a pozíciót, és az ő imádságai is éppen annyit érnek, mint a mieink. Azonnal visszahívom, ha... azonnal, amint van mondanivalóm. Aztán, gondolom, átugrik ide egy géppel. Rendben, fiú.

A felügyelő helyettese, kezével takarva egy telefonkagylót, odaszólt a főnökének: – Howard. Azt mondja, a sajtó...

– Átveszem. – A felügyelő magához vette a telefonkagylót. – Figyeljen, Cliff. Jó néven vennénk, ha nem kapnánk fölösleges telefonhívást. Túl kritikusak a dolgok ahhoz, hogy... Igen, tudom. Ha szemük van, maguk is meg fogják látni. – Lecsapta a kagylót

– Mondhatom, igen jó munkát végzett az a gyerek – dörögte Burdick.

– Jót hát – jegyezte meg a felügyelő. – Azok az újságírók nem a munkájukat végeznék, ha nyugton maradnának. De most nem oszthatjuk meg a figyelmünket.

Treleaven a rádiópanel mellett állt, ujjai szórakozottan doboltak, tekintetét a faliórára szegezte. Kint a reptéren a pirkadat első fényei mellett teljes lendülettel folyt a biztonsági intézkedések végrehajtása.

Egy kórházban letette a telefonkagylót egy ápolónő, és szólt a szomszéd asztalnál dolgozó orvosnak. Odanyújtotta, a kabátját, aztán vette a magáét is. Kisiettek, és pár perccel később felcsúszott a kórházi garázs ajtaja, utat nyitva az első, majd a második mentőkocsinak.

A város egyik tűzoltó-laktanyájában az utolsó pillanatig benn tartott osztag tagjai lecsapták a kártyalapokat, és a csengő hangjára a riadócsúszda felé rohantak, menet közben rántva magukra felszerelésük darabjait. Az utolsó

férfi visszaugrott még az asztalhoz, és felemelte egyik ellenfele lapjait. Felhúzta a szemöldökét, majd a társai után vetette magát.

A Sea Island Bridge mellett, a repülőtér egyenes folytatásaként elterülő kis házcsoporthoz a rendőrség két buszhoz terelte a családokat; a legtöbben hálóruhájuk fölé kapkodták fel hirtelen utcai öltözetüket. Egy kislány merően bámulta az eget, megbotlott a hálóingében, és elesett. Egy rendőr azonnal felemelte, és betette a buszba. Intett a vezetőnek, hogy induljon.

– Halló, Vancouver – jelentkezett Janet, kissé kifulladásra. – Megadtam a szükséges utasításokat. Vége.

– Jó kislány – mondta Treleaven megkönnyebbülten, és gyorsan folytatta: – George, az idő kissé ellenünk dolgozik. Először is, állítsa vissza 30,1-re az altimétert. Aztán gyengéden fogja vissza a gázt, de tartsa állandóan a sebességet, amíg percenként 500 láb nem lesz az ereszkedés. Erősen figyelje a műszereket. Hosszú ideig felhőben fog ereszkedni.

Spencer a gázadagoló karokra fonta ujjait, és finoman hátrahúzta őket. Az emelkedést és ereszkedést jelző mutató lassan és kissé egyenetlenül esni kezdett 600-ra, majd megint emelkedett, hogy végül megállapodjon az 500-ason.

– Itt vannak a felhők – mondta, ahogy hirtelen elhomályosult a napvilág. – Kérdezze meg, milyen magasságban van a felhőréteg alja.

Janet megismételte a kérdést.

– Plafon 2000 láb körül – mondta Treleaven –, és úgy tizenöt mérföldre a repülőtértől fogják áttörni.

– Mondja, hogy állandóan tartjuk a percenkénti 500-at – rendelkezett Spencer.

– Rendben, 714-es. George, ez most egy kicsit firkásabb lesz. Ne csökkentse a koncentrációt. Állandóan figyelje az ereszkedésmutatót. De ugyanakkor, ha képes rá, el kell végeznie a leszállás előtti első műszerellenőrzést is. Meg tudja tenni, mit gondol?

Spencer nem zavartatta magát a válasszal. Csak megmozdította ajkait, és kifejezően bólintott, a műszerfalra tapadó tekintettel.

– Igen, Vancouver – mondta Janet. – Megpróbáljuk.

– Akkor oké. Ha nem bírnak valamivel, azonnal szóljanak. – Treleaven lerázta a karjáról valakinek a kezét, aki félbe akarta szakítani. Megint szorosra összehúzott szemekkel meredt a fal egy pontjára, maga elé idézve a pilótafülkét. – George, megmondom, mit kell majd csinálni, amikor beérkezik. Először is bekapcsolja a hidraulikus emelőszivattyúkat. Rögzítse magában ezeket a dolgokat, de most még ne csináljon semmit. A mérőműszer a panel bal szélén van, a giroszkóp alatt, balra. Megvan? Vége.

– Érti a pilóta, Vancouver, és a kapcsolót is megtalálta – hallotta Janet válaszát.

– Rendben, 714-es. Meglepő, ahogy visszatér a gyakorlata, igaz, George? – Treleaven előhúzott egy zsebkendőt, és megtörölte a tarkóját. – Ezután kikapcsolja a jegesedésgátlót. Most nyilván be van kapcsolva. Janetel szemben a panel jobb oldalán levő műszeren lehet látni. Az áramlás elzárója mellette van. Ezt landolás előtt majd ki kell kapcsolni. Figyeli az ereszkedésmutatót, George? Következő tétel a féknyomás. Két mérce van, egyik a külső, a másik a belső fék számára. Rögtön a hidraulikus emelő mellett vannak, attól jobbra, amit már megtalált. Vége.

Kis szünet után Janet visszaigazolt:

– Megtalálva, Vancouver. 950-et mutatnak, és... ööö... 1010 fontot... ez négyzethüvelykben van megadva?... egyformán.

– Akkor oké, de landolás előtt újra ellenőrizni kell. Most a folyadékmérők. Egyharmadra kell hogy legyenek állítva. A kapcsoló pontosan Janet bal térdé mellett van, és láthatóan harmadokra van beosztva. Követnek? Vége.

– Igen, látom, Vancouver. Vége.

– Janet, ezt maga kezelheti. Mellette, ugyanazon a kapcsolótáblán van a jobb és bal oldali hűtés kapcsolója. Világosan vannak jelölve. Teljesen ki kell nyitni őket. Ebben is legyen biztos, Janet, jó? Nyissa ki egészen. A következő és legfontosabb dolog a futómű. Átmentek a kiképzésen, de először ismételjék át alaposan fejben, kezdve a szárny lapok mozgatásával, a teljesen leeresztett és rögzített kerekekig. Teljes szárny lapot akkor kell adni, mikor nagyon közel vannak a földet éréshez, és biztosan tudják, hogy bejönnek. Ezzel majd eligazgatom magukat. Megértették ezt mind a ketten? Vége.

– Mondja, hogy igen, köszönet – szólott Spencer, tekintetét a panelen tartva. Förtelmesen kezdett viszketni a válla, de igyekezett nem figyelni rá.

– Oké, 714-es. Mikor bevezetésre kerülnek, és leeresztették a futóműveket, be kell kapcsolni az üzemanyag-szivattyúkat. Máskülönben a legrosszabb pillanatban szakadhat meg az üzemanyag-szolgáltatás. Ezeknek a kapcsolói öt óra irányban vannak a robotpilótától, rögtön a keverékszabályozók mögött.

Janet kábultan fürkészte a panelt. *Merre?* – kérdezte majdnem suttogva Spencert. A férfi odanézett, és megtalálta a kapcsolót.

– Ott. – Ujjával a gázszabályozókat tartó hornyolt padka feletti kis kapcsolóra bökött.

– Minden rendben, Vancouver – mondta a lány elgyengülten.

– Most a keverést automata dúsításra kell állítani. Tudom, erre már viszket George tenyere, nem is mondok többet, ő majd rendbe hozza. Aztán be kell állítani a légsavarokat, amíg a kapcsolók alatt ki nem gyullad a zöld fény. Gondolom, George jobb térdé majdnem érinti a kapcsolókat. Megtalálták?

– A pilóta azt mondja, igen, Vancouver.

– Végül a kompresszorok. Miután kint vannak a kerekek, ezeket felszállási pozícióba kell helyezni, vagyis fel, a géphez viszonyítva. Arról a négy karról van szó, a gáztól balra. Van valami kérdés mindezzel kapcsolatban? Vége.

Spencer kétségbeesetten nézett Janetre.

– Egyetlen nagy kérdés van – mondta. – Hogy ezt soha nem fogjuk megjegyezni.

– Halló, Vancouver – szólta Janet. – Nem hisszük, hogy képesek leszünk észben tartani.

– Nem is kell, 714-es. Megteszem én maguk helyett. Van viszont néhány egyéb, amivel meggyűlik a bajunk, ha rákerül a sor. Alaposan át kell vennünk ezeket a műveleteket, George, hogy amikor szólok, minden különösebb koncentráció nélkül cselekedhessen. Emlékeztetem, ez csak gyakorlat a kapcsolókkal. Még vezetnie kell a gépet.

– Kérdezze meg tőle az időt – mondta Spencer. – Mennyi van még?

Janet továbbította a kérdést Vancouvernek.

– Amint mondtam, George, a világon minden idő a rendelkezésünkre áll, csak éppen nem akarjuk pocsékolni. Úgy hét perc múlva a repülőtér fölé érkeznek. De ez ne zavarja. Annyi ideje lesz további gyakorlatokra, amennyit csak akar. – Szünet. – A radar szerint útvonal-módosításra lesz szükség, George. Változtasson öt fokot az irányon, 260-ra, legyen szíves. Vége.

Treleaven kikapcsolta a mikrofont, és a felügyelőhöz szólt.

– Jócskán rajta vannak már a siklópályán – mondta. – Amint szemmel látjuk őket, vízszintesre állítatom, és köröket íratok le a géppel, pár gyakorlatot is közbevetve. Utána meglátjuk majd, hogy alakul.

– Itt minden el van rendezve – mondta a felügyelő, s a helyetteséhez fordult. – Riaszd az egész röpteret.

– Halló, Vancouver – hallatszott Janet hangja az erősítőből. – Irányt változtattunk 260-ra. Vége.

– Oké, 714-es. – Treleaven fél kézzel felfelé rántotta a nadrágját. – Kérem, ellenőrizték a magasságukat. Vége.

– Vancouver – válaszolt Janet néhány másodperc múlva –, magasságunk 2500 láb.

Fülhallgatóján Treleaven a radarkezelő jelentését hallotta. *Tizenöt mérföld a reptértől.*

– Nagyon jó, George – mondta a mikrofonba. – Akármelyik percben kijuthatnak a felhőkből. Mikor ez megvan, figyelje az irányfényt. Vége.

– Rossz hírek – mondta Burdick. – Vastagodik az időjárás. Megint esni kezd.

– Most ezen nem segíthetünk – reccsent rá Treleaven. – Hívja a tornyot – mondta a felügyelőnek. – Szóljon, hogy világosítsák ki, mindent kapcsoljanak be, amijük csak van. Egy perc, és mi is fent leszünk. A rádiójukat ugyanezen a hullámhosszon kérem. Spencernek nem lesz ideje hullámváltással babrálni.

– Rendben! – válaszolt a felügyelő, felemelve egy telefonkagylót.

– Halló, 714-es – hívott Treleaven. – Már tizenöt mérföldre vannak a repülőtértől. Még mindig felhőben vannak, George? Vége.

Hosszú szünet következett. Hirtelen felreccsent a rádió, egy mondat közepén kapva el Janet hangját.

– ...mintha kissé felemelkedne. Azt hiszem, láttam valamit. Nem biztos... Igen, ott van! Látom! Maga is látja, Mr. Spencer? Pont előttünk. Látjuk az irányfényt, Vancouver!

– Úristen – mondta Treleaven Burdicknak. – Kijöttek. – Beleszólt a mikrofonba. – Minden rendben, George, 2000 lábnál álljon vízszintesre, és várja az utasításokat.

Most felmegyek az irányítótornyba, úgyhogy pár percre nem hallhat engem. A kifutóról majd az utolsó percben döntünk, hogy széllal szemben landolhasson. Előtte elvégez néhány próbanekifutást, hogy begyakorolja a közelítést. Vége.

– Ezt én veszem, Janet – hallották Spencer hangját, egy rövid beszéd-töredéket, aztán megint Spencer töltötte be a levegőt, fogai közt szűrve a szavakat.

– Nem tölthetjük az időt, Vancouver. Itt fent a helyzet nem engedi meg. Egyenesen bemegyünk.

– Micsoda? – ordította Burdick. – Képtelenség!

– Ne bolondozzon, George – mondta Treleaven nyomatékosan. – *Muszáj* gyakorolnia párszor a nekifutást.

– Tartom az ereszkedés irányát – darálta Spencer zavartalanul, kissé remegő hangon. – Itt fent emberek haldokolnak. Haldokolnak! Be tudják venni a fejükbe? Ugyanannyi esélyem van első nekifutásra, mint a tizedikre. Egyenesen bemegyek.

– Engedjen, beszélek vele – kérte a felügyelő.

– Nem – mondta Treleaven. – Vitára nincs idő. – Arca fehér volt. A halántékán lüktetett egy ér. – Gyorsan kell cselekednünk. Nincs választásunk, én mondom. A szabályok szerint ő parancsol azon a gépen. El kell fogadnom a döntését.

– Azt nem teheti – tiltakozott Burdick. – Nem érti...

– Minden rendben, George – kezdte Treleaven. – Ha így akarja! Maradjon vonalban, és álljon szintbe. Most felmegyünk a toronyba. Mindnyájunknak sok szerencsét. Kiléptem. – Letépte a fülhallgatóját, elhajította, és odakiáltott a

többieknek: – Indulás. – A három férfi kirohant a szobából, végig a folyosón, utolsónak Burdick. A felvonót mellőzve ugrottak a lépcsőkre, majdnem feldöntöttek egy lefelé jövőt, és berontottak a torony irányítószobájába. Egy irányító állt a körbe futó, masszív ablak előtt, és éjszakai távcsövön figyelte a világosodó eget.

– Ott van! – közölte.

Treleaven felkapott egy másik távcsövet, gyorsan belenézett, majd letette.

– Rendszerben – mondta lihegve. – Döntsünk a kifutóról.

– Nulla-nyolcas – mondta az irányító. – Az a leghosszabb, és szél szempontjából is nagyon megfelel.

– Radar! – szólt a kapitány.

– Ide, uram.

Treleaven átment egy oldalt álló asztalhoz, amelyen üveg alatt jelent meg a repülőtér rajza. Vastag rostollat használva jelölte meg rajta a gép tervezett útvonalát;

– Ezt fogjuk csinálni. Most körülbelül itt van. Úgy fordítjuk, hogy megkezdjen egy széles bal kanyart, ugyanakkor lehozzuk ezer lábra. Itt kezdem a landolás előtti ellenőrzést, aztán kiküldöm a tenger fölé, és lassú fordulást végeztetek vele a végső bevezetés előtt. Tiszta?

– Igen, kapitány – mondta az irányító. Treleaven elvette a felé nyújtott fülhallgatót, és feltette.

– Ez most össze van kötve a radarszobával? – kérdezte.

– Igen, uram. Pontosan.

A felügyelő egy telefon típusú mikrofonba beszélt.

– Torony az összes készültségi járműnek. Kifutó nulla-nyolcas. Nulla-nyolc. Röptéri szerkocsik egyes és kettes pozíciókhoz. Polgári felszerelések hármasra. Minden mentőautó a négyes és ötös számú pozícióhoz. Ismétlem, egyetlen jármű sem mozdulhat el a pozíciójáról, amíg a gép nem repült túl rajta. Start.

Az irányítópult tetejére támaszkodva a kapitány bekapcsolt egy asztali mikrofont. Könyökénél egy magnetofon tekercei kezdtek forogni.

– Halló, George Spencer – kezdte nyugodt, egyenletes hangon. – Itt Paul Treleaven a vancouveri toronyból. Hall engem? Vége.

A telefon fülhallgatójában a radarkezelő nyugodt hangja jelentkezett. *Tíz mérföld. Fordulás 253-as irányba.*

– Minden rendszerben, George. Tíz mérföldre van a repülőtértől, 253-as irányban. Fogja vissza a gázt, és kezdje meg az ereszkedést ezer lábra. Janet, közölje az utasokkal a leszállás előtti tennivalókat. Ezentúl ne igazolják a vételt, csak akkor közvetítsenek, ha kérdést óhajtanak feltenni.

Spencer váltakozva emelte fel kezét a kormánytörzsről, és az ujjait hajlítgatta. Sikerült rávigyorognia a mellette ülő lányra.

– Oké, Janet, csinálja a dolgát – mondta.

A lány leakasztott a kabin faláról egy mikrofont, lenyomta a gombot, és beszélni kezdett.

– Mindenki figyelmét kérem. Kérem, figyeljenek. – Elcsuklott a hangja. Keményen megragadta a mikrofont, és köszörült egyet a torkán. – Legyenek szívesek a helyükön maradni, és bekötni a biztonsági öveket. Néhány percen belül leszállunk. Köszönöm.

– Príma kivitel – bókkolt Spencer. – Mint bármelyik rutinleszállásnál, mi?

A lány megpróbált visszamosolyogni.

– Nagyon kijutott magának – mondta Spencer józanul. – Meg szeretném mondani, hogy nem bírtam volna idáig, ha maga nem... – Megtorpant; óvatosan kezelte a kormány szerkezetet, a gép válaszára várva. – Janet – kezdte újra, a dőlésmérőn tartva tekintetét –, nincs már sok időnk. Ez az, amiről tudjuk, hogy előbb-utóbb megtörténik. De biztos akarok lenni abban, hogy érti, miért kell megpróbálnom levinni első nekifutásra.

– Igen – mondta a lány csendesen –, megértem. – Bekapcsolta a biztonsági övet, és az ölében nyugtatta szorosán összekulcsolt kezét.

– Hát, meg akarom köszönni – folytatta a férfi akadozva. – Nem ígérgettem, kezdettől fogva, és most sem teszem. Tudja, mindenkivel jobban tudja, mennyire pocskul megy ez nekem. De ezen a röptér feletti körözés sem segít. És ott hátul néhány ember percről percre betegebb lesz. Jobb nekik, ha... hamarabb eldől a sorsuk.

– Mondtam már – válaszolt a lány –, nem kell magyarázkodnia.

Riadtan tekintett a lányra, egy röpke pillanatig attól tartva, hogy túl sokat mondott. A lány a sebességmérőt figyelte; nem láthatta az arcát. Elkapta róla tekintetét, és hátranézett, a gép széles szárnyára. Az végtelen lassúsággal egy körív piciny szakaszát követte, mögötte párásan szürkészöld, világító utcai lámpákkal telítüzdelt domboldal körvonalai bontakoztak ki. A másik oldalon a repülőtér messziről ragyogó fényei csúsztak a gép teste alá. Szánalmasan aprónak, távolinak tüntek, mint egy kisgyerek hanyagul szétszórt, piros és ámbraszín üveggolyói.

Spencer érezte szíve kalapálását, egész teste készülődött a veszélyre, mintha tudná, hogy hátralevő élete csak percekben, talán másodpercekben mérhető. Kritikus szemekkel, kívülről nézte magát, egy másik embert, aki mozdulataival vízszintes repülésre állítja vissza a gépet.

– Hát akkor, itt vagyunk – hallotta saját hangját. – Ez az, Janet. Kezdem csökkenteni a magasságot, most.

TIZENEGY 05.25 – 05.35

Harry Burdick leeresztette távesővét, és átnyújtotta a torony felügyelőjének.

A Tornyt övező megfigyelőerkélyről a két férfi utoljára nézett végig a röppen; a biztonságba helyezett üzemanyagtankokon és a hajnali félhomályban már tisztán kivehető beszállóhelyeken készenlétben csoportosuló alakokon. A gépkocsimotorok egyenletes dübörgése a mező távoli végéből mintha hozzáadódott volna a várakozás nyomasztó, majdnem kibírhatatlan hangulatához, mely elborította az egész repülőteret.

Burdick magában Treleaven tervét vizsgálta felül, esetleges hibalehetőségek után kutatva. A repülőgép kétezer lábánál valamivel alacsonyabban fog följük érni, és a Georgia-szoros felé halad majd, fokozatosan ereszkedve ezen a hosszú, szélirányos útszakaszon, mialatt elvégzik az utolsó ellenőrzést a pilótafülkében. Ezután nagy ívben fordulnak vissza a végső közelítéshez, elegendő időt hagyva a pilótának, hogy leszálláshoz igazítsa a gépet, és gondosan végezhesse a befutást.

Jó a terv, még a lassan erősödő hajnali világosságot is kihasználja. Mit fog ez jelenteni azoknak az utasoknak, akik elég jól vannak ahhoz, hogy törődhessenek vele. ötlött fél Burdickben. Az alattuk elsuhanó repülőteret és a Sea Islandet figyelik majd, aztán a szélesen terjeszkedő öblöt, utána ingadozva újból közelebb kerül a sziget, miközben alkalmi pilótájuk a műszerek végső beállítását végzi. Mintha csak ott fent lett volna a többiekkel, Burdick fullasztó feszültséget érzett, rettenetesen fojtogató tudatát annak, hogy nagyon is szembenézhetnek a halállal: Hirtelen megborzongott. Zakó nélkül volt, verejték áztatta ingben; érezte a kora reggeli levegő pengeélességű hidegét.

Gyorsan tovatűnő érzet volt, mintha fennakadt volna az időben, és a világ visszafojtotta volna lélegzetét.

– 253-as irányba tartunk – jutott el hozzájuk a lány tisztán kivehető, felerősített hangja. – Már gyorsan ereszkedünk.

Aggodalomtól felhős tekintettel, sokatmondóan pillantott Burdick a mellette álló fiatalember arcára. Szó nélkül sarkon fordultak, és visszatértek a tágas, üveggel kerített irányítótoronyba. Treleaven és Grimsell az asztali mikrofon előtt görnyedtek, arcuk a radarernyőből áradó zöld fényben fürdött.

– Még mindig oké a szél? – kérdezte a kapitány. Grimsell bólintott.

– Kissé oldalról kapja a nulla-nyolcas, de még mindig ez a legjobb esélyünk. Ez a leghosszabb.

– Radar – szólt a fejhallgató-telefonba Treleaven –, folyamatos jelentést kérek, megszakítás nélkül, még ha nem is hallanák, hogy vonalban vagyok. Ez nem hagyományos földre beszélés. Rúgják fel az eljárásmodot azonnal, ha baj van a 714-essel. Ordítva vágjanak közbe.

Burdick veregette meg a vállát.

– Kapitány – unszolta –, mit szól még egy próbálkozáshoz, hátha sikerül visszatartani, legalább addig, amíg jobban kivilágosodik, és elvégez...

– Már határozotunk – mondta Treleaven kurtán. – A fickó elég ideges. Ha most vitatkozni kezdünk vele, vége van. – Burdick vállat vont és elfordult. Treleaven higgadtabb hangnemben folytatta: – Megértem az érzéseit, Harry. De értse meg az övét is, olyan tömeg alkatrésszel körülvéve, amilyent még életében nem látott. Borotvaélen táncol az a fiú.

– És ha rosszul fut be? – tette fel Burdick. – Mi a terve akkor?

– Valószínűleg rosszul fog befutni – vágta vissza Treleaven komoran –, hát nézzünk szembe vele. Ha reménytelenül alakul, megpróbálom visszaküldeni. Tartózkodni fogunk a további rádióvitáktól, hacsak nem egyértelmű, hogy semmi esélye sincs. Akkor megpróbálom rávenni, hogy ereszkedjen az óceánra. – Egy pillanatig a fülhallgatójára figyelt, a nyugodt hangon beolvasott radarértékekre, aztán lenyomta a mikrofon gombját. – George. Hagyja 160-ra emelkedni a sebességet, és tartsa úgy.

A 714-es adásától életre kelt az erősítő. Gyötrelmes csend előzte meg Janet hangját.

– Még mindig ereszkedünk. Vége.

Az Empress terjedelmes, esetlen madárként lassan átrepült a hajnali párába burkolt Lansdowne Versenypálya nyugati vége és a Fraser River ága fölött. Jobboldalt éppen hogy ki lehetett venni a szárazföldet Sea Islanddel összekötő hidat.

– Jó – mondta Treleaven. – Most állítsa be a keverékszabályozókat; emelje egészen fel. – Karóróját nézte, a másodpercmutató száguldását számlálva. – Csak kényelmesen, George. Mikor kész, kapcsolja be a karburátorok hűtését. A gáz előtt megtalálja a szabályozót.

– Mi van az üzemanyag-tartályokkal? – kérdezte Burdick rekedten.

– Korábban ellenőriztük – válaszolta Grimsell. – Most a fő szárny tankokat használja.

A gépen Spencer nyugtalanul kapkodta tekintetét egyik műszerről a másikra. Arca merev maszk lett. Hallotta, hogy Treleaven hangja rendíthetetlenül folytatja monológját.

– A következő dolog, George, elzárni a levegőszűrőt és csökkenteni a kompressziót. Csak nyugodtan. – Spencer vadul nézett körül. – A szűrő kapcsolója az az egyedül álló kar, a keverékszabályozó alatt. Emelje fel.

– Látja, hol van, Janet? – kérdezte aggódva Spencer.
– Igen. Igen, megvan. – Majd sietve hozzátette. – Nézze, pont alattunk van a repülőter! Lehet látni a központi, hosszú kifutót.

– Remélem, *elég* hosszú – csikorogta Spencer, fel sem emelve a fejét.
– A kompresszorok szabályozói a keverékszabályozótól jobbra vannak – folytatta Treleaven –, az a négy kar. Ezeket is emelje fel.

– Megtalálta? – kérdezte Spencer.

– Igen.

– Jó kislány. – Tudatában volt, hogy előtte emelkedik és süllyed a szemhatár, de nem merte felemelni a tekintetét a panelről. A hajtóművek moraja ingadozó hangra váltott.

– Most vegyük 15 fokra azokat a szárnylapokat – utasította Treleaven. – 15 fok, lefelé a második rovásig. A mutató a központi műszerfal közepén van. Ha megvan a 15 fok, lassan vegye vissza 140 csomóra a sebességet, és a vízszintes haladáshoz egyensúlyozza ki a gépet. Ahogy ezzel végzett, kapcsolja be a hidraulikus emelőszivattyút – jobb szélén, a giroszkóp alatt.

Treleaven fülhallgatóján közbeszólt a radarkezelő. *Fordulat 225-re. Magasságértékem is van, kapitány: kilencszáz és tizenháromezer láb között ingadozik.*

– Váltson irányt 225-re – mondta Treleaven. – És vigyázzon a magasságra, nagyon váltakozó. Próbáljon megmaradni 1000 lábnál. – *Gyorsan esik* – mondta a radarkezelő. – *1100... 1000... 900... 800... 700.*

– Figyelje a magasságot! – intette Treleaven. – Adjon több gáz! Felfelé a gép orrát! – *650... 600... 550...*

– Vissza azzal a magassággal! – kiáltotta Treleaven. – Vissza! Ezer lábra van szüksége. – *550... 450... – számolt vissza a radarkezelő nyugodtan, de verejtékezve. – Ez nem jó, kapitány 400... 400... 450... emelkedik, 500...*

Treleaven robbant, de csak egy pillanatig. Letépte a fejhallgatót, és Burdickhez perdült.

– Képtelen vezetni! – ordította. – Persze hogy képtelen!

– Mondja tovább neki! – köpködté Burdick a szavakat, előrehajolt, és megragadta a kapitány karját. – Beszéljen tovább, Krisztus szerelmére! Mondja meg neki, hogy mit csináljon.

Treleaven a mikrofon után kapott, és a szájához emelte.

– Spencer – – mondta sürgetve –, nem jöhet be egyenesen! Hallgasson rám. *Muszáj* körözni egypárat és gyakorolni a bevezetést. Még legalább két órára elegendő üzemanyaga van. Maradjon fent, ember! Maradjon fent!

Feszülten figyeltek, amint meghallották Spencer hangját.

– Jobb, ha beveszik ezt, maguk ott lent. Bemegyek. Hallanak engem? *Bemegyek.* Emberek vannak itt fent, akiknek egy óra sem kell, és meghalnak.

Nemhogy két óra! Kicsit megdöntöm a gépet, ezt a kockázatot vállalni kell. Akkor most fogjunk neki a landolásnak. Kieresztem a futószerkezetet. – Hallották, ahogy odaszól: – Kerekem le, Janet.

– Rendben, George, rendben – mondta Treleaven súlyosan. Újra feltette a fejhallgatót. Visszanyerte nyugalma, de állkapcsán vészesen rángatózott egy izom. Egy másodpercre behunyta a szemét, majd kinyitotta és régi határozottságával beszélni kezdett. – Ha lent van a futószerkezete, ellenőrizze a három zöld lámpát, emlékszik? Irányt állandóan 225-ön tartani. Adjon kicsivel több gázt, hogy leeresztett kerekkel is tarthassa a sebességet. Egyensúlyozza ki a gépet, és tartsa a magasságot, amennyire tudja. Rendben. Ellenőrizze a féknyomást. 1000 font körüli kell hogy legyen, a mérce a panelen van, a hidraulikus emelő mellett jobbra. Ha oké a nyomás, ne válaszoljon. Tud követni? Aztán a folyadékmérőket nyissa egyharmadra. Emlékszik rá, Janet? A kapcsoló a bal térde mellett van, és harmados a beosztása. Csak akkor válaszoljanak, ha túl gyors vagyok. Következik a hűtés...

Mialatt Treleaven az irányítószobát betöltő hangon folytatta utasításait, Burdick az üvegfalhoz lépett, és a látóhatárt fürkészte. Homályos volt a hajnali derengés, vastag felhőrétegek tompították. Hallotta, hogy Treleaven lassú, 180 fokos kanyart rendel balra, hogy a gép megfordulhasson a végső közelítéshez; nyomatékosan figyelmeztette Spencert, hogy lassan, nyugodtan cselekedjen az utolsó műveleteknél. A kapitány monoton pontossága komor háttérként szolgált Burdick eszeveszetten kétségbeesett gondolataihoz.

– Igen szoros a helyzet – mondta az egyik mellette ülő megfigyelőnek, aki elfintorodott. – Egy biztos – folytatta Burdick –, bármi történjen a következő két-három percben, az maga lesz az elszabadult pokol, – Nadrágzsebében cigaretta után tapogatott, aztán meggondolta magát, és keze fejével megtörölte a száját.

– Most úgy igazítsa be a légcsavarokat, hogy a fordulatszám-mérők percenként kétezer-kétszázötven fordulatot mutassanak minden hajtóműnél – mondta Treleaven. – Ne válaszoljon.

– Huszonkettő-ötven – ismételte magának Spencer, erősen figyelve a számlapokat, ahogy a beállításon dolgozott. – Janet – mondta –, halljam a sebességet.

– 130... – kezdte a lány fakó hangon –, 125... 120... 125... 130...

Az irányítótoronyban Treleaven a radarszobából jövő nyugodt hangra figyelt. *Magasság még mindig változó. Kilencszáz láb.*

– George – mondta Treleaven –, hagyja 120-ra esni a sebességet, és egyensúlyozza ki a gépet. Ismétlem. Sebesség 120 csomó. – Az órájára nézett.

– Finoman, könnyedén, most. – *Még mindig fordul, de veszít a magasságból* – jelentette a radarkezelő.

– 800 láb... 750... 700.

– Csökken a magassága! – dörrent rá Treleaven. – Csökken a magassága. Fel, fel! Ezer körül kell hogy maradjon.

– 110... 110... 105... 110... 110... – folytatta Janet a sebesség leolvasását –, 120... 120... 120... állandó 120.

– Fel... fel! – csikorogta Spencer összeszorított fogakkal, a kormányba kapaszkodva. – Micsoda vánszorgó, nagy szekér! Nem reagál! Egyáltalán nem reagál.

– 125... 130... 130, állandó. Magasság *elérte a 900 lábat* – mondta be a radarkezelő. – 950... most 1000. *Tartja.*

Treleaven odaszólt a torony felügyelőjének:

– A végső közelítéshez fordul. Kapcsolja ki a kifutófényeket, a nulla-nyolcas kivételével. – Majd a mikrofonba folytatta. – Álljon be egyenesen 074 és 080 között levő irányba, ügyeljen a sebességre és a magasságra. Maradjon egyezer lábon, amíg nem szólok.

A kifutók mellett sorban kihunytak a félig fűbe süppedt fényfűzerek, csak a központi kifutó két oldalán húzódó jelzőfények maradtak égve.

– Jöjjön ki a kanyarból, George, mikor kész – mondta Treleaven –, és álljon rá a pontosan maga előtt levő kifutóra. Esik az eső, szüksége lesz az ablaktörlőkre. A kapcsoló jobbra van, a másodpilóta oldalán, jól látható.

– Keresse meg, Janet – szólt Spencer.

– Tartsa az ezer láb magasságot, George. Jó messze kivittük, úgyhogy van idő bőven. Janet keresse meg a landolófények kapcsolóját. A fejük feletti panelen van, középtől kissé balra. Tartsa állandóan a magasságot.

– Megvan a kapcsoló? – kérdezte Spencer.

– Egy perc... igen, megvan.

Spencer lopva előrepillantott. *Úristen*, fohászzkodott. A kifutó fényei – ragyogó gombostűfejek a kékes hajnali szürkességben – ebből a távlatból mintha egy keskeny, rövid vasúti sínszakaszt jelöltek volna. Pillanatra szabaddá tette egyik kezét, és végighúzta koncentrációjától kimerült, könnyező szemén.

– Javítson az irányon – mondta Treleaven. – Pontosán középen álljon vonalra. Tartsa azt a magasságot, George. Most nagyon figyeljen. Úgy célozza, hogy a kifutó első harmada táján érjen földet. Kis keresztsizelet kapnak balról, ezért készüljön fel enyhe jobb oldali kormányra. – Spencer lassan elfordította a gép orrát. – Ha túl gyorsan landol, használja a vészfékeket. Csak húzza meg a maga előtt levő vörös fogantyút. És ha ez nem állítja meg, zárja el a feje felett levő négy gyújtáskapcsolót.

– Látja azokat a kapcsolókat, Janet?

– Igen.

– Ha szükség lesz rájuk, akkor nagyon gyorsan kell majd működnié – mondta Spencer. – Szóval ha ordítok, ne vesztesse az időt. – Kiszáradt a torka; úgy érezte, homokkal van megtömve.

– Rendben van – válaszolta Janet suttogva. Összefonta ujjait, hogy megállítsa a keze remegését.

– Legalább már nincs sok hátra. Mi van a vészcsengővel?

– El is felejtettem. Földet érés előtt fogom megnyomni.

– Figyelje a sebességet. Olvassa be.

– 120... 115... 120...

Kezdje az ereszkedést – szólalt meg a radarkezelő. – *Futóműveket, lapokat ellenőrizni. Tartsa ezt az irányt.*

– Rendben, George – mondta Treleaven. – Egészen ki a szárnylapokat. Sebességet csökkentse 115-re, gépet egyensúlyba, ereszkedés percenként 400 láb. Ismétlem. Teljes lapok, sebesség 115, ereszkedés percenként 400 láb. Irányt tartani. – Grimsellhez fordult. – A röptéren kész minden?

A felügyelő bólintott.

– Mint még soha – mondta.

– Akkor jöjjön, aminek jönnie kell. Hatvan másodperc múlva megtudjuk.

Figyelték a hajtóművek közelítő zaját. A felügyelő távcsövet nyújtott felé, Treleaven érte nyúlt és elvette.

– Janet, egészen ki a szárny lapokat! – rendelkezett Spencer. A lány egészen lenyomta a kart. – Sebesség és magasság, olvassa be!

– 1000 láb... sebesség 130... 800 láb, sebesség 120... 700 láb, sebesség 105. Gyorsan ereszkedünk!

– Vissza a magasságot! – ordította Treleaven. – Vissza! Túl gyorsan ereszkednek.

– Tudom, tudom! – üvöltötte vissza Spencer. Gázt adott. – Figyelje! – mondta a lánynak.

– 650 láb, sebesség 100... 400 láb, sebesség 100...

Lázás koncentrációtól verejtékben úszó szemmel próbálta összehangolni a sebességet az egyenletes ereszkedéssel, mélyről jövő rettegéssel tudatosítva, hogy a kifutópálya másodpercről másodpercre könyörtelenül közeledik. A gép ide-oda hánykolódott, a hajtóművek dübörgése felváltva erősödött és gyengült.

– Nézzék! – üvöltötte Burdick a torony erkélyéről. – Nem ura a gépnek!

Távcsövét a közelítő gépen tartva Treleaven keményen szólt a mikrofonba.

– Fel! Fel! Túl gyorsan ereszkednek! Ügyeljen a sebességre, az isten szerelmére. Túl magasan van az orra, azonnal emelkedjen, vagy elakad a gép!
– Fel, mondtam már, *fel!*

– Hallja magát – mondta Grimsell. – Helyrehozza.

– Reméljük – mondta Burdick.

Még mindig a siklópálya alatt vannak 100 lábbal – közölte a radarkezelő. – *50 láb.*

– Emelje fel – sürgette Treleaven. – Ha eddig még nem tették, most kapcsolják be a riasztócsengőt. Üléseket fel, az utasok hajtsák le a fejüket.

Ahogy a gépen végigsüvöltött a figyelmeztetés, Baird hangja szólalt meg, teljes erővel mennydörögve.

– Lehajolni, mindenki! Teljes erőből kapaszkodni!

Ülésükben kétrét görnyedve Joe és Hazel Greer szorosan átölelte egymást. Childer esetlenül próbálta magához vonni mozdulatlan feleségét, testével hajolt fölébe, amennyire csak tudott. Az utastér közepe tájáról könnyektől szagatott imádság szavai hallatszottak; valamivel hátrább a rozspálínkaivó négyes egyik tagja felkiáltott:

– Uram, segíts! Kezdődik!

– Pofa be! – reccsent rá 'Otpot. – Spórolj az energiáddal!

A toronyban Grimsell beszélt a telefonmikrofonba:

– Most repülnek be a zónába. Minden tűzoltó és mentőgép a helyén marad, amíg a repülő túl nem haladt rajta. Menet közben esetleg ingadozni fog. – Hangja fémesen verődött vissza a repülőtéri épületek falairól.

Visszajutott 200 lábra – jelentette a radar. – *Még mindig a siklópálya alatt, 150 láb. Még mindig a siklópálya alatt. Túl alacsony, kapitány. 100 láb.*

Treleaven lecibálta a fejhallgatót. Talpra ugrott, egyik kezében a mikrofont, másikban a távcsövet tartva.

– Tartsa ezt a magasságot – utasította Spencert –, amíg közelebb kerül a kifutóhoz. Készüljön fel, hogy kissé eltávolodjon... Megint le... így egész jó...

– Fene ezt az esőt – káromkodott Spencer. – Alig látok valamit. – Annyit vett ki, hogy fű van alattuk. Elöl a kifutópálya kezdete rémlett elmosódottan.

– Ügyeljen a sebességre – figyelmeztette Treleaven. – Csúszik fel a gép orra. – A háttérben futólag más hangok hallatszottak. – Hozza helyre, mielőtt földet érne, és készüljön fel jobb oldali kormányval a szélnyomásra... Rendben... Készüljön a befejezésre...

Alájuk siklott a kétszáz láb széles, szürke kifutópálya eleje.

– Na! – kiáltott fel Treleaven. – Túl gyorsan jönnek be. Emelje meg az orrát! Vissza a gázt, vissza! Tartsa vissza. Ne annyira... ne annyira! Készüljön az oldalszélre. Eressze le, most. Eressze le a gépet!

A kerekek néhány lábnyira voltak a kifutó betonjától; Spencer óvatosan előre-hátra mozgatta a kormányt, megpróbálta földre tenni a gépet. Torka elszorult a rettegéstől, mikor rájött, mennyivel magasabb ez a pilótafülke, mint bármely más gépé, amivel valaha repült; képtelen volt megítélni a helyzetüket.

Egy évezrednek tűnt, mire súrolták végre a kerekek a kifutót; de egyelőre nem állapodtak meg a betonon. Aztán nagy lökéssel földet értek, a gumik vinnyogtak, nyomukban füstfelhő. A becsapódástól újra levegőbe emelkedett a gép, majd a felfújt kerekek még egyszer nekiveselkedtek a betonnak.

Ezt egy harmadik lökés követte, majd újabb és újabb lökés. Spencer összeszorított fogakkal, átkozódva húzta egészen a gyomráig a kormányt; az elmúlt órák lidércnyomása bénító valósággá változott. A szürke betonszalag felszökkent alatta, visszaereszkedett, majd megint felszökkent. Aztán csodával határos módon, nyugton maradt. Földet értek. Lábával lenyomta és minden erejét beleadva keményen tartotta a fékpedálokat. Átható sivítás hallatszott, de a sebesség nem csökkent jelentősen. A szeme sarkából látta, hogy máris túlfutottak a pálya kétharmadán. Nem tudja idejében megállítani a gépet.

– Túl gyorsan landol! – mennydörögte Treleaven. – A vészfékeket! Megrántani a vörös fogantyút!

Spencer elkéseredetten rángatta a kart. Gyomrához vonta az oszlopot, lábai a fékeket taposták. A karját szaggató feszítésből érezte, hogy a gép lassulni próbál. A kerekek blokkoltak, megfaroltak, majd megint szabadon futottak.

– Kikapcsolni a gyújtást! – kiáltott Spencer. Janet egyenként elfordította a kapcsolókat. Elült a motorok zúgása, a kabinban csak a műszerek és a rádió zümmögése meg a kinti gumicsikorgás hallatszott.

Spencer rettegve nézett előre. Még mindig sebesen gurultak, motorzaj nélkül; a talaj elmosódottan suhant el mellettük. Meg látta a kifutó végén a kanyart jelző nagy, kockás táblát. Szeme a másodperc töredéke alatt fogta fel egy parkoló tűzoltóautó képét; vezetője menekülni próbált, de elesett a nagy sietségben.

Treleaven hangja a robbanás erejével hatolt a fülébe:

– Földön kanyar balra! Földön kanyar balra! Erős kormány balra!

Spencer hirtelen elhatározással bal lábával teljes erejéből előretaposta a kormánypedált.

A gép irányt változtatva a kifutópályán, hirtelen ívben kezdett fordulni. Spencer az ülés ellenkező oldalához préselődött, és kínlódva próbálta távol tartani a talajtól a gép szárnyát. A futószerkezet fültépő zaj és vakító villanás kíséretében leszakadt, és a gép hasával csapódott a földnek. Az ütközés kiemelte Spencert az ülésből; éles fájdalmat érzett, a biztonsági öv mélyen a húsába vágott.

– Le a fejét, Janet! – üvöltötte. – Felborulunk!

Megpróbálták összekuporodni, ülésükbe kapaszkodva tartották magukat az őrjöngő heveséssel hánykolódó, bukdácsoló gépben. A gép közben rák módra, hátrafelé továbbcsúszott, veszekedett barázdákat vágva a fűben, fémes csikorgással keresztezett egy másik kifutópályát, feldöntötte a jelzőfényeket, sugárban hányta maga körül a földet.

Spencer a végért imádkozott.

Egy véletlen ütés nyomán vér serkent ki a szája sarkában, de meg sem érezte. Várta az elkerülhetetlen felbukást, a legvégső, darabokra szaggató ütközést, amely millió tüzes fénypontra szórja szét az egész gépet, mielőtt beállna a mindent elnyelő sötétség. Aztán hirtelen megszűnt a mozgás. Spencer szinte még érezte az őrült rángásokat, amelyekkel keresztülvágtak a mezőn, de szemei meggyőzték róla, hogy állnak. Másodpercekig semmi sem hallatszott. A fülke kényelmetlen dőlésének ellenszegülve Janetre nézett. A lány kezébe temette az arcát. Némán zokogott.

Susogó, mormoló zajok töltötték be mögötte az utasteret, az emberek hitetlenkedve ébredtek rá, hogy még életben vannak. Valaki röviden, hisztérikusan felnevetett, és ez mintha jelt adott volna tucatnyi, egyszerre felharsanó hangnak.

– Megsérült valaki? – hallotta Baird kiáltását.

A hangok összezavarodtak. Spencer behunyta a szemét. Érezte, hogy remeg.

– Nyissák inkább ki a vészkijáratot – hallatszott 'Otpot orrhangja –, és aztán mindenki maradjon, ahol van.

Az ütközéstől kiszakadt kabinajtóban Baird kiáltása hangzott fel.

– Csodás munka volt, Spencer! Mind a ketten jól vannak?

– Hurokba fordultam a földön – dünnyögte maga elé Spencer rosszállóan. – Egészen szembefordultunk az iránnyal. Micsoda időtlenség, hurokba fordulni!

– Marhaság, ragyogóan csinálta – vágta rá Baird. – Ha jól tudom, csak pár zúzódás történt hátul, meg egy kis megrázkódtatás. Lássuk először a kapitányt és az első tisztet, ez biztosan jól megdobálta őket.

Spencer hozzáfordult. Alig bírta mozdítani a nyakát.

– Doktor... – kezdte érdes torokkal – idejében érkeztünk?

– Igen, de mondhatom, hajszálon múltott. Akárhogy is, a többi már a kórház dolga. Maga megtette a részét.

Megpróbált kikászálódni az ülésből. Akkor tudatosult benne, hogy recsegést hall. Hirtelen riadalom áradt szét a bensejében. Aztán rájött, hogy a fülke padlójára esett fülhallgatóból származik a zaj. Lenyúlt érte, felemelte, és a füléhez tartotta az egyik hallgatóját.

– George Spencer! – szólította Treleven. – George Spencer! Ott van?

Kívülről egyre erősödött a közeledő roncsmentők, a tűzoltó- és mentőkocsik szirénája.

– Igen – mondta –, itt vagyok. Treleaven ujjongott, magával ragadta az általános lelkesedés. Hangja mögött izgatott beszélgetés, nevetés hallatszott.

– George! Attól tartok, ez volt a legpocsékabb landolás a repülőtér történetében. Szóval ne számítson arra, hogy alkalmazzuk pilótának. De vagyunk itt egypáran, akik szeretnénk kezét rázni magával, sőt egy italt is fizetünk. Tartson ki, George. Odamegyünk.

Janet felemelte a fejét, és elmosolyodott.

– Ha látná az arcát – mondta. – Fekete.

Nem jöttek szavak a nyelvére. Nem volt ereje viccelődni, még annyit se tudott mondani: köszönöm. Csak az járt a fejében, hogy kibírhatatlanul fáradt, és felfordul a gyomra. A lány felé nyújtotta a kezét, és visszamosolygott.